MAG/9

7
MAG/9

MALABAR

CHRISTIAN

COLLEGE

MAGAZINE

FAITHFUL AND TRUE

CALICUT 1968 – '69

THE MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE 1968-'69

FAITHFUL AND TRUE

Editorial Committee

Mrs V. G. LANCELOT THOMAS, M. A.
Prof M. P. SRIDHARAN, B. A. (Hons)
Mr R. RAMACHANDRAN, M. A.
Mr P. S. CHIDAMBARAM, M. A.
Mrs P. PADHMANABAN, M. A.
Mr W. H. MACKADEN, M. A.
Mr P. K. KHALID, III B. Sc.
Mr H. NAPALLY, III B. Sc.

CONTENTS

Page

The Principal's Annual Report 1968–'69 i

List of Prize-winners 1968–'69 iv

What's the Use of Studing History ? — *Pushpa Raghaviah* 1

Brain Drain — *Basant R.* 3

Martin Luther King 5

Student Unrest — *C P. Chandrasekharan, Final Year B. A.* 8

Science and Religion — *M. A. Verghese, I B. A.* 10

The Submarine — *David Joseph, II P. D. C. (Biology)* 12

Love Letter — *Ashely Timothy, II P. D.* 13

My Republic Day Camp at Delhi 15

Shakespeare — a Short Biography — *T. A. Ramakrishnan, II P. D. C. 'C'* . . 18

Early Kerala History : Foreign Sources — *Talk : M. P. Sridharan* . . . 19

Greatness of the Mahathma — *M. Ramachandran, III B A.* 23

Report on College Union 25

National Cadet Corps 27

Naval Wing : Report for the year 1968–'69 28

അർത്ഥന (കാക്കൂർ സി. ബാലൻ, I ബി. എ.) 1

പേരുദോഷം (ഗംഗാധരൻ, വി. II പ്രി. ഡിഗ്രി. (സി.) 2

ഞങ്ങളുടെ എക്സ്കർഷൻ (പോൾ എ. വി. III ബി. എസ്സ്. സി.) 5

ഗാന്ധിയൻ സിദ്ധാന്തവും, വളരുന്ന തലമുറയും (രാവുണ്ണിക്കുട്ടി, എം. കെ. III ബി. എസ്സ് സി.) 10

ദീപാവലി (അജയൻ, എം. II ബി. എസ്സ്. സി.) 13

കുടുംബാസൂത്രണം (സി. പി. എം. ബഷീറുദ്ദീൻ അഹമ്മദ്, III ബി. എ.) . . . 15

हाय रे ईश्वर ! इन्होंने आपकाक्या बिगाडा था ? — T. Swarnakumari, II B. Sc. . 1

शिक्षा का माध्यम — K. P. Sethumadhavan, I B. A. 3

"प्यास" — M. P. Rajan, II B. Sc. 5

साहित्यकार चित्तरंजनदास — Jaysinh Parekh, III B. Sc. 7

बहार फिर भी आयी । — M. P. Rajan, II B. Sc., ... 8

The Prin
List of P
What's t
Brain Dra
Martin Lut
Student Ur
Science
The Sung
Love L
My Repu
Shakes
Early

THE PRINCIPAL'S ANNUAL REPORT

1968-'69

...esident Ladies and Gentlemen

...e student world is the grip of a highly ...s epidemic called 'unrest' its chief ... being 'Strikes and 'Gheraos'. It ... though the only cure for this ... to include it in the syllabus for ...ory study and to impose severe penalty ...ose abstaining from strikes for there is ...g so unpalatable to the young mind as ...ort of compulsion. Our students had a ... attack lasting for a day. Had it lasted ... it would not have been possible for us ...lebrate our College day, the one day in ...ear eagerly looked forward to by students ...old and present, and the public.

Extra Curricular activities

The college Union, under the efficient leadership of the Student Chairman inaugurated its activities with a one-day strike. The formal inauguration was on 3-12-1968 by Mr. Moorkoth Kunhappa.

The most outstanding event of the year was the visit of the Union Education Minister, Dr. Trigun Sen, Sepetember 13, 1969.

Sports

Our Foot ball Team won the Mannadiar Rolling Trophy. Our congratulations go out to Messrs K. P. Sethumadhavan, Ratnakaran P, and Krishnadas M. who have been selected to the Calicut University Foot ball Team.

N. C. C.

The two wings of the N. C. C. have been very active as usual. Our cadets distinguished themselves in the Inter group shooting contest in Trivandrum. Cadet Under Officer Raghunath P., had the honour of participating in the Republic Day Parade, January 1969.

Strength

Our strength this year is 1122; 239 women and 883 men students. We could admit only 240 students to the Pre-Degree class as against 320 during the previous years due to the lack of sufficient lecture halls.

Results in the University Examinations:

	No. appeared	*I Cl.*	*II Cl.*	*III Cl.*	*% of Pass*
1. Pre-Degree Examination, March 1968:					
Gp. (a) 1. Maths,. Phys. & Chem.	73	9	13	17	53%
Gp. (a) 2. Physics. Chem. & Biology	75	4	26	23	71%
Gp. (b) Ind. Hist., W. Hist. & Eco.	163	1	20	49	43%
2. Second Year B. A. Dergee:	59	–	3	22	42%
3. Second Year B. Sc. Degree:					
Mathematics Main	25	–	–	5	16%
Physics Main	24	–	2	10	50%
Chemistry Main	34	–	1	16	50%
Zoology Main	27	–	–	22	81%

4. **Final Year B A. Degree:**	46	–	3	31	74%
5. **Final Year B. Sc. Degree:**					
Mathematics Main	35	1	1	8	29%
6. **M. Sc. Previous — Zoology:**	7 (unclassified)	–	–	7	100%
7. **M. Sc. Final — Zoology:**	8	–	8	–	100%

Report on Staff :

New Appointments:

1. Mr Clement Adolph, M. Sc., Lecturer in Zoology
2. ,, M. P. Sreedharan Nair, M. Sc., Lecturer in Chemistry
3. ,, C. V. Mathai M. Sc., Lecturer in Physics
4. ,, C. P. Purshothaman, B. Sc., Demonstrator in Chemistry
5. ,, A. K. Prabhakaran, M. Sc., Lecturer in Physics
6. ,, Lancelot E. Thomas, M. A., M. Sc., Lecturer in Zoology
7. ,, V. Sreedharan, B. Sc., Demonstrator in Chemistry
8. Miss T. C. Shobhana, M. Sc., Demonstrator in Chemistry
9. Mr S. Narayanan, B. Sc., Demonstrator in Chemistry
10. Miss M. K. Subhalakshmi, B. Sc., Demonstrator in Chemistry
11. Mr V. K. Sivaraman, B. Sc. Demostrator in Chemistry
12. Mr K. Balasubramanian. Demonstrator in Chemistry
13. Mr P. Job, Zoology Specimen Collector
14. Mr Edwin Jayaraj, Office Attender
15. Mr T. Krishnan, Night Watchman.

Retirement :

The following staff will retire on 31-5-'69.

1. Mr. V. Venkataramana Rao, M. A., L. T., Prof. of Mathematics.
2. Mr. P. C. Mathew, B. A., D. P. Ed., Lecturer in Physical Education.
3. Mrs. S. Naomi, Sweeper.

(Mr. P. C. Mathew is retiring after serving the institution for 38 years. We shall miss him most on the annual sports day.)

Resignation :

1. Mr. C. P. Purushothaman, B. Sc., Demonstrator in Chemistry — 16-7-'68.
2. Mr. V. Sreedharan. B. Sc., Demonstrator in Chemistry — 10-9-'68.
3. Mr. S. Narayanan, B. Sc., Demonstrator in Chemistry — 6-11-'68.
4. Miss M. K. Subhalakshmi, B. Sc., Demonstrator in Chemistry — 10-10-'68.

Death :

1. Mr. P. Appu, Night Watchman on — 5-8-'68.

Rev. Hochmann was lecturer in German in this college in the early thirties. But he would be remembered more as the founder of what is now called the Diocesan Scholarship for the children of the working class of the ex-Basel Mission Church.

General :

It was a proud moment in the History of the college when we heard that Dr. A. B Soans, our Vice Principal had been appointed Dean of the faculty of Science, of the Calicut University. Our congratulations go out to him.

In the Department of Zoology a research section has been started and those members of the staff who are interested in research are permitted to do part time research in Entomology and register for the Ph D. Degree. Two

COLLEGE DAY CELEBRATIONS

Mr. K. Ramunni Menon, (I. A. S.) delivering the Presidential Address

Mr. K. T. Raghavan, B. A., B L., proposing the toast

College Union Chairman, Mr. P. K. Khalid proposing the vote of thanks

COLLEGE DAY CELEBRATIONS
(Contd.)

The President giving away prizes. . . . .

. . . . . to the women students

. . . . . And to the men students.

members of the staff have been awarded the research grant by the University Grants Commission. Dr. W. L. Brown, the leading authority on arts and a famous Harvard Scientist is shortly visiting the Department of Zoology to initiate certain research projects on arts in collaboration with Dr. A. B. Soans.

Conclusion :

Today as we stand before you and review the activities of the year, that is fast coming to a close, we raise our hearts in thankfulness to God, for our troubles have only been small ones. Our God is the King of love and a shepherd whose goodness never fails.

LIST OF PRIZE-WINNERS

1968-'69

I Pre-Degree Class
(1967—'68)

Arts :	General Proficiency	: Verghese C. A., II P. D. C. (b) II
Science :	,,	
Gp. (a) 1. Maths, Physics and Chemistry		: Sashikumar V. P., II P. D. C. (a) 1.
Gp. (a) 2. Physics, Chemistry & Biology		: Anil Narayanan C. P., II P. D. C. (a) 2.

I B. A./B. Sc. Class:
(1967—'68)

Proficiency in English	:	Prabhu Hema C., II B. Sc. (Z)
,, Malayalam	:	Geetha A. G., II B. Sc. (C)
,, Hindi	:	Sabeeda K., II B. Sc. (Z)
,, German	:	Antony Fonoeca, II B. Sc. (P)
		Sunder Paul P. N., —do— (Z)
,, Economics	:	Malathi K., II B. A.
,, History	:	Malathi K , II B. A.
,, Mathematics	:	Nandakumar K. P., II B. Sc. (M)
,, Physics	:	Sreekumaran M. P., II B. Sc. (P)
,, Chemistry	:	Devadas K., II B. Sc. (C)
,, Zoology	:	Marykutty C. V., II B. Sc. (Z)

II B. A./B. Sc. Class:
(1967—'68)

Proficiency in English	:	Stephenie Dulcie Bossey (III B A)
,, Malayalam	:	Kuriakose P. M., III B. Sc. (Z)
,, Hindi	:	Parvathi P., III B. Sc. (Z)
,, German	:	Ayishabi A. M., III B. Sc. (Z)
,, Economics	:	Ramachandran M., III B. A.
,, History	:	Ramachandran M., III B. A.
,, Mathematics	:	Narayanan M., III B. Sc. (M)
,, Physics	:	Vijayakumar M., III B. Sc. (P)
,, Chemistry	:	Balakrishnan V., III B. Sc. (C)
,, Zoology	:	Kishore P. V., III B. Sc. (Z)

I M. Sc. Class:
(1967—'68) Proficiency in Zoology : Salauddin V. T., II M. Sc.

SPECIAL PRIZES:

Gundert Prize of Rs. 40/-

(Awarded to that student of II B. A./B. Sc. Class who, not having failed in any subject got the highest number of marks in the Annual Examination of I B. A./B. Sc. Class) : Girija N., II B. Sc. (Maths)

Old Students' Association Scholarship of Rs. 50/-

(Awarded to that student in the Pre-Degree class who joins from the College High School and, not having failed in any subject, obtains the highest aggregate number of marks in the S. S. L. C. Examination of March 1968.) : Mohan N., I Pre-Degree (Maths)

Old Students' Association Prize of Rs. 25/-

(Awarded to the Woman student who obtained the highest number of marks in the Annual Examination of II B. A./B. Sc. Class) : Parvathi P. (III B. Sc. Zoology)

Balaji Prize of Rs. 25/-

(Instituted by Mr & Mrs T. M. Thomas in memory of their son Samuel Balaji who died on November 8, 1952 — Awarded to the best student in Mathematics in the I B. Sc. class who has passed to the II B. Sc. Class) : Nandakumar K. P., II B. Sc. (Maths)

Old Students' Prize of Rs. 100/-

(Instituted by an old student who wants to remain anonymous, awarded to a good student in the College) : Parvathi P., III B. Sc. (Zoology)

Dr N. Achuthan Memorial Prize of Rs. 50/-

(Instituted by Mrs Mythili Achuthan in memory of her late husband Dr N. Achuthan, one of our old students, to be awarded to the most deserving student in the I B. A./B. Sc. Class) : Kumaran Moosad M., I B. Sc. (Maths)

U. Harikrishnan Memorial Prize

(Instituted by Mr & Mrs U. Narayanan in memory of their son Harikrishnan who died on May 9, 1955 — to be awarded to a good student of the Pre-Degree Class who joins from this college High School) : Hariprabha P. D., I Pre-Degree (Maths)

Dewan Bahadur G. T. Verghese Memorial Prize

(Instituted by his son Mr J. M. Verghese — to be awarded to the best student in the Pre-Degree Ist year Class) : Mohan N., I Pre-Degree (Maths)

Mrs G. T. Verghese Memorial Prize

(Instituted by her son Mr J. M. Verghese — to be awarded to the best woman student in the I Pre-Degree Class) : Saraswathi V. S., I Pre-Degree (Maths)

Dr Itty Verghese Memorial Prize

(Instituted by his brother Mr J. M. Verghese — to be awarded to the best student in the I B. A./B. Sc. Class) : Usha K. (I B. Sc. Maths)

Anil Kumar Memorial Prize of Rs. 100/-

(Instituted by Dr Balakrishnan Nair in memory of his grandson Anil Kumar who passed away at the young age of two and a half years — to be awarded to a deserving student in the B. A./B. Sc. Classes): Radhakrishnan C., III B. Sc. (Chemistry)

U. Gopala Menon Memorial Prize of Rs. 25/-

(Instituted by Mrs P. G. Leelavathi Balakrishnan Menon in memory of her late Father Sri U. Gopala Menon — to be awarded to the best student in Malayalam in the II Pre-Degree Class) : Fathimath Zuharabi P. (II Pre-Degree Maths)

Mr J. F. Thaddaeus Memorial Prize of Rs. 50/-

(Instituted by Mrs J. F. Thaddaeus in memory of her husband, the late Principal Mr J. F. Thaddaeus — to be awarded to a deserving student in the College) : Achamma Helen Hermon I Pre-Degree (History)

Konnanatt Chandrasekharan Memorial Prize of Rs. 50/-

(Instituted by Mr K. Bharathan, Supdtg. Engineer, P. W. D., in memory of his brother, late Mr K. Chandrasekharan, an old student of this college — to be awarded to a student in the III B. A /B. Sc. classes, who is good in studies and also a college blue in Hockey or Football) : Harindranath C. P., III B. Sc. (Zoology)

Principal

COLLEGE DAY CELEBRATIONS
(Contd.)

The College Choir

A Scene from the Malayalam Drama.

Another scene from the Malayalam Drama.

COLLEGE DAY CELEBRATIONS
(Contd.)

Vocalists

A Choir

A Solo

WHAT'S THE USE OF STUDYING HISTORY?

Pushpa Raghaviah

At School, a question frequently asked was, what is the use of history? Nobody seemed to have any answer. Nobody had any doubt about the use of science; its utility was stamped upon the face of the subject. You could become a chemist, a physicist or an engineer or a doctor. But could you become a historian? Even if you could, what did it lead to?

And what we mean by use is, mainly, what use is studying history as a preparation for a career? What kind of a job does it lead to? Apart from anything else it may offer, history has its uses from the point of view of a career-getting job as much as science.

There are openings for properly equipped teachers of history in colleges and schools. Around the teaching professions there are certain cultural posts, librarians, archivists, company executives, secretaries of institutions, social service workers — not many in all, but definitely on the increase with the social trends of our time. A more Important profession is journalism in which we may include broadcasting. For political journalists, foreign and military correspondents, it is a great advantage to study history.

Even more important is the administrative service. History is one of the recognised roads into higher ranks. It is an important subject at the entrance examination. And it might quite rightly have greater influence attached to it for history gives you the right background for most of the affairs which you will have to deal within the administrative service. So it is indispensable for the members of the foreign service, for diplomats and consuls abroad.

The prime use of History is that it enables you to understand public events, affairs and trends of our time. If you do not understand the world you live in, you are merely its sport and apt to become its victim. For that is what History is about. It is about human society, its story and how it has come to be what it is, the currents and forces that move it, the motives and conflicts that shape events. It is a subject in which you are dealing with nature all the time; that is where the biographies of great historic figures come in and why it is so useful to read them. But history deals with not only the lives of great individuals but also in a sense it may be said to consist of the sediments of the lives of millions of men who have left no name but who have made their contribution. Their lives make the material for history.

There is a popular saying that history never repeats itself, and that is. sometimes quoted for holding that you cannot draw lessons from it. Of course it does not repeat itself in exact detail, for there are never the same persons, the same situations with precisely the same characters again. But that does not mean that there are not similar situations which similarly handled lead to similar results. Over and over again, one notices in the history of revolutions, the same kind of crisis cropping up, wheather it is England in 1640's or France in 1790's or Russia in 1917's or China in 1949. One sees the same situation ill understood and worse handled by an old regime feebly directed whether by Charles I, Louis XVI or Nicholas II and the situation gets out of hand in much the same manner.

History thus shows us that there is no such break between the past and future. All is

continuous. And History without predicting the future can offer you some useful guide to it.

The truth is that, it is only through a knowledge of history that our own brief lives become one with the record of human race; it is only through history that we know anything of that record and can share in it. Bound as our lives are to the tyranny of time, it is through what we know of History that we are delivered from our bonds and escape into time.

BRAIN DRAIN

Basant R.

Everytime an Indian Scientist or technologist wins laurels abroad the Indian public and press start making such a hue and cry of the much hackneyed phrase "brain drain". They point the accusing finger at the Government or its incapacity to preserve native talent in the country and also lament over the "National loss" due to this phenomena. The scientist himself is rather contemptuous and grumbles at the inadequate facilities for him in this country. The recent award of the Nobel Prize to Dr. Har Gobind Khorana, a U. S. scientist of Indian origin, has brought up the issue again. Critics shouted louder at the Government for its incapacity and in the turmoil people failed to make an objective analysis of the problem.

Brain-drain is not a Phenomenon peculiar to India. It is said that "brains like hearts go where they are most appreciated". It is an expression of the scientific thirst. Scientists, in undeveloped countries, finding the conditions unfavourable to go further in their fields of study, flee to places where they are offered better facilities.

Statisticians as is their duty estimate the probable number of Indian scientists and technologically qualified men abroad to be 13000. It must be agreed that this is a gross national loss. Some people would deny the statement with arguments and statistics showing the amount of foreign exchange these people earn for the country. But they conveniently forget the amount the country had to spend on their education. It is said that by the time a student comes out of a professsional Institution, the Government has to spend several thousands of rupees on his education and why do they do so? They do it in the hope that the student will be able to contribute something to the betterment of society. They do not expect him to go to a foreign country and stay there.

But does the brain drain really pose such a great threat to the country as the critics make out? It is said that the outstanding talents remain home while only the next best seek greener pastures abroad. Astro physicists Chandrasekhar, mathematician Narlikar and biochemist Khorana are not men of India alone but of the peoples everywhere. Their work and research bring glory not to the nations but to the respective sciences. Their nationality does not come into play. It is up to them to feel a love and respect for the country that has given them birth and for the people in whose midst they grew. The objection is not to their going abroad in thirst of knowledge but to their doing so in search of jobs while the country is struggling to get the required number of qualified men.

What the country demands from the scientist in an understanding and realisation of our problems. Can he expect a country where millions strive to make both ends meet and where people struggle to secure even one square meal a day, to look after the scientist alone as in an affluent society? Who in this country has "adequate facilities" to work? Has a student, teacher, farmer or a Government servant got adequate facilities? It would be most unscientific for the scientist to expect something that is denied to all the rest. Moreover we know what is happening in countries where the scientist is given an unjust importance. I do not try to obscure

the fact that much remains to be done for the scientist also, but at present the circumstances for the scientist is in comparably better than that of the rest. Even then some of the scientists become furious when they speak of India, their motherland. It is like a son becoming 'furious' at his poor mother who cannot offer him the same facilities as his master.

Such statements have a highly depressing and demoralising effect on the people. It is said that their constant defeats and adverse circumstances have made the Indian people one of the worst pessimists. They need to be cheered. Dr. Khorana's success could have performed that onerous task at least to a certain extent. It could have helped the people to overcome their differences and could have convinced them that one day or the other they too could rise to glory and prosperity. But what has happened is just the opposite.

Brain drain, so far as I understand it, does not expose the inefficiency of Government but it shows us the impotency of our educational institutions. They have failed in their duty of creating a love for the people and the country in the young mind. Our educational system isolates itself from society and hence the products have no first-hand experiences of the problems society is facing. They lack the courage and enthusiasm to work, to solve the country's problems. They are not inspired by the spirit of self sacrifice and are more egoistic and concerned only with their improvement

It is my conviction that the only answer to India's over-whelming problems is education and only that education which can instil patriotism, nationalism and rational thinking in the people.

COLLEGE ANNUAL ATHLETIC MEET

Dr. Mathew Zacharias taking the salute.

"On your mark ...."
Start of 1500 metres.

Still the Champion — Old boys race

Our Senior Champion in action

IN MEMORIAM

Condolence Resolution on REV. HOEHMANN

The staff and students of Malabar Christian College deeply mourn the passing away of Rev. Hoehmann, former lecturer in German. His substantial contribution to the study of German in this college and in the Malabar area will ever be remembered.

The staff and students hereby extend their heartfelt condolences to all members of the bereaved family in this their hour of profound loss.

Condolence Resolution on WATCHMAN APPU

This meeting of the staff and students Malabar Christian College deeply mourn the passing away of Appu, the college watchman.

His premature death as a result of Rabies infection is a grievious shock to all to whom his pleasant manners, sense of duty and courteous behaviour endeared him.

We convey our heartfelt condolences to his bereaved family, especially to his little children.

MARTIN LUTHER KING

"Let not the 12 million Negroes be ashamed of the fact that they are grand children of slaves. There is no dishonour in being slaves. There is dishonour in being slave owners. But let us not think of honour or dishonour in connection with the past. Let us realise that the future is with those who would be truthful, pure and loving. For, as the old wise men have said, truth ever is, untruth never was. Love alone binds and truth and love accrue only to the truly humble". So said Mahatma Gandhi in a message of greeting sent to the Negroes of America in 1929. In 1935, when visited by a group of American negroes, Gandhiji expressed sincerely, "Perhaps it will be through the negro that the unadulterated message of non-violence will be delivered to the world".

Twentyone years later, Martin Luther King Jr., who was six when Gandhi spoke, fleshed out in pain and in love Gandhi's prophecy and Gandhi's hope. King's genius was not in the application of Gandhism to the negro struggle but in the transmitting of Gandhism by grafting it on to the only thing that could give it relevance and force in the Negro community the Negro religious tradition. Martin Luther King Jr. became perhaps the greatest leader in the history of Negro protest and one of the great spiritual leaders of mankind.

Born in 1929 in Atlanta, a city haunted by the Negro and negro cause, Martin Luther King was raised in comfortable middle class circumstances. Because of the great Depression, King grew up in a community where almost 65 percent of the Negro population was on public relief but his was a secure world. His childhood was by order, balance and restraint which is unlike the childhood of millions of other Negroes. Among his closest childhood friends were the two children of the neighbourhood grocer. But when he was ready to go to School, he found that it had to be a different school from his friends because they were white and he wasn't. This eventually led to their mother even stopping them from playing with King. This and numerous other such incidents made King realise that because of being a Negro, he was denied privileges. This fact forced thought on young King, intensifying his awareness.

Belonging to a religious family, religion played a great part in his life and it was no wonder when in 1947 he was ordained and named assistant pastor of his father's church. It was during this period that he began to reach out in a tentative way to the Negro masses. Even though he had the chance of working in one of the several negro-owned businesses, King chose to work as a labourer as he wanted to work with the masses to "learn their plight and to feel their feelings".

In 1948, Martin Luther King Jr. moved from Atlanta, Georgia to Crozer Theological Seminary in Chester, Pennsylvania. King was a perfect student at Crozer maintainig an average for the three-year course. He also found time to take supplemental courses in philosophy at the University of Pennsylvania. In 1951 King graduated from Crozer and enrolled in Boston University as a graduate student in Philosophy. By the time King had completed most of the requirements for the Ph. D. degree, King had fallen in love with Miss. Coretta Scott and on June 18th, 1953, they were married. He received his Ph. D. degree in Systematic Theology on June 5, 1955. No less important were the hours spent polishing his sermons. By the summer of 1955, he had

earned a richly deserved reputation as a preacher and speaker.

Far more fateful and decisive, however, to the subsequent development of his career, were events that happened in the outer world. On May 31, 1955, the Supreme Court ordered School desegregation with "all deliberate speed". In the wake of this event white citizens councils sprang up all over the South and the atmosphere turned sultry threatening unrest. It was about this time that an incident occured which unified and focused the discontent of an entire negro community. A lady, Rosa Parks, was arrested for violating the city's segregation ordinance. She had refused to give up her seat in a bus to a white. This was not an uncommon occurance but her arrest was at the time of a cross road of forces that had been decades in preparation. Her arrest released dammed up deposits of social energy that rolled across the face of the South and North. The result was a one-day boycott which stretched out to 382 days. The 382 days changed the spirit of Martin Luther King Jr. and King thus transformed, helped to change the face and the heart of the Negro, the white man and of America. Thus began the great Negro Revolt.

The negroes could not wait to win their rights. They were impatient. Some called for a blood bath to cleanse America's body, pointing to the historical tradition of Sparticus and the Black Slaves who rose against Rome. Even today there are many Negroes who believe in the part of violence. "But", as Martin Luther King wrote "the Negro . . . . . . could not perceive the slightest prospect of victory in this approach. He was unarmed unorganised, untrained, disunited and most important, phychologically and morally unprepared". There was another factor too, that made the Negro resist violence — the ethical approach." The negro turned his back on force not only because he knew he could not win his freedom through physical force but also because he believed that through physical force he could lose his soul".

So the new movement for a dynamic but non-violent struggle of the negroes took root. And in time, Dr. Martin Luther King became its philosopher, leader and commander — if one can use such a term for a non-violent army. Even TIME magazine wrote, "Martin Luther King has made himself the unchallenged voice of the Negro people — and the disquieting conscience of the whites. That voice in turn has in fused the negroes with the fibre that gives their revolution its stature". The inspiration of non-violence came from Mahatma Gandhi. But the Negroes added to Gandhian Non-violence their own dynamism and vitality and gave it a contemporary American colour with its slogans, its songs and its ballads like "We shall overcome".

The Great Negro Revolt became a force and a power in the land and (but for the occasional but much-publicised violent deviations) the movement remained by and large, non-violent. Under the leadership of King, it became a combined movement of Negroes and Progressive Whites and its aims expanded from civic rights to include peace in Vietnam.

While the world acclaimed Martin Luther King for his leadership of the American Negroes and the Award of the Nobel Peace Prize to him was a token of universal esteem, inevitably the powers of darkness and evil were mobilised against him — the white Racists, the Ku Klux Klan, and the John Birch Society. Because of his great appeal as a man of God to the conscience of the reasonable, progressive whites, the hate mongers hated King more than ever and even Negro leaders preached all-out violence. On January 30th 1966, while King was addressing a mass meeting, a bomb was thrown on the porch of his home. Ever since that day the Kings realised that their lives were in danger. But as Mrs. King said, "Yet, I finally came to the conclusion that we were right in what we were doing. If we were going to stand up for a cause, we had to be willing to face that which may be the inevitable consequences".

In the beginning of 1968, for weeks, the

sanitation workers of Memphis city were on strike for better wages. Martin Luther King had taken up their cause both, as a part of his crusade for the rights of the working men and of his movement for the advancement of his own people. Twice King came to Memphis to hold rallies and march in their support. It was on his second visit on Wendesday April 4th, that Memphis had become tense and King himself sensed the stench of death in the air. He challenged it the same evening in a speech to his people saying:

"I don't know what will happen now. We have got difficult days ahead, but it does not matter with me, for I have been to the mountain top. Like everyone else I would like to live a long life, but I am not concerned with that, I just want to do God's will and he has allowed me to go up the mountain.

"I see the promised land. I may not get there with you, but I want to know tonight that we as a people will get to the promised land. I am happy tonight that I am not worried about anything. I am not fearing any man. Mine eyes have seen the glory of the coming of the Lord".

Within twentyfour hours after this speech, Martin Luther King was dead. Death came to him over a cherry tree across the court yard of the Lorraine Motel, from the window of a glass house situated in the front. A white gunman fired a single shot at him as he leaned over the green balcony railing of his house talking to friends. It was evening time and the sun shone bright, as if paying its last tribute to a leader who during the short span of his life, battled heroically against the force of racial darkness. Within an hour of the shot, the light had gone out forever.

How right Mrs. Corretta King was when she said "You have but one life, but if you give that one life to a great cause, then you die feeling that perhaps you have made the world a little bit better".

"Many a one has lost his faith in God because he first lost his faith in man, and many a one has regained his faith in God because he met a good man who took the bitterness out of his heart" So said Cardinal *Faulhaber*. In America it was Martin Luther King who helped the Negroes to regain their lost trust in God and man. One day — and soon — the "darker brother" will sit at the table of American prosperity, an equal among equals, knowing freedom and peace. And on that day from the heart of every negro will rise a prayer in memory of that great martyr — Martin Luther King.

STUDENT UNREST

C. P. Chandrasekharan, Final Year B. A.

It is imperative to think deeply about this most vital problem "Student Unrest" because it has become part of a world problem. Hence it demands serious and sincere attention from all right thinking and earnest sections of the people who are genuinely interested in building up our nation into a nation free of hooliganism, a nation where the student population quench their intellectual thirst not by indulging in stone-throwing and burning and looting public properties, but by applying their energy and enthusiasm into constructive and creative activities.

In every country we find that students are becoming more and more restless, they tend to be aimless and frustrated and sometimes this allround and general frustration among students results in agitational activities. In France, the students revolted for educational reforms and they attempted to take law into their own hands by mobilising public opinion. The agitation started by the students of France, paralysed the whole administrative set-up and President De Gaulle had to bow before the just demands of the students promising to concede some of their major grievances.

India also is facing its own share of student unrest, but it is on a different footing. As a student I would like to analyse some of the major causes responsible for this country-wide chaos. The main point to be emphasised as regards student unrest on an all-India basis is that the students of Indian Universities are affected by the disease of aimlessness. This is mainly due to the lack of employment opportunities in our country. As a result of the rapidly growing population coupled with economic instability and failure of Governmental planning, resulting in inadequacy of food supply and industrial backwardness, employment opportunities are curtailed. As Vinoba Bhave remarked recently, "Education has become a passport for careers". The Indian student or "Vidyarthi" has become rather a "Parikshharthi". A student enters the University/with the specific aim of getting a degree and to obtain this he is forced to "mug up something" to pass an examination. Some others take to higher studies because they have nothing else to do and to take a degree is a hobby. Besides these aspects the direct contact between teacher and the student "Guru Shishya Bandh" stressed in ancient Hindu epics has become an illusion today. This results in irresponsibility among students, who feel that they are not noticed by anyone.

Another important point to be streesed is that Indian students are becoming tools in the hands of the power hungry politicians. Any agitation started by the students is pushed forward by the political parties who make political capital out of it. A student leader representing any political union is elevated to success, however inefficient he may be.

Another major cause for student unrest is the language policy of our government. The unpleasant memories of the anti-Hindi agitation of 1962 in Madras are still with us. Where is the need to change the medium of instruction, when the present medium is best fitted for University education? Why should Indians be so narrow-minded and selfish and throw away a language which is the treasure house of knowledge? I am sure if a census survey is conducted among Indian students, the majority of them would vote for English as the medium of instruction.

In concluding this essay, I would like to

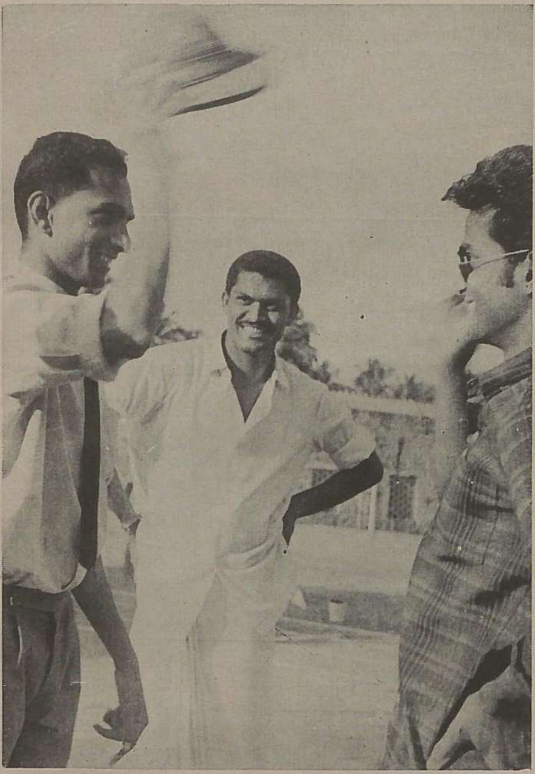

Musical Hat

Fancy Dress :
Ist Prize : Sudheer Nath, P. (II B. A.)
and
Pankaj A Bhulani (I Pre-Degree)

Fancy Dress :
II Prize : Ashley Thimothy
[II Pre-Degree]

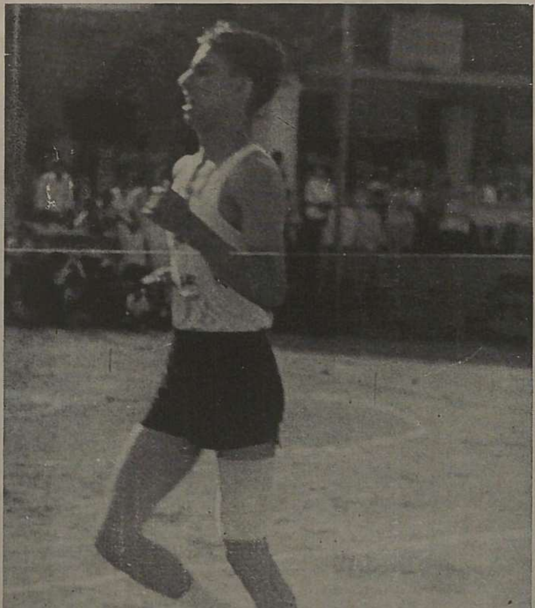

The Agony and the Ecstasy.

ZOOLOGICAL EXCURSION TO MALPE

Budding Young Zoologists.

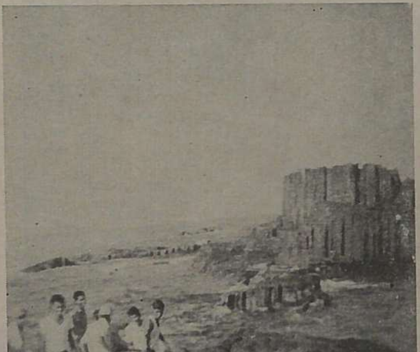

place some of my suggestions in solving the student-problem. A high level committee should be appointed consisting of expert educationists, students and government officers to go into the grievances of the students to analyse the root cause responsible for the unrest. Secondly industrialisation of the country and more employment opportunities is the only solution to the frustration of the students. Thirdly, no particular political party should have any hold in any educational institution and if this is found it should be banned at once. Fourthly, the teachers should make it part of their routine to discuss with a few students atleast everyday their problems so that there is direct contact between teachers and students. If all these suggestions are implemented student unrest can be controlled.

SCIENCE AND RELIGION

M. A. Verghese, I B. A.

We are living in an age of scientific achievements. At the same time we do see a relaxed idea of religion. Let us, in this essay, try to delineate the causes for both.

Science, as we know, is the expression of man's capacity to know. The very word "Science" comes from a Latin word 'scire' which means to learn. Everyman wants to learn. He wants not only to learn but also to learn more and more. In other words his capacity to know is unlimited. With this God given tendency 'to know' man can create a hell or a heaven as it pleases him.

At this juncture, a question is opportune. What are the scientists doing? They are simply making use of this 'unlimited tendency' or 'infinite capacity' in making the world more habitable and comfortable. No doubt, science has helped man to harness the potentialities of nature and thereby enabled him to lead a prosperous life. Rightly do we boast that science has been a faithful ally of man throughout the ages. In fact the world would have been a less exciting and much duller place if all the scientists had not put their heads together for a common cause. Nobody ever denies the fact that the scientists, by their labour and sacrifics, made the world progress forward with a leap and opened up new vistas for the growth of knowledge. We may say that the conquest of space, the discovery of new chemicals, and even the exploration of new ideas in social organisation have their foundation in the infinite capacity of the intellect to know.

But there is another aspect to this progress of science, an aspect which is harrowingly destructive. Nowadays some scientists simply repudiate religion. They have prostituted the fair and creative aspect of science by denying the ultimate reality. The scientists of the modern world have miserably ignored the real purpose of science and looked at the barren facts alone. They do not seem to have any doubt in asserting that 'Religion is the opium of the people'.

Why do they say so? It is because of the fact that they do not know what religion is. Religion is a sacred bond between man and God. To put it differently—Religion is man's sense of subordination to God. Oblivious of this important fact, the scientists boast that they can explain everything in terms of scientific laws and experiments. But actually do they explain? That is the question! Indeed there are some scientists who wonder at the immensity of this universe. Einstein, as we know, simply wondered when he looked at the starry skies and he shouted out that there should be a force, a unifying force behind all these.

Religion is not the science of the ignorant. Certainly not. It is science which is ignorant of religion. Science, it is said, can modernise a house but it can never turn it into a 'home'. Science can split an atom, but it cannot solve the problems that nuclear fission creates. For doing this, some force other than science should come in.

What I am aiming at is that if we want to live a life worthy of a human being who is endowed with freedom and intelligence, both science and religion should go hand in hand. Because it is only in the light of religion that the scientists are able to give an ultimate synthesis of the different realities of the world.

It is religion that has to teach man that the universe is the visible sign which reveals God's power, providence, wisdom and gratuitous love for man. At the same time, it is only in the light of scientific data that we are able to understand the meaning and beauty of this world and thus rise to its maker. Hence it is imperative that science and religion should go hand in hand in the journey towards the Absolute Being.

[*Ed. note :* From the best essay written in a class examination].

THE SUBMARINE

David Joseph, II P. D. C. (Biology)

For centuries men attempted to find some way of descending underwater, for scientific observations, for salvage and for attacking naval ships. It is said that Alexander ventured underwater in a glass diving bell. The development of submarine began late in the 19th century after the invention of the internal combustion engine and electric motors.

The credit of inventing the first operational submarine goes to an American, David Bushnell, who made a one-man submarine called the "Turtle", The historic sinking of the "H. M. S. Haustonic" by an American submarine the "Hunley" sprung a devasting military surprise. For the first time in history a ship had been sunk by a submarine — but the submarine was destroyed with its victim. The "Hunley" was propelled manually. Later an Englishman invented a submarine propelled by steam power, but this system was discontinued when internal combustion engine came into prominence. The main disadvantage of the internal combustine engine is that the intolerable exhaust fumes prevented prolonged submerged transit. Later electric motors came to the rescue. In the modern conventional submarine diesel engine is used for surface propulsion and storage batteries for underwater propulsion.

During World war I, German U-boats caused considerable damage to the British and American war ships. The submarines use three types of weapons — torpedoes, mines and guns (for surface use). The torpedo, being the natural weapon of submarines, could be launched while the submarine is fully submerged. In World War II, the American and German submarines would move about in wolf packs — numbering two to three at a time — and hunt down enemy surface fleet.

The Submarine underwent great changes in the nuclear age. The "U S S Nautilus", on January 15, 1955 made history by getting underway on nuclear power. The "Nautilus" could cruise underwater at speeds exceeding 20 knots and could remain submerged for about a month. The air in the submarine was filtered and recirculated through carbon dioxide scrubbers and oxygen was added as required; this accounted for its long submerged cruises. The "U S S Triton", the only twin-reactor nuclear submarine in the world, in 1960 became the first submarine to circumnavigate the world completely submerged.

Most of the submarines are designated as "attach submarines". They are provided with torpedoes, surface to surface, or surface to air missiles. The Polaris submarine could carry about 16 intermediate range ballistic missiles (IRBMS) and could launch all these missiles in a matter of 15 minutes, completed submerged. Another type of "attack submarine" is the "Killer Sub" or the "anti submarine submarine". These type of submarines are provided with SUBROC and ASROC missiles (anti submarine missiles). These missiles have a nuclear or high explosive war-head at their tips. On being launched from the torpedo-tubes, they shoot up to the surface, then the rocket motors take over. After a brief cruise in the air it plunges down into the water and explodes. This explosion sends out tremendously strong shock-waves which destory the submerged enemy submarine.

Submarines are not wholly used for military purposes. They are used for salvaging treasures and other valuables from the ocean floor. Recently, as the result of a collision between a B-52 bomber and a tanker plane, two H-boms were lost in the sea, off the Spanish Coast. These two nuclear bombs were recovered with the help of midget-submarines. Submarines are also used as research labs underwater. These research labs may in future pave the way for human habitation on the ocean floor.

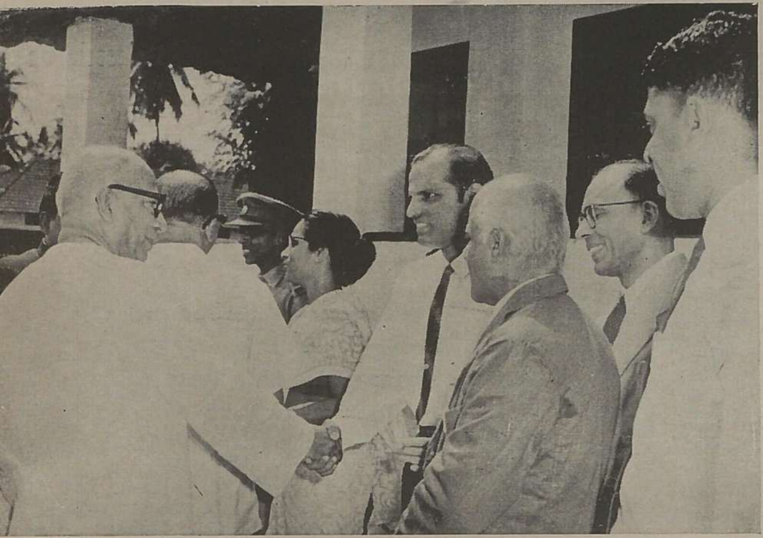

Reception by the Staff.

DR. TRIGUNA SEN,
Minister for Education, Governmet of India
Visit the College.

.... And the Students

Dr. Triguna Sen and Mr. C. H. Muhammed Koya, Kerala Education Minister being welcomed by the Principal.

Inauguration of the Fine Arts Association

The Secretary of the Association
Mr. Jayarajan.
welcomes the Chief Guest
Mr. Ramu Kariat

Mr. Ramu Kariat Inaugurating
the Association

A Chorus rendering

LOVE LETTER

Ashley Timothy, II P. D.

"With that we close for the day. You have had enough. But make it a point to do all the homework and show me tomorrow" said Mohan, School Master who was giving tuition to Raju, appearing for the High School Examination.

Taking his eyes from the book Mohan was delightfully surprised to see a girl somewhere about eighteen standing before him with tea in her hands. Placing the cup before him she quickly turned away. Mohan's eyes followed her till she disappeared from view. While drinking the tea, Mohan felt that he had never drink such delicious tea before.

After the tuition class, while sitting in the Park, Mohan's mind was filled with thoughts of the girl. She was not beautiful. But she had some thing special. Was it her eyes? Her eyes were very bright and sparkling. She had a calm and dignified look. Though it was his first meeting, Mohan realised he had fallen in love with her — hopelessly and completely in love — he couldn't deny it.

As a result of the enquiries made, Mohan came to know some details about her. Her name was Valsa, studying in a College. She was a very bright and intelligent student. Above all she was good singer. Everything was exactly as he wished. As a teacher he appreciated bright and intelligent students. Even in his early life he loved music and he himself was a good singer.

As days rolled by his love towards her grew deeper. Her absence seemed unbearable. Even on all holidays he began to take tuition classes. He tried to talk to her and open his heart to her but in vain.

One day after giving him the tea she sought his help in doing a problem. She sat opposite to him and handed over the book. He was excited. He started trembling. He tried to control his feelings. He could not even read the problem properly. He told her that he would think over the problem and give the answer the next day.

At home he worked out the problem. It was not an easy one. Even though he could not talk to her about his feelings, here was a chance to open his heart to her through writing. For a moment he thought whether it was right to do so. He did not know what to do. He found nothing wrong in writing a letter to her. At last he decided to write a letter. In the letter he tried to explain how much he loved her. He ended the letter pleading with her to let him know, what she felt towards him.

The next day, as usual, he went for the tuition. After the class he explained to her how to do the problem. She quickly understood the method. He gave her back the book in which he had placed the letter.

The next day he would know the result. The next day he went for the tuition. But that day Raju himself brought him the tea. Valsa was not to be seen there. Days passed by but never did he see Valsa. Once when he saw her, she quickly walked away avoiding him. With a great sorrow he understood that she did not accept his love Moreover she hated him now. He could not bear it. After a few days he sent a second letter through Raju telling her that if he had made a mistake in writing to her to forgive him. He made a promise not to bother her again.

But there was no reply. Mohan waited for a note from her. But it never came. He wanted to see her if only to ask her to forgive him. But he never saw her.

One day towards the end of the tuition class, Valsa herself brought the tea. She placed it on the table and walked away. He did not know what happened to her. Had she changed her mind? When he took the tea from the table he saw that there was a note under the cup. He grabbed it and placed it in his pocket. The tea tasted good. It was even sweeter than the first tea she had brought/to him. He now knew that she had changed her mind. He looked for her. There she was standing with a pleasant smile on her face behind the door. He wanted to smile. But for the first time he forgot how to smile. He could not control his happiness. He was getting more and more excited. He had never felt so happy. He felt that he was up in air. For the first time he felt that he had won a priceless treasure. With a smile on her face she seemed to be the most beautiful girl in the world. He could not concentrate on the tuition. Raju was asking him some questions. But he never heard them. He somehow finished the tuition and walked out of the house. He forgot to take the umbrella. He felt as if he had conquered the whole world. He was the happiest man in the world now.

Soon he reached the park. He occupied a quiet corner. He took out the note from his pocket. A neat and legible handwriting was on it. It was written 'To Mohan from Valsa'. He was growing impatient. Placing it in the hand he prayed to God. He thanked God for having helped him to win Valsa. He had never believed in God and had never prayed. Somehow praise rose from his lips. He opened the letter. Before he could finish reading it the paper dropped from his hand. He sat there still with his mouth wide open. He could not see anything. Everywhere there was darkness. All his castles in the air seemed to fall down. He felt as if his head was revolving round and round. It was not a love letter. On the paper was written "APRIL FOOL". Only then did he realise that it was the first of April.

[Ashley Timothy secured the First Prize in Short Story Competition].

MY REPUBLIC DAY CAMP AT DELHI

"Bye-Bye, Ta Ta . . ." — our voices went up piercing the noisy atmosphere of the Old Delhi Railway Station and with it, the Janatha Express bound for Madras carrying the Kerala Contingent steamed out. That was the end of my Republic Day Camp at Delhi.

The cadets to represent Kerala and the Laccadives at the Republic Day parade at Delhi were selected at the All-Kerala Puja Camp which was held at Trivandrum during the Puja holidays. The next step in our journey towards Delhi was a preparatory camp at Munnar, a small town in the High Ranges, which started on the 25th of December. This camp was mainly to acclimatise us to the cold weather at Delhi. The Officer Commanding there was Major Bhaskaran. Even now his thundering voice echoes in my ears—"You, you there, look straight—don't roll your eyes—the next time you make a mistake, you will be out of the parade. The other characters whom I met there and whom I can never forget are Sub Major Maru Ram who was with us in Delhi also, Sub Chinden Nair — a wonderful dancer, N/Sub Sreedharan—a real sportsman and Hav Rao.

On the 8th of January, the Kerala Contingent consisting of 72 cadets, one Sgt. Major Instructor and two Officers started for Madras by the Kerala Express. The next morning, we reached Madras.

At Madras something happened which put us to some trouble. Our compartment was a through-bogy to Delhi. We put two sentries in the compartment and went to the Moore Market to do some shopping. The Janatha Express to which the compartment was to be attached would leave Madras at 2.30. After some shopping, when we reached the platform at 12.30, one of the sentries came and said that we had to change our bogy because it had already been declared 'sick' and that it had already been taken to the shed. Our Contingent Commander went and inquired about it. He complained of the matter to the Superintendent but there was no use. At last they agreed to bring the bogy to the platform for 10 minutes to unload our luggage. Somehow, within 10 mins. we unloaded the things. It was at about 2 O'Clock. Then the Janatha Express was brought to the platform and again within 5 minutes we loaded all the luggage in the new compartment allotted to us. It was really a tough job. Out of the 49 boy cadets, 21 were SD Boys and we, the seniors, carried all the luggage, ours, that of the JD Boys and Girls including the sand bags which we were taking to decorate our Quarter Guard and also two Riffle chests. Any way we completed the task before the scheduled time and the train left Madras at 2.30.

On the way, as we feared, food happened to be our main problem. It was very difficult to get food for 75 persons. But with what ever we got, we first fed the JD Boys and Girls and distributed the rest among us the seniors. And many times, some of the senior cadets had to starve.

The train was running late by about two hours when we were nearing Delhi. The 10th night saw us in the New Delhi Station. We were received by the representatives of the camp. The trucks were waiting for us. It was very cold there. We were supplied with hot tea at the railway station. Then we started our 17 mile truck journey to the camp site through the streets of Delhi. When we moved through the streets, all of us were eagerly peeping out of the truck to have a glimpse of our capital and the cold was nothing to us then. Twice we lost our way, and at last when we reached the camp, it was about 12.30. The

tents had already been pitched. We went and collected our cots and when we got into our beds after our supper, it was almost 2.30.

The next day, at about 8.30, there was the opening address by the Officer Commanding. He gave us some valuable advice and explained to us how the camp life would be and so on. Then after that the training started. We were divided into companies and the same day we started practising marching in columns and in line. Hon. Lieuts Abdul Khader and Shaik Masthan, our training JCOs two unforgettable characters whom we met in the training field. How can we forget them and their "Bang, bang, tuk" and Salami Shastr".

The food in the camp was never to our liking. The 'dhal", 'subji' and chappathy with which we used to be served everyday was a complete change for us. But where was the time to think of taste? After everyday's parade, we used to be so tired that without seeing what it was, we took whatever we got in our plates and mugs. There was a canteen in the camp and within a few days it became a routine for us to go to the canteen at least twice a day. We became familiar with—Ek chai do bhai—Ek barphi — pacheese paise walla—Ek dooth—bagire meeta. Very soon those of us who did not know Hindi at all were able to speek a few words and before the end of the camp, we were fairly fluent in Hindi.

On the 15th of January, the Army Day was celebrated in a very grand manner. We were taken to witness the parade. It was just wonderful. When I think of it, even now, the feet going "tuk, tuk, tuk", the winging hands and the erect bodies of the soldiers some in front of my eyes. I doubt if I will be fortunate enough to witness such a parade again in my life. The 'Beating the Retreat' in the evening was also very good. We, during our stay in Delhi, presented Ceremonial parades for VIPs like the Defence Minister, the Defence Secretary, Chief of Army Staff and the Delhi Sub Area Commander.

As days passed, we became more and more accustomed to the cold at Delhi. The same was the case with the announcements like — "thammam cadets juldi se juldi apana breakfast le lem".

On the 23rd and 24th we had rehearsal, for the Republic day parade. On the 26th we had to march from Vijay Chowk to Red Fort, a distance of about 1 mile and so on the 24th also, it being the 'pakka' rehearsal, we had to march up to Redfort. On the 25th there was no parade but we had the NCC Rally rehearsal. We were let off at about 12.30 and then we started our preparations for the Republic Day parade.

Thus came 26th January. The unforgettable march from Vijay Chowk to Red Fort started. Our hearts were filled with excitement. The sound of the band, the 'tuk, tuk tuk' sound and the appalause which we received thrilled our hearts. We never felt tired because such was our excitement. When we marched past the President of India, the applause we received made us forget ourselves. We never knew that we were marching. The only thing we heard was the band and the sound of our boots. If ever I get another chance to witness another Republic Day Camp, I will proudly say — 'I also marched past like this one day.'

On the 27th, came the NCC Rally. Prime Minister Indira Gandhi was presented a Guard of Honour. Then there were some demonstrations by cadets and then came the various entertainments from the different Directorates. Our 'vallam kali' and 'thiruvathira kali' were widly appreciated. In the evening we were taken in trucks to the National Stadium to witness the 'Folk Dances'. The next day at 4 O'Clock we had a reception at the Rastrapathy Bhavan, On the 29th we went for sight seeing in trucks. We saw most of the important places like Birla Temple, Kutab Minar, Raj Ghat etc. Then on the 30th in special buses, we went to Agra. There we saw historically important places like Fathepur Sikri, Agra Fort, and also the world famous Taj Mahal.

On the 31st morning, we started our

return journey with a mind full of happy memories of our camp and somewhat eager to taste some South Indian food instead of the 'dhal subji' and chappathi. Even though the lunch we took in the dining car was very tasty, we were eager to take a meal at home.

The Republic Day Camp has taught me to face hardships without any fear. The friendship I have made with the cadets from other states is more important than that. I have learnt the art of combined living. We lived together, played together and marched together. We were friends no matter whether we came from Kerala, Punjab, Jammu Kashmir or Bengal. We are cadets and it is something which we are always proud of.

SHAKESPEARE — A SHORT BIOGRAPHY

T. A. Ramakrishnan, II P. D. C. 'C'

Few are conversant with the life of William Shakespeare. He was born in 1564. His father was a tradesman of Stratford-On-Avon, a town in the heart of England.

William was a pupil at the Stratford Grammar School, but his father got into debt and the boy had to leave school at the age of 14 or earlier. No one knows what he did then, but it is said that he joined a company of actors, and this provoked him to write plays. At the age of 18 he married. About this time he got into trouble and had to leave Stratford. Shakespeare went to London where again he became an actor. He succeeded in the theatre, and began to think of trying to write better plays for the theatrical companies to act. He knew that the plays in which he was acting were often bad, and, as a poet, he very much wanted to write something better. He took exciting or amusing stories from novels or from history books and re-wrote them, inventing new characters and improving the stories. Thus by his genius he made plays which pleased and amused the uneducated people of his time, but which contain great poetic beauty and truth which have made his fame immortal.

Shakespeare was twenty-seven years old when he wrote his first important play, "Love's Labours Lost", and for the next twenty years he was busy writing one play after another. At least thirty-five plays, besides a number of short poems, flowed from his pen during that time.

The extra-ordinary thing about Shakespeare's play is that, though they show the life and thoughts of the people of his time, they are also interesting to us now, more than 300 years later. Also, Shakespeare's plays are enjoyed not only by his countrymen; they have been translated into every important language in the world, and they are still acted and enjoyed in all civilized countries today. It is because Shakespeare not only put into his plays interesting stories with fine speeches and amusing jokes, but he showed the struggles which go on in the minds of men and women at all times everywhere. For example, in the play "Julius Caesar" he has shown the murder of a great leader by his enemies. But he has also made us understand the different aims which were in the minds of each of the men who did that terrible deed—the jealousy of some, the intolerance of others and the great struggle between love for his friend and duty to his country which went on in the mind of Brutus, the greatest of them all.

In Shakespeare's time the stage in a theatre was simply a platform with a roof over it and a balcony at the back. The dresses were the usual clothes of Shakespeare's own time. The play thus depended for its success altogether upon the words spoken by the actors and upon their skill in acting. It is another proof of Shakespeare's genius that so many of his plays contain lines of poetry which cannot be forgotten, and which people of every civilised country, from Shakespeare's time down to the present day, love to remember and to repeat. His work is not of an age but for all time, and he may truly be called "the world's immortal poet".

In the month of April, 1616, Shakespeare had a meeting with two of his old friends—Michael Drayton and Ben Johnson. They drank together merrily, as they had so often done. But during the meeting Shakespeare caught a chill which developed into a fever, and on 23rd April 1616 he died; he was buried in Stratford Church on 25th April.

COLLEGE STUDENTS' UNION COUNCIL

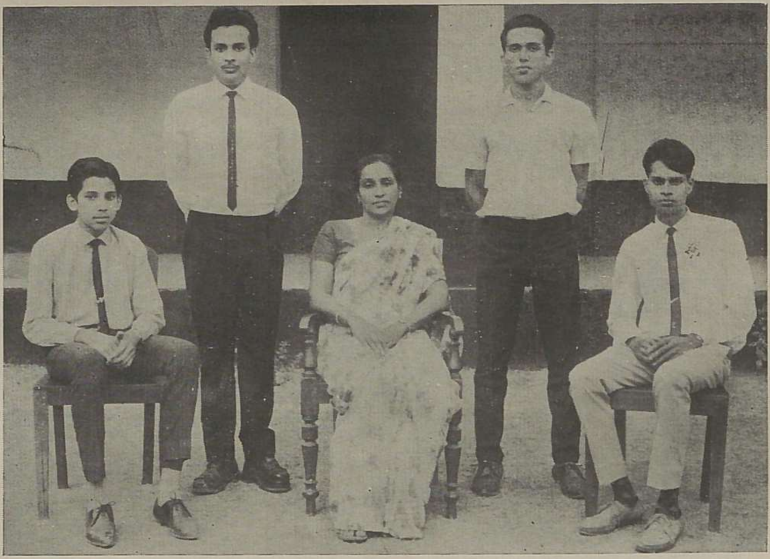

English Association

Fine Arts Association

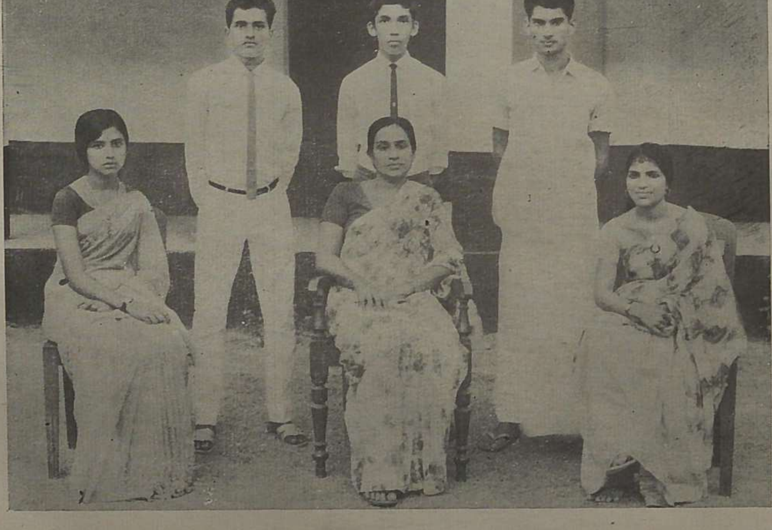

Malayalam Association

EARLY KERALA HISTORY: FOREIGN SOURCES

Talk : M. P. Sridharan on 14-3-1967

(FOR THE UNIVERSITIES)

Perhaps the oldest of the foreign sources of Kerala History is the Old Testament of the Bible for in it there are at least a score of references to products typical of the Malābar Coast and to trade contacts between the Jews and Kerala. Archaeology has conclusively proven that Solomon built his famed temple in Jerusalem with teak; and his navy brought in from across the seas ivory, algum or sandal wood, apes and peacocks. No trace of doubt now lingers that even in the days of Solomon and David as long ago as ten centuries before Christ, there were commerical contacts between the Hebrews and the Cheras. Passages in the Book of Kings, Genesis and Chronicles refer to two ports with which Solomon traded, Ophir and Tharshish. Both these ports are to be sought for on the west coast of peninsular India, but todate they remain unsurveyed and unidentified. The Bible thus is not only the earliest of the foreign sources for Kerala history but is at once the most ancient of all our sources, both indigenous and foreign.

Megasthenes who was the ambassador of Seleucus Nikator at the court of the Mauryan empire compiled a book called the Indika which now survives only to the extent of extracts quoted from it by later writers and chroniclers. What remains of the Indika is a veritable mine of information on the Mauryan empire but although the Indika mentions the Pandyas and the Charmae, the statements are so vague and vacuous that Megasthenes is almost no source for Kerala history at all.

Such certainly is not the quality of the foreign sources of the first three centuries after Christ. They are far more useful and fulsome than either the Bible or Megasthenes and the earliest of these sources is of course the Natural History of Pliny the Elder. Pliny was a Roman statesman who lived between 23 AD and 79 AD, who appears to have had a bullionist or mercantilist approach to foreign trade for in his writings, he bemoans the drain of 55 million sesterces every year from Rome in exchange for the spices, the silk and muslin as well as the precious stones of South India. A vast amount of information can be gleaned from the assorted writing of Pliny; he states that the voyage from Arabia to the Kerala coast took only 40 days because of the winds of Hippalos, and by that statement he indicates how the monsoon winds discovered by the Greek sailor Hippalos in the first half of the first century AD had already become regularly employed. From Pliny we learn that the rulers of Kerala were Caelobothras, evidently Pliny's variation for Keralaputras. From him we learn that Kerala had many natural ports like Nitrias, Barace and Muziris and that her most attractive export was pepper which came from Cottonara. Nitrias was the name Pliny gave to Netra which was a port at the mouth of the river Netravathi north of Mangalore and Barace perhaps was Pliny's version for Vayakkar. Muzuris was the capital of the Chera kings and Pliny was evidently referring to Musiri or Muyirikkode of the Sangam poems. It has been suggested by Logan that Cottonara is Pliny's version for Kadathanad which is even now a pepper-growing centre of importance.

Perhaps the most interesting and the most exhaustive of the foreign notices of the post-

Christian era is Ptolemy's "Geography". Claudius Ptolemy was a Greek geographer who lived for many of his years between 95 AD and 162 AD in Alexandria of Egypt. He based his writings on the Phoenician mariner Marinos of Tyre whose work was published in 100 AD. The approximate date of Ptolemy's Geography is 150 AD. After making exact references to the Sadani or Satavahanas of the Dekkan and to the Bilayokuros or Vilivayakara rulers of Kolhapur, Ptolemy describes in meticulous detail the coast of the Kerobothros from Nitrias to Baykare. Ptolemy states that the coast south of Baykare was ruled by the Aioi or Aye kings. From his description Baykare appears to be present-day Purakkad in Alleppey district but perhaps the sea did extend into the backwater at Purakkad and perhaps there was then no Purakkad beach. Ptolemy mentions Tindis as a port north of Muziris—perhaps this was his variant for Tondi or Pantalayini Kollam found mentioned in the Sangam poems; and of course Ptolemy mentions Muzuris as a port of international repute, the greatest mart of the East. More interesting and important are the references which Ptolemy makes of inland towns of the Kerabothros, like Kouba, Paloura, Punnada, Koriyur and Pandipolis. Exact identification of these inland towns may be limited by controversies but perhaps Kouba was Gobichettipalayam, Paloura was Perumpalai in Salem District, Punnada was Kangeyapuram where beryl was extracted, Koriyur or Kozhiyur was Palani and Pandipolis was Pandalam. The most intriguing statement that Ptolemy makes is that Karoura was an inland town of the Keralaputras. Evidently Ptolemy was referring to Karur which is sited near present-day Tiruchirappalli but then numerous questions arise. How was it that Karur was one of the many names of the Chera capital in the Sangam period? Did rulers from Karur themselves in Muziris or' was Karur the come and establish ancient name of Muziris? If princes or lords from Karur come to hold sway in the Chera Capital, what relevance did they have to the Irumporais of the Pathittupathu? Ptolemy thus holds the key to the unravelling of a great historical fact, the fact of political ties between the Cheras and Porainad around Salem. Ptolemy must therefore well remain for some years to come, the most exciting of foreign sources for the student of Kerala history.

Next only in imortance to Ptolemy is the anonymous Greek work titled Periplus Maris Erythrac or Voyages in the Eastern Sea. There was for sometime some dispute as to whether the Periplus is a composition of the first century AD or whether it could be assigned to a much later period. Happily that dispute has now been settled and there is general understanding that the Periplus was published in 210 AD and that it there fore belongs to the 3rd century AD. Periples notes the existence of a huge white rock off the coast and calls it Leuke is his narrative; evidently Leuke is the Velliyankallu off the coast of Iringal which later was the scene of bloody battles between the Portugues pirates and the last of the Kunjali Marikkars. North of white Rock, Periplus notes such coastal towns as Mandagara, Palaipatnai, Melizeigara, Toparon and Turanuosobas, none of which has been properly identified so far. South of Leuke are the ports of Naura, Tindis Muziris and Nelknnda. The Periplus refers to the rulers of the territory as Kepropotras which in another version of the Keralaputra, first found used in Asoka's Girnar Edict. To the same century as the Periplus belongs the Peutingerian Tables of Rome. The tables called after Konrad Peutinger who was the first to publish a map of the military roads of the Roman Empire, are set down as murals and they thus supplement the information given in travelogues and other geographical works but they are harmless as far as political or social history go.

Of great interest are the foreign sources that are related to the coming of Christianity to Kerala for among large segments of the Christian community in Kerala, the traditional belief is held that Christianity was peached in Kerala by St. Thomas the appostle who landed at Kodungallor in 52 AD. Almost all the

traditions that persist todate are derived from a Greek work of the 3rd century AD known as Acta Thomae or Acts of Mar Thoma. The weakness of this work is of course that it purports to set down the truth of events of the first century AD but after the lapse of two centuries. There are however a few Syrian documents of the 4th century AD which carry relevance to St Thomas. Such are the writings of Eusebius and Dorotheus of Bishop of Tyre at the end of the 3rd century AD and such is also the Latin work of 546 AD styled Codex-ful d'enzies. Intimately connected with the problem of the visit of St. Thomas is the matter of Jewish immigration to Kerala which apparently began in the first century itself. Josephus the author of the Jewish War becomes a relevant source for Kerala history when he describes the brutal siege of Jerusalem by the Roman General Vespasian in 67-69 AD. A critical study of the early Jewish sources as well as the available records on St. Thomas still is to be eagerly awaited.

To the 6th century AD belongs the Topographia Christiana of Cosmas Indikopleustes. Cosmas was a merchant and travellor from the Eastern Roman Empire who later became a Byzantine monk and who wrote his book about 548 AD in the retirement of the Sinai cloister. He seems to have visited Kerala and Ceylon in his irreligious days for he gives graphic descriptions of the flora and fauna of Kerala. (Cosmas seems to have attempted something ilke an early Hortis Malabaricus.) Most historians treat Cosmas as the real name of the world of India. Cosmas is so often referred to by students of Kerala history not because it contains one iota of political or social history but because it is the first foreign source to make an unmistakeable reference to the coconut of Kerala. Many fanciful and flighted conclusions about the immigration of sections of Kerala's population have been drawn from the reference to coconuts for the first time in the 6th century AD.

Fereign sources rapidly increase in number and volume by the 8th century AD. For example the documents of the Tang dynasty of China refer to the maritime contacts that China maintained with Kollam and other ports of Kerala in the 6th centry AD. No careful study oft he Chinese documents has yet been under-taken mainly because there is a paucity of historians with a grap of the old Chinese language. After the 9th century, with the expansion of the all-conquering Arabs, transformed into a veritable miracle by the work of Prophet Muhammad, foreign sources about Kerala abound, because the Arabs were great sailors, great traders and lovers of great tales as the Arabian Nights testify. Enough to mention the names of Sulaiman, Ibn Rusta and Masudi to define the scope of the voluminous material after the 8th century.

The emerald isle of Ceylon and the extreme south of India have had very close coexistence from times immemorial. It is even said that the history of Ceylon begins with the Aṣokan missionaries. Many Ceylon princes lived in the courts of the South Indian rulers just as often as South Indian rulers interfered in the internal affairs of Ceylon. The Ceylon chronicle Mahavamsa is therefore of consuming importance to the historian in Kerala. The names of Gajabahu as a contemporary of the Senguttuvan of Silappadikaram, and that of Kashyapa who had to fight a civil war against his younger brother who was aided by the Chera ruler, must suffice to warn that the Mahavamsa can at no time be overrated as a foreign source (material).

There are some lesser known foreign sources like the Oxyrangi Papyrus and the records of Thoma of Cnna who came to Kerala in the time of Constine Pegonatus of the Eastern Roman Empire; they are less known because their historical value has not been fully asseessed nor is the information furnished in them made intelligible. The Oxyrangi Papyrus for example is the script of a farce in which sailors belonging to different nationalities are ship-wrecked off the coast of Africa and the dialogue of the farce is in many tongues one of which has now been identified as a language

closely akin to Kannada, perhaps some ancient from of it. It is quite possible that this document of the first century AD may yet supply us clues for extensive historical discoveries.

Not only is a substantive study of the foreign sources so far collected yet awaiting completion; what is still more imperative perhaps is their catalouguing and classification. Here is a field for the young and the inspired.

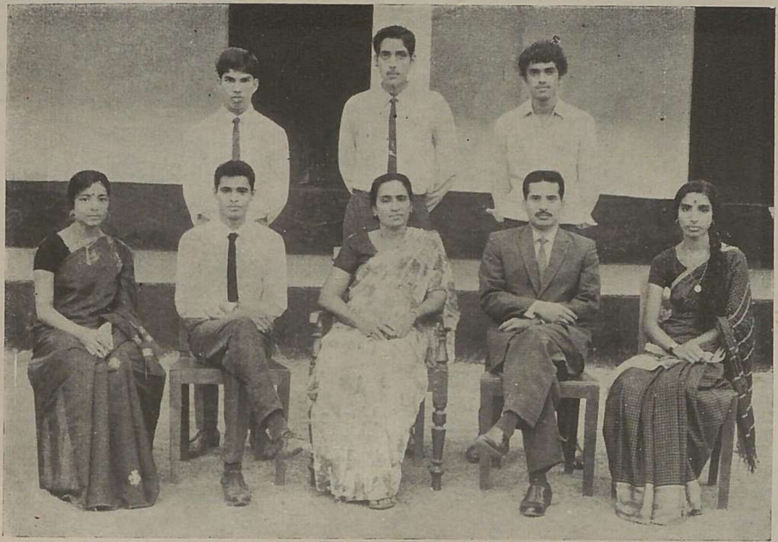

Physics Association

Members of the College
Fine Arts Association

Natural Science Association

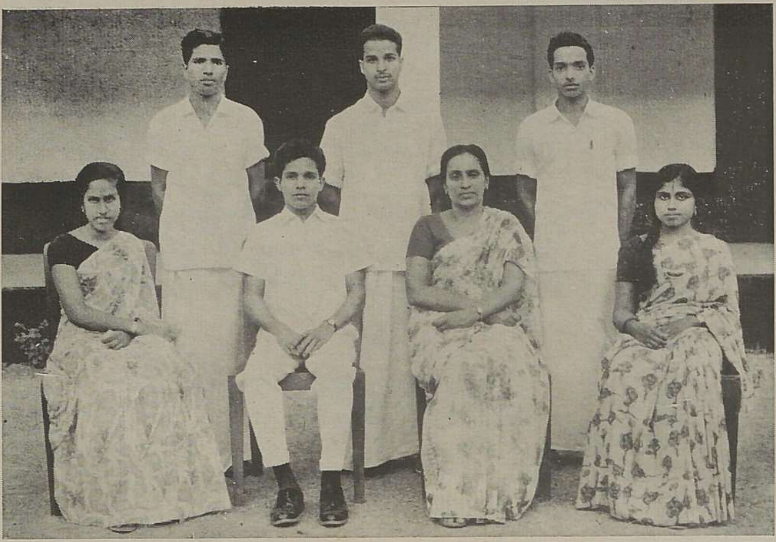

History Association

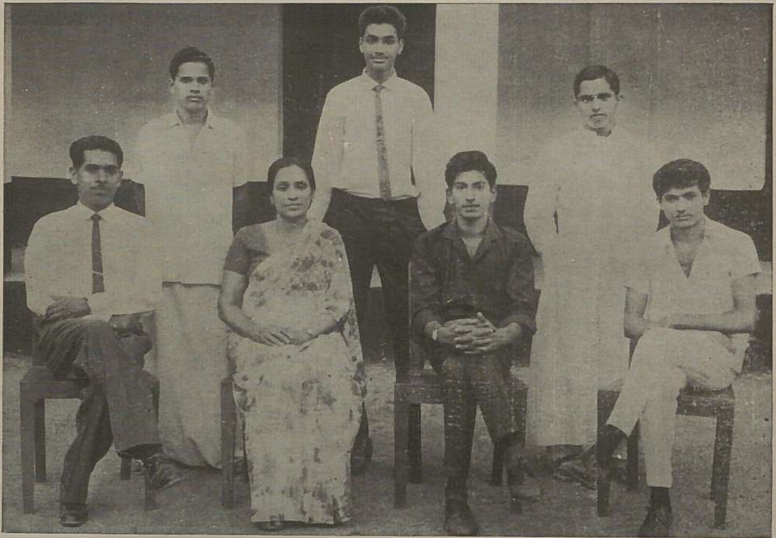

College Planning Forum

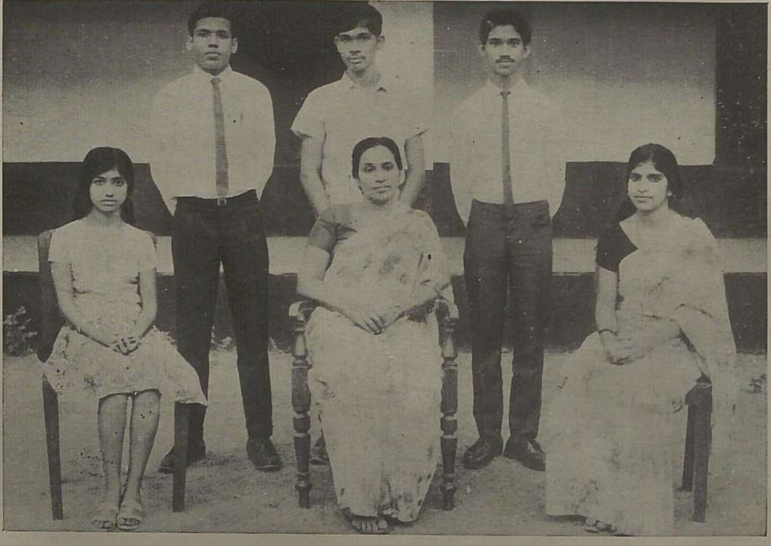

Economics Association

GREATNESS OF THE MAHATHMA

M. Ramachandran, III B. A.

From October 2, 1968, India and the world have started celebrating for a year the centenary of Gandhiji's birth. The celebrations are devoted to making the new generation aware of the life and work of one of the greatest men of this century. In fact, this is a period which witnesses the gradual discarding of Gandhiji's ideals and the youth, the promise of tomorrow, is in confusion.

Gandhiji was a practical idealist and he tried to solve a variety of problems that faced the country in a human way and on the firm foundation of eternal truth that good ends could be achieved only through pure and good means. He had a wonderful capacity to be all things to all men. Perhaps no other person in history succeeded in drawing round him men of such diverse type as this great apostle of love. Gandhiji had a wonderful capacity to make brain and brawn work in unison, to unite town and city and to link the poor and the rich. He was aware of his own defects and so never expected complete perfection in others.

Simplicity was the key-note of his character. Eminent men like Winston Churchill, Stalin and Franklin Roosewelt are famous for their sympathy towards the sufferings of the poor. But Gandhiji identified himself with workers in deed as well as in word. He did all sorts of work like spinning, sewing, scavanging, sweeping, etc. without any distinction. "The whole of rural India is my family" he claimed and he concentrated more on improving the lot of the economically weaker sections. His heart was always with the toiling millions of Indians in poverty stricken villages.

For him, no job was unimportant, however simple it be. Once, when he was in serious conversation with one of the officials of the British Government, some young chidren approached him to show him their diaries. Gandhiji went through their diaries carefully, passed some humorous remarks, and sent them back affectionately. The small children were important to him as the big officials. He radiated love, joy and hope and he was a guardian to each and everyone.

Mahathma Gandhi had effective solutions for the problems of the country. When there was an acute food shortage, he had a number of suggestions to improve production. He pleaded for making use of even the lawns of the bungalows for growing food crops. The cultivation of roses in his ashram was suspended and the place was used for wheat production. Through the swadesi movement and through the spread of the use of charkha, he opened up the chances of large-scale employment. Work oriented education was another concept much emphasised by Gandhiji.

True, Gandhiji liberated India, but his impact on men and times in which he lived extends far beyond a purely political achievement. He was the greatest living exponent of the doctrine that love is more powerful than hatred and that humanity and civilisation can be saved only by the substitution of the methods of trust and non-violence in place of the techniques of force and fraud. What was unique in his case was the attempt to translate this doctrine into practice by millions of people on a national scale. What Mahathma Gandhi achieved in this sphere remains one of the outstanding landmarks in history.

It is easy, as is seen today, to discard what Gandhi said, as completely unsuitable to the present day. The words of our President,

Dr. Zakir Hussian, are adequate in this context. "Either it would be the privilege of this century to listen to Gandhi and go forward to a new and universal social order of justice, equality and happiness or it will be the supreme tragedy of our age to ignore him and move steadily on to the edge of the precipice". In the building up of a new world community of newly independent nations, Gandhiji stressed the principles of political and social behaviour that are of ever lasting significance. Many elements of his life and message will remain as a permanent beacon of inspiration and courage for generations to come.

What did Gandhiji want the students to do? Students must become pioneers in conservative reform, conserving all that is good in the nation and fearlessly ridding society of the innumerable abuses that have crept into it. The changing spirit of the age and the urgent need for transforming the outlook of soiety may not, some times, recommend Gandhian ideals, but shall it be a crime to accept at least the good side of his life and work?

No man is born great and this is true of the Father of the Nation as well, who was a self-made man.

Most of the tragic conflict all over the world today is the result of actions of well-meaning persons who are willing to adopt any means to achieve their ends. Unless the leaders of the world understand the unwisdom of this approach, humanity will continue to be bedevilled by tensions and conflicts. The vicious circle of suspicion and violence forstering more suspicion and more violence has to be broken by a complete reversal of the process. That is the perennial message and significance of Mahathma Gandhi's life and work. Though he is no more today, as Nehru said, "the light will be seen in this country and the world will see it and it will give solace to innumerable hearts".

REPORT ON COLLEGE UNION

Elections to the affiliated associations were held on 27-9-1968, and on 4-10-1968. The College Union Student's Council met and elected Mr. P. K. Khalid (III B. Sc Physics) as Chairman, Mr. Hubert P. Nappally (III B. Sc., Zoology) as secretary and Miss. P. K. Prabha Rani (III B. Sc. Zoology) as Joint Secretary. The affiliated association elected the following as their Secretaries.

English	—	U. Jayaprakash, III B. A.
Malayalam	—	V. P. Moideen Koya, III B. Sc. Physics.
Hindi	—	P. Balan, III B. Sc. Physics.
Mathematics	—	K. Narayanan, III B. Sc. Maths.
Physics	—	Miss. M. N. Hyma Bai, III B. Sc. Physics.
Chemistry	—	K. Raviprakash.
Fine Arts	—	V. P. Jairaj, III B. Sc Chem.
History	—	C. L. Antony, II B. A.
Economics	—	Ahamed Kunhi Koya, III B. A.
Natural History	—	Mohamed Hushien, III B. Sc. Zoology.

Mr. Moorkoth Kunhappa, Associate Editor of Malayala Manorama inaugurated the College Union and the affiliated associations on 2-12-68. There was a magic show by magicion Aly Khan after the inauguration. Mrs. Ramachandran, M. P., Secretary of the Gandhi Centenary Committee visited the College and participated in a lively discussion in which many students participated.

Almost all associations organised excursion this year, the longest excursion being to Thekkedi and Peechi by the Planning Form between 25th and 27th of January 1969. The Physics Association organised an excursion to Bangalore and Mysore between 18th and 21st January; the Mathematics Association visited Bangalore in the last week of February 1969. The Natural History excursion was to Malpe near Mangalore; the History association visited the Kappad beach, the Lokanarkav at Badagara and the Tellichery port. A small group of 12 students from Ist Pre-Degree had a two day excursion to Nedungayam near Nilambur.

The speakers who spoke under the auspices of the several associations were:

7-12-68	Fine Arts	Mr. Ramu Kariat.
14-1-69	Hist. Association	Dr. T. K. Ravindran, M. A., L. L. B., Ph. D.
15-3-69	Hindi Asso.	Prof. Rethi Devi M. A.,
16-1-69	Econ. Asso.	Mr. Gopalakrishna Menon.
28-1-69	Eng. Asso.	Prof. O. J. Antony.
19-2-69	Physics Asso.	Dr. Lonappan.
20-2-69	Chemistry Asso.	Dr. K. T. Rama Varma.

The College Debating Team took part in Inter Collegiate debates organised by the Rotary Club, the Lions Club, the Junior Chamber, the Regional Engineering College Debating Society and the University College Mr. M. Ramachandran won II prize in the Lions Club Competitions on 31-10-68 Trivandrum. Mr. R. Basant of the II B. Sc was the 2nd prize in the Rotary Club debate held on 3-3-69 and the 3rd prize in the Trivandrum University College debate held on 11-3-1969.

The Fine Arts association participated in the Calicut Arts Centre Festival.

The College Quiz Team Consisting of Messers Ramachandran M., Rajagopal K., Balan P., Sreedharan, S., Hema Prabu. Abu Dastor took part in the Quiz programs of the A. I. R.

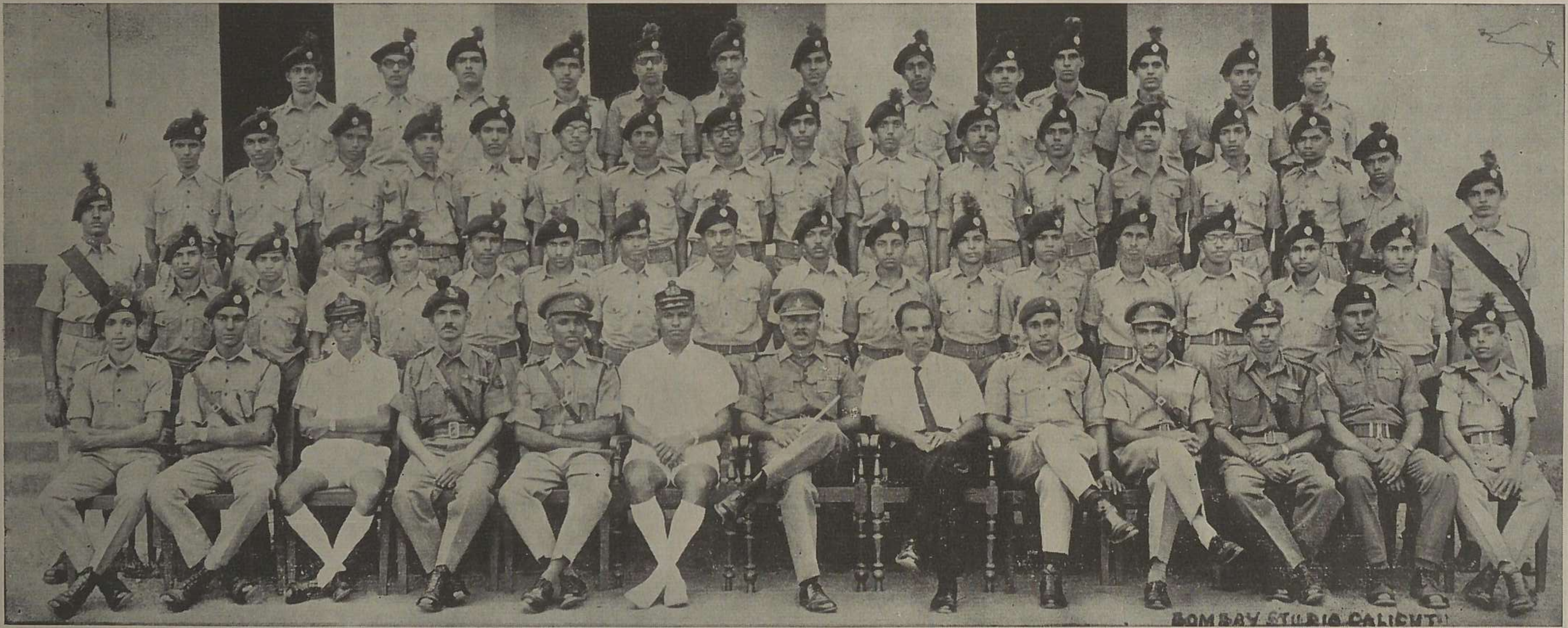

The Vice Principal, NCC Officers and the Special Company NCC Cadets of the College with Lt. Col. V. K. Menon, Officers Commanding, 27 Kerala Bn NCC, Lt. Damodaran IN, Commanding Officer, 4 Kerala Naval Unit NCC and the permanent instructional staff.

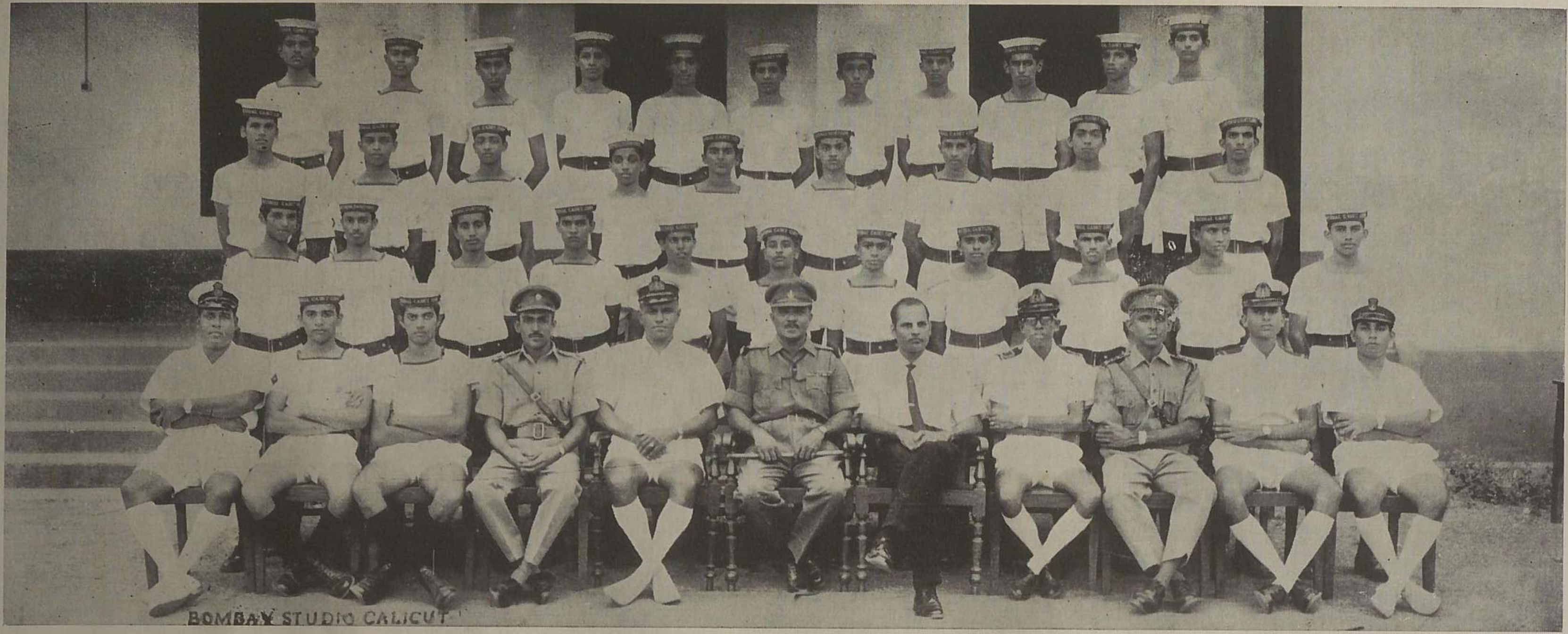

The Vice-Principal, the NCC Officers and the Cadets of the NCC Naval Sub Unit of the College with Lt. Col. V. K. Menon, Officer Commanding, 27 Kerala Bn. NCC and Lt. Damodaran IN, Commanding Officer, 4 Kerala Naval Unit NCC.

NATIONAL CADET CORPS

ARMY WING: Report for the year 1968–'69

Strength: The enrolled strength during the year is 302 cadets and 2 officers.

Officers: 2/LT VK Ravindranath was on an attachement to a Regular Army Unit — 5 Assam Regiment — for three weeks during May 1968, LT MS Muthu is promoted to Captaincy with effect from 31-7-1968.

Training and Certificate Examinations: Though training continues to be fairly good, attendance has to improve. Thanks are due to the Permanent Instructional Staff for the fine job they have done of training. The sub unit enjoyed the unstinted help and guidance from the Unit during the year under report. 36 cadets have taken the "B" Certificates and 8 have taken the "C" Certificate examinations held in February 1969.

Annual Training Camps: A contingent of 15 cadets, led by C S M Ganapathy A, attended the Annual Training Camp at Payyanur during the Christmas vacation. Another contingent of 25 cadets and 1 officer will attend the camp proposed to be held during May 1969. At the Payyanur camp our boys gave a very good account of themselves and bagged a number of prizes.

Special Camps: Four cadets, Raghunath P. Baburaj P M, Raghunath T M, Surendranath K, attended the All India Summer Training Camp, Peechi in May '68. Also five cadets and one officer of the sub unit were attached to a Regular Army Unit — 5 Assam Regiment — during May '68. A team of five of our cadets, led by C S M Raghunathan P, represented the Calicut N C C Group in he Inter Group Shooting Contest held at Trivandrum during Pooja Camp, and won the first place. The Best Individual Shot in the Contest was our Corporal Antony CL. Again in November '68 another team of five cadets, led by Petty Officer Cadet Basant R, participated in the Inter Group Long Range Firing Competition in Trivandrum, and secured the Second place. Cadet Under Officer Raghunathan P. had the honour to participate in the Republic Day Parade 1969 in New Delhi.

General: O T U Cadet Babu M. P. is now doing his Pre-Commission training at Indian Military Academy, Dehra Dun, and will be passing out in December 1969. Also Vinod Srinivas of the sub unit got selected for Commission in the Indian Navy, and he is now doing his Pre-Commission training at I N S Vendhuruthy. Hearty Cheers to them both.

NAVAL WING : Report for the year 1968 -'69

Strength: The enrolled strength during the year was 50 cadets and one officer.

Certificate Examination: Three cadets were presented for the "C" Certificate examination and all passed. Thirteen Cadets appeared for the "B" certificate examination and twelve passed.

Promotions: Petty Officer cadet Syed Kamal was promoted to Cadet Captain with effect from 12-3-68 Leading Cadets Basant R. Jayaprakash and Premachandran were promoted to Petty Officer cadets with effect from 1-6-68.

Camps: Senior Cadet Captain P. Sudhakaran attended the All India Summer Cruise and was adjudged the best cadet at the camp.

The Officer and four senior cadets attended the All India Pooja Camp at Trivandrum.

Fourteen cadets led by PO/C Jayaprakash attended the Continued Annual Training Camp of the Army wing at Payyanur.

Other Activities: The Naval sub-unit along with the Army sub-unit of this college had the signal honour of presenting a guard to The Governor of Kerala.

The sub-unit presented an armed platoon for all centralised parades on Manachira. The general term-out and drill was fairly good.

On the 31st Aug. the officer and twenty-two cadets cycled to Kappad for a weekend excursion. On the 31st Dec. the Army and Naval wing cadets Trekked to Badagara. Towards the end of the year the sub-unit organised a picnic cum training trip to Mavoor.

Entry to the Indian Navy: This year too we have contributed our bit to the Navy. Leading Cadet Purushothaman joined the Electrical Branch of the Indian Navy. N. C. I. Radhakrishnan joined as an Artificer Apprentice.

General: We are very grateful for the sincere co-operation of the Commanding Officer and Executive Officer of our unit. The high standard of training would not have been possible without the enthusiasm of the permanent instructional staff attached to this college.

അർത്ഥന

കാഞ്ഞൂർ സി. ബാലൻ, I ബി. എ.

വേദന തുടിയ്ക്കുമെൻ
കരളിൻ നിലാവിൻെറ
മാധുര്യം നിറയ്ക്കുവാ–
നമൃതാത്മികേ, വരൂ!

ജ്വരതപ്തമായ്, പിപാ–
സാർത്തയായ് മൂർച്ഛിച്ചൊരീ
മരുഭൂമിയിൽപൊട്ടി
വിടരൂ വസന്തമായ്!

പാഴ്നിഴലുകളായി
പ്പൊന്നുഷസ്സുകൾ മാഞ്ഞു
പോകമിത്തമസ്സിൽ നീ
ചിരിയ്ക്കു വെൺതാരമായ്!

സന്ധ്യകൾ മരവിച്ച
വീഴുമീയേകാന്തമാം
സാനുവിൽ മഴവില്ലാ–
യുദ്രസം വിരിയ്ക്കു നീ.

ആരാരു മറിയാതെ
കാലത്തിന്നൊഴുക്കിൽപ്പെ–
ട്ടടിയാൻ മാത്രം മന്നിൽ
പിറന്നോൻ ഞാനെന്നാലും.

മഞ്ജിമേ, നിൻമാദക
നിശ്വാസമേതോ ദിവ്യ–
മന്ത്രണമായെൻ ശ്യാമ–
ളാത്മാവിൽ പതിയ്ക്കുകിൽ

അറിയാമെനി,യ്ക്കെൻെറ
യസ്ഥികളോരോന്നിൽ നി–
ന്നുയരുമോരോ
ഗാനദേവതനൂനം.

അവർതൻ ഗാനത്തിൻെറ
മാന്ത്രികലഹരിയി–
ലലിയുമൊരു ഹർഷ
ബിന്ദുവായ് തുടിയ്ക്കും ഞാൻ.

എൻകരൾത്തുടിപ്പുകൾ
കുന്ദകർദ്ധമളങ്ങളാ–
യെൻകിനാവുകളെല്ലാ–
മമ്പിളിക്കലകളായ്.

എന്നവശമാം പ്രാണൻ
വിണ്ണിനെ മുകരുവാ–
നുന്നമിച്ചിട്ടും ദീപ–
നാളമായ് ലസിച്ചീടും

ഈ മഹാ പരിണാമം
കണ്ടിട്ടും കാലം തൻെറ
പീലികൾ വിടർത്താടും
മാത്മവിസ്മൃതിയോടെ.

ചെറുകഥ

പേരുദോഷം

ഗംഗാധരൻ, വി. II പ്രി. ഡിഗ്രി. (സി)

ദൂരെനിന്നുതന്നെ എന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കുന്ന തുകണ്ടു. അടുത്തെത്തി.

"എച്ചിമിക്കുട്ട്യാതു്, അമ്പലത്തിലേക്കാ, നല്ലതു്."

മനസ്സ് സ്വപ്നത്തിൽനിന്നുമുണർന്നു. നാണിയമ്മയാണ്. എവിടേക്കാണാവോ, വടിയുംകുത്തി ഈ സന്ധ്യനേരത്തു്. വാർദ്ധക്യത്തിന്റെ അനുഗ്രഹമാണ്. കേട്ടപ്പോൾ ചിരിക്കാനാണ് തോന്നിയതു്. എങ്കിലും ചിരിയടക്കി. ആയ രണ്ടും പറയും. അന്നൊരു ദിവസം ശിപായിയുടെ കയ്യിൽനിന്നും കത്തു് വാങ്ങുമ്പോൾ നാണിയമ്മ ആ വഴി വന്നിരുന്നു. അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ആരോടെന്നില്ലാതെ 'പേരുദോഷം വരുത്തരുതേ' എന്നും പറഞ്ഞാണ് പോയതു്. ശിപായിയുടെ കയ്യിൽനിന്നു് കത്തു് വാങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ അയാളതു് തിരിച്ചയക്കില്ലേ. നാണിയമ്മ അതിലും പേരുദോഷം കാണുന്നു."

നാണിയമ്മയുടെ ചിന്താഗതിയുമാലോചിച്ച് അമ്പലത്തിലെത്തിയതറിഞ്ഞില്ല. കുളിയും കൈകൂപ്പലും കഴിഞ്ഞു് ഈറനോടെ മടങ്ങുമ്പോൾ നാണിയമ്മയുണ്ടു് കൂനിക്കൂനി സ്വയമെന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് മെല്ലെ മെല്ലെ പ്രയാസപ്പെട്ടു്, കൊയ്ത്തുകഴിഞ്ഞു് കിളച്ച വരമ്പിലൂടെ നടക്കുന്നു. നാണിയമ്മ കാണാതെ വഴിതെററി എങ്ങിനെ പോവും? വയലിൽ ചെളിയും വെള്ളവും കൂടികലർന്നുകിടക്കുകയാണ്. വയലിലിറങ്ങി ഒന്നും മിണ്ടാതെപോയാൽ ആയമ്മക്കതു്മതി, പിന്നീടു് വേറെന്തെങ്കിലും നോക്കിക്കാണാനും നാലാളോടതു് പറയാനും. ആളുണ്ടു് പിന്നിലെന്നറിയിക്കാൻ, ഒന്നു കുരച്ചു. ഈ തള്ളയ്ക്കു് ചെവിടും കേൾക്കില്ലേ?

"നാണിയമ്മേ" .....

പിന്നിൽനിന്നും വിളിച്ചു, കുറച്ചുച്ചത്തിൽ.

നാണിയമ്മ സാവകാശം വടിയൊന്നമർത്തിപ്പിടിച്ചു് ഒരു കൈ മുട്ടിലൂന്നി തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

"ങാ, എച്ചിമിക്കുട്ട്യാ. നേരങ്ങു് അന്ത്യായല്ലോ. ഇതുവരേം ഒളിം ജെ പോം തന്ന്യായിനോ?"

ഇതിലും ഭേദം ചെളിച്ചവിട്ടി കാണാതെ പോകുന്നതായിരുന്നു.

"അല്ല മോളെ ...."

നാണിയമ്മ ഒന്നു നിർത്തി വീണ്ടും തുടന്നു.

"നീ പെങ്കുട്ട്യല്ലേ. അല്ലെങ്കി ഞാനൊന്നും പറേണില്ല്യ. മോള്ക്ക് പോട്ടു്. ഇത്ര താമസിക്കല്ലു്, അതു് നല്ലേയിനല്ലേ."

നാണിയമ്മയെ ഒന്നുരസി മുമ്പിൽ നടക്കുമ്പോൾ വടിക്കു് ഒന്നു തട്ടി. അതൃയ്ക്കു് വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. വെറുതെ ആയമ്മ വല്ലതും പറയും. ആരെങ്കിലും കേട്ടാൽ:

'നശീകരണംപിടിച്ചതിട്ടു് ചാകുന്നുമില്ല.' മനസ്സ് ശപിച്ചു. വീട്ടിലെത്തി വിളക്കുകൊളുത്തി ഉമ്മറത്തു് തൂണുംചാരി നിൽക്കുമ്പോൾ പടിഞ്ഞാറെ മാനത്തു് അന്തിച്ചുവപ്പ്മാഞ്ഞു് ഇരുൾ കട്ടിപിടിച്ചു് തുടങ്ങിയിരുന്നു. ആകാശത്തു് ഒററ നക്ഷത്രവുമില്ല. ഇരുട്ടിലേക്കു്നോക്കി നില്ക്കുവാൻ ഒരു രസവുമില്ല. കണ്ണിൽനിന്നു് ആകാശവും മനസ്സിൽനിന്നു് നാണിയമ്മയും മറഞ്ഞു. ഒപ്പം കടന്നുവന്നതു് അടുത്ത ദിവസമാണ്. ഞായറാഴ്ച. അന്നാണ് അവരു് വരുമെന്നു് അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു്. അമ്മയോടു് പറയുന്നതു് കേട്ടതാണ്. ഇതെങ്ങിനെയോ ചിലരറിഞ്ഞിരുന്നു. കുളക്കടവിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ആരെങ്കിലുമൊന്നു് തുടങ്ങും.

"അന്നൊരു നിശ്ചയം മാതിരികാണാം."

''എന്തിൻെറ?'' മററൊരുത്തിയുടെ മറുചോദ്യമായിരിക്കുമിങ്ങിനെ.

''എല്ലാററിൻേറയും.'' അർത്ഥംവെച്ച് വേറൊരുത്തി ഉത്തരംവച്ചും. ഒരു സൈ്വരവുമില്ലാതായിരിക്കുന്നു. ഇവക്ക് ഇതിലൊക്കെ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സുഖം. മിക്കപ്പോഴും അവരോടു് വെറുപ്പ് തോന്നാറുണ്ടു്. എങ്കിലും കേൾക്കാത്തഭാവം നടിക്കും. എന്നാലും അത്തരം സംഭാഷണം കേൾക്കാൻ മനസ്സിനു ഒരു വെമ്പലാണ്. അതിലേറെ നാണവും. ദൈവമേ! ആരറിഞ്ഞാലും ആ നാണിയമ്മ അറിയാതിരുന്നാൽമതി. അറിയില്ലായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടായിരിക്കും കണ്ടപ്പോൾ ഒന്നും പറയാതിരുന്നതു്. അക്കിളവിക്ക് ഇതൊന്നുമായിരിക്കില്ല, ചോദിക്കാനും പറയാനും, മററു വല്ലതുമൊക്കെയായിരിക്കും. ''അവനെ നീ പണ്ടേ കണ്ടതാണോ, നിങ്ങൾ തമ്മിൽ വല്ല''. . എന്നൊക്കെയായിരിക്കും. നാണിയമ്മയുടെ ഓരോ ചോദ്യത്തിനും ഉത്തരം പറയണമെന്നില്ല. ആയമ്മതന്നെയങ്ങ് പറീതപ്രെതീക്ഷയും ഉത്തരവും, രസിക്കാത്തതായിരിക്കും അവ ചിലപ്പോൾ.

പിറേറദിവസം രാവിലെ വെറുതെ ഒന്നു് വയലിലേക്ക് നോക്കിയതാണു്. വീട്ടിന്നു് താഴെ രണ്ടുപേർ സംശയിച്ചുനില്ക്കുന്നു. ഈ വീടല്ലേ? എന്നു് അകലെ ആരോടോ സംശയം തീർത്ത ശേഷം വീട്ടിലേക്കു് കയറിവന്നു. പെണ്ണുകാണാൻ വരുന്നവരായിരിക്കുമോ? അല്ല; തന്നെ കാണാൻ വരുന്നവരായിരിക്കുമോ? മനസ്സ് സംശയിച്ചു. അച്ഛൻ അവരെ സ്വീകരിച്ചിരുത്തി. അമ്മ അടുക്കളയിൽ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരുക്കം കൂട്ടുകയാണു്. ഇതുറപ്പിച്ചമാതിരിയാണോ? താൻ മാത്രം ഒരുങ്ങിയിട്ടില്ല. മനസ്സ് സംശയത്തിൽനിന്നുമകന്നു് യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്ക കടന്നു. സംസാരിച്ചിരിയ്ക്കേ, അച്ഛനോടു് പറയുന്നതു്കേട്ടു.

''വീടു നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. ഒരു തള്ളയാണു് വീടു കാണിച്ചതു്. എന്തിനാണു്? എവിടുന്നാണു്? എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചു. അവരുടെ പേരു് പറഞ്ഞിരുന്നു. മറന്നുപോയി. ഏതോ ഒരു പാവം തള്ള'' ഓർമ്മശക്തി നൂറു് ശതമാനവും ഉണ്ടെന്നു് മനസ്സിലായി. മറന്നുപോയ പേരു് നാണിയമ്മയുടേതായിരിക്കും. എങ്കിൽ ഇതുറപ്പിച്ചതുതന്നെ!

മനസ്സുറപ്പു് വരുത്തി. വെള്ളം കൊണ്ടുവെച്ച് ധൃതിയിൽ അകത്തേക്കോടി. ആളെ കയറിവരുമ്പോൾ കണ്ടതാണു്. 'കൊള്ളാം'. മനസ്സ് തുറന്നൊരഭിപ്രായം പാസ്സാക്കി.

വന്നവർ പോയി. മനസ്സ് വീണ്ടും നാണിയമ്മയിലേക്കു് തിരിഞ്ഞു. നാണിയമ്മയാണു് വഴി കാണിച്ചതെങ്കിൽ കുറച്ചു സമയം നാട്ടുവർത്തമാനം പറഞ്ഞുകാണും. അതു് ആ തള്ളയുടെ സ്വഭാവമാണു്. കൂട്ടത്തിൽ തന്നെപ്പററി എന്തെങ്കിലും അഭിപ്രായം പറയാനും മതി. വടിതട്ടിയതു് മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും എല്ലാം പറഞ്ഞതു്. പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ? നാണിയമ്മയോടു് ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പറയുകയോ ചെയ്യുകയോ ചെയ്താൽ ആ തള്ള അതു് മരിക്കുംവരെ മറക്കില്ല. വടിക്കു തട്ടേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ തട്ടിയാലെന്താ? വന്നവർ പോയാൽ ഇനിയാരും വരില്ലേ? പിന്നീടു് നാണിയമ്മയെകണ്ടതു് മൂന്നുനാലു് ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടാണു്. കണ്ടപ്പോൾ പരിചയം നടിക്കാതെ ഗൌരവത്തിൽ നിന്നു.

''അല്ലല്ലാ, എച്ചിമികുട്ടിക്കെന്താ ഒരു മൌനം''

കിതപ്പ് തീർന്നതിനുശേഷം വീണ്ടും തുടർന്നു.

''പെണ്ണുകാണാൻ വന്നില്ലേ, രണ്ടാളു്, ഇന്നാളൊരുസം. കുഞ്ഞോ ഓക്കൊരു ഒന്നും തിരിയാത്ത കളി.'' ഇത്രയും പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കുറച്ചു മുന്നോട്ടു്നടന്നു. വിരസത പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു്. എന്നിട്ടു് തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

''നെനക്കു് പോവ്വാൻ ധൃതീണ്ടോ? നാണിയമ്മ പിന്നെയും തുടങ്ങി.''

''എന്നിട്ടിപ്പം ഞാനെന്തായിനും പറഞ്ഞേ? ങാ. ഞാൻ ചോദിച്ചു, നിങ്ങക്കെവിടെപോണോന്നു് നിൻെറുടാണു് പറഞ്ഞു. അപ്പളെനിക്കു് മനസ്സിലായി ഇതു് കോളു് വേറ്യാന്നു്. പിന്നേം കുറെ വർത്താനം പറഞ്ഞു.''

ഞാൻ പറഞ്ഞു, ''നല്ലതു് ഞാൻ പോട്ടെ.'' നാണിയമ്മ അതു് കേട്ടുവോ. ആവോ. അപ്പോഴേക്കും നടന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

''നിങ്ങൾക്കവരൊന്നും തന്നില്ലേ? എന്നു് ചോദിക്കാൻ നാവു് പൊങ്ങിയതാണു്, ചോദി

ച്ചില്ല. പെണ്ണുകാണാൻ വന്നതിനെപ്പററി പിന്നെ ഒന്നും പറഞ്ഞുകേട്ടില്ല. അതങ്ങിനെ തേഞ്ഞുമാഞ്ഞുപോയി. ആശാരി ശങ്കരുന്റെ ഭാര്യ ചിരുതക്കുട്ടി ഒരുദിവസം മോരു്വാങ്ങാൻ വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ ഒരു വലിയ കാര്യമെന്നോണം സ്വകാര്യമായി പറഞ്ഞു. നിന്നെ കാണാൻ വന്നവരു് എന്റെ വീട്ടിന്റെടുത്തുള്ളതായിരുന്നു. അവക്കു് വീടു് കാണിച്ചുകൊടുത്ത ഏതോ ഒരു തള്ള പറഞ്ഞുപോലും, പേരുദോഷംവന്ന കുട്ടിയാണെന്നു്. പിന്നെ അവരൊന്നു് വെറുതെ ഇവിടെകയറി, എന്നേയുള്ളൂ.'' ഞാൻ പറഞ്ഞു, ''അവരു് കയറിയാലും ശരി, ഇറങ്ങിയാലും ശരി, ഇപ്പോൾ നിശ്ചയിച്ചതായിരിക്കും എനിക്കു് വിധിച്ചതു്. അതിനിനി കുറച്ചു് ദിവസം കൂടിയേയുള്ളൂ.''

കല്യാണംകഴിഞ്ഞു് ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നുംവന്നു് കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടും നാണിയമ്മയെ കണ്ടില്ല. അമ്മയോടു് ചോദിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞു കിടപ്പിലാണെന്നു്.

അമ്പലത്തിൽ പോയിവരുന്നവഴി നാണിയമ്മയുടെ വീട്ടിലൊന്നുകയറി. പാവം! കാലിന്നു് നീരുവന്നു് കിടപ്പിലാണു്. എഴന്നേല്പാൻപോലും വയ്യ. എന്നിട്ടും പഴയശീലമൊന്നും മാററിയിട്ടില്ല. കുറച്ചിരുന്നു്പോരാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ നാണിയമ്മ പറഞ്ഞു. ''എന്തായാലും എച്ചിമിക്കുട്ട്യേ, പേരു് ദോഷം വരാതെ ഒരു വഴിക്കായല്ലോ?''

അതു് കേട്ടപ്പോൾ നാണിയമ്മയോടു് സഹതാപമാണു് തോന്നിയതു്. ഒരു പക്ഷേ, അവക്കു് ''പേരുദോഷം'' എന്നു് ഇടക്കിടെ പറയുന്നതു് ഒരു സുഖമായിരിക്കും, എന്തോ?

Secretaries of the Associations

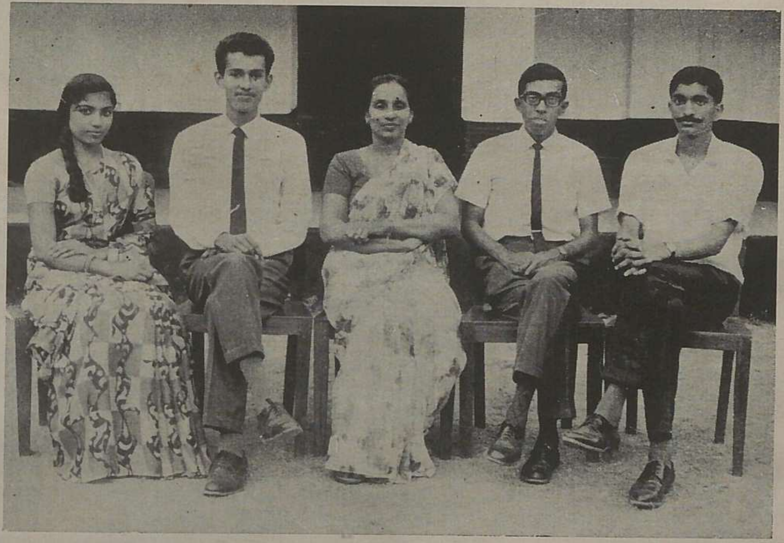

Student Christian Movement

The College Choir

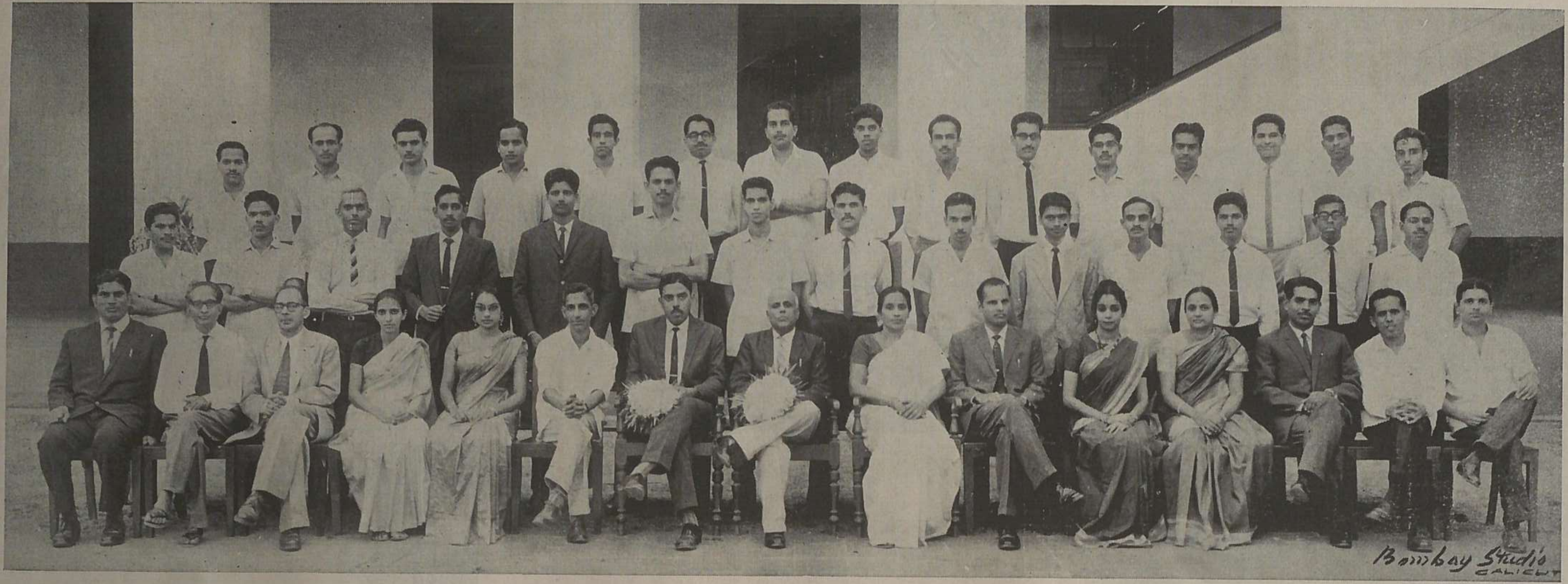

Farewell to Prof. V. Venkataramana Rao on the eve of his retirement and to Prof. Edward Augustus prior to his departure to Liberia

ഞങ്ങളുടെ എക്സ്കർഷൻ

പോൾ. എ. വി. III ബി. എസ്സ്. സി. (Physics)

ജനുവരി പതിനെട്ടാം തീയതി. ഫിസിക്സ് അസോസിയേഷൻ മൈസൂരിലേക്കും ബംഗ്ളൂരിലേക്കും എക്സ്കർഷൻ സംഘടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് കേട്ടനാൾമുതൽ ഈ സുദിനത്തെപ്പററിയുള്ള പ്രതീക്ഷകൾ പലരുടേയും മനസ്സിൽ നാമ്പിടാൻ തുടങ്ങിയതാണു്.

വൈകുന്നേരം മൂന്നരമണിക്കാണു് സ്റ്റേററു് ട്രാൻസ്പോർട്ടിൻെറ പുത്തൻബസ്സിൽ ഞങ്ങൾ യാത്രതിരിച്ചതു്. ഫിസിക്സ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഞങ്ങളുടെ ബാച്ചു് കോളേജിനെ മുഴുവനും പ്രതിനിധാനം ചെയ്തിരുന്നുവെന്നു്തന്നെ പറയാം. ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും, ആർട്ട്സുകാരും സയൻസുകാരും ഡിഗ്രിക്കാരും പ്രീഡിഗ്രിക്കാരും അടങ്ങിയതായിരുന്നു, ആ വിനോദയാത്രാസംഘം. പ്രകൃതിരമണീയമായ വയനാടൻ വനങ്ങൾ ഞങ്ങളിലുണർത്തിയ വികാരവായ്പു് പറഞ്ഞറിയിക്കുക വിഷമമാണു്. പ്രകൃതിയെ സംബന്ധിച്ച വേർഡ്സ്വർത്തിൻെറ വിശ്വാസങ്ങൾ തികച്ചും യഥാർത്ഥമാണെന്നു് അപ്പോൾ മാത്രമാണു് എനിക്കു് ബോദ്ധ്യമായതു്. മൈസൂരിലെ ജനത ലോഡ്ജിങ്സിൽ എത്തുമ്പോൾ പത്തുമണിയായിരുന്നു.

പിറേറ ദിവസം ഞങ്ങൾ ആദ്യമായി പോയതു് ചാമുണ്ഡിഹിൽസിലേക്കാണു്. ഈ മലമുകളിലാണു്, മൈസൂരിലെ വഡയാർ രാജാക്കന്മാരുടെ കുലദേവതയായ ചാമുണ്ഡേശ്വരിയെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ചാമുണ്ഡിക്ഷേത്രം. രാജകീയമായ ഭാവഗംഭീരതയും കലാമഹാത്മ്യവും ഈ ക്ഷേത്രത്തിനുണ്ടു്. ക്ഷേത്രത്തിനടുത്തുതന്നെ മഹിഷാസുരൻെറ ഒരു കൂററൻ പ്രതിമ കാണാം. ഈ അസുരൻെറ പേരിൽനിന്നാണു് മൈസൂർ എന്ന പേരു് സിററിക്കു് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരു കൈയിൽ സർപ്പവും മറേറ കൈയിൽ വാളും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പ്രതിമ ടൂറിസ്ററുകളുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

ചാമുണ്ഡിമലമുകളിൽ നിന്നാൽ മൈസൂർ നഗരത്തിൻെറ വിഹഗവീക്ഷണം ടൂറിസ്റ്റിനു് ലഭിക്കുന്നു. വീതികൂടിയ റോഡുകളും ഉയർന്നുനില്ക്കുന്ന കെട്ടിടങ്ങളുമുള്ള ആ രാജകീയ നഗരത്തിൻെറ ദൃശ്യം വളരെ ഹൃദ്യമായിട്ടാണു് ഏതൊരാൾക്കും തോന്നുക.

ചാമുണ്ഡിമലയുടെ ശൃംഗത്തിലുള്ള രാജേന്ദ്ര പാലസ് കാണുവാനും ഞങ്ങൾക്കു് ഭാഗ്യമുണ്ടായി. വഡയാർ രാജാവിൻെറ സമ്മർ പാലസായിട്ടാണു് ഇതു് ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു്. പാലസിലേക്കുള്ള വഴിമദ്ധ്യേ പാറയിൽ കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയ നന്ദിനിപ്പശുവിൻെറ ബിംബം കാണാം. പതിനാറടി ഉയരമുള്ള ഒരു കൂററൻ പ്രതിമയാണിതു്.

ലളിതമഹൽ എന്നപേരിലറിയപ്പെടുന്ന ഗസ്റ്റ്ഹൗസ് ഞങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. ഇററാലിയൻ മാർബിളുകൾകൊണ്ടു് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഗോവണിപ്പടികളും ബോൾറൂമും ഫർണീച്ചറുകളും മററു സജ്ജീകരണങ്ങളുമുള്ള ഈ കെട്ടിടത്തിനു് ഇന്നും ഒരു നവീനത്വമുണ്ടു്.

മൈസൂരിലെ മൃഗശാല കേരളത്തിലെ മൃഗശാലകളേക്കാൾ വളരെ വലുതായിട്ടാണു് എനിക്കു് തോന്നിയതു്. പുസ്തകങ്ങളിൽക്കൂടി പേരു് കേൾക്കുകമാത്രം ചെയ്തിട്ടുള്ള പല ജീവികളേയും അവിടെ കാണാം. ഉഗ്രന്മാരായ സർപ്പങ്ങളും ക്രൂരരായ വന്യമൃഗങ്ങളും നല്ല കുട്ടികളെപ്പോലെ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. ഹിപ്പോപ്പൊട്ടാമസും ഹിമക്കരടിയും ആഫ്രിക്കൻ കഴുതയും വേഴാമ്പലും ഉണ്ടാക്കൂട്ടത്തിൽ. വംശനാശം സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവയും വിദേശങ്ങളിൽമാത്രം അവശേഷിച്ചിട്ടുള്ളവയുമായ പല അപൂർവ്വജീവികളുമുണ്ടവിടെ. പക്ഷികളുടെ വിഭാഗമാണു് കൂടുതൽ ആക

ഷ്കമായി തോന്നിയതു്. പക്ഷിലോകത്തിലെ സുന്ദരമായ വൈവിധ്യം കണ്ടാൽ അതിശയിച്ചു പോകും. ആകൃതിയിലും നിറത്തിലും ശബ്ദത്തിലും ഒന്നു മറെറാന്നിൽനിന്നു് എത്രമാത്രം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു!

ഉച്ചതിരിഞ്ഞാണു് ഞങ്ങൾ ജഗൽമോഹൻ പാലസിൽ പോയതു്. ആർട്ട്ഗാലറിയായിട്ടാണു് അതു ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു്. അല്പമെങ്കിലും കലാവാസനയുള്ള ആർക്കും വിരഹവേദനയോടു കൂടിയേ ആർട്ട്ഗാലറിയോടു യാത്രപ്പറയാനാവൂ. ജീവനുള്ള ചിത്രങ്ങളാണു് കടലാസിലും ചുമരിന്മേലും വരക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കൈയിൽ ദീപവുമേന്തി നില്ക്കുന്ന സുന്ദരിയുടെ ചിത്രമാണു് ഏററവും സജ്ജീവവും ആകർഷവുമായി തോന്നിയതു്. ആ ദീപപ്രകാശത്തിൽ അരുണിമയാന്ന ആ കവിൾത്തടങ്ങളും ചുവപ്പുനിറമാന്ന ആ കൈകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന നിശ്ചയദാർഢ്യവും ആ കണ്ണുകളിലെ പ്രകാശം പ്രകടമാക്കുന്ന സുപ്രതീക്ഷയും അഞ്ചുമിനിട്ടുനേരം ആരേയും നിന്നിമേഷരാക്കി അവളുടെ മുമ്പിൽ നിത്താതിരിക്കുകയില്ല. അതുപോലെത്തന്നെ ഹൃദയാവർജ്ജകമാണു് പുറംകടലിൽ മത്സ്യബന്ധനത്തിനുപോയ ഭർത്താവിനെ കാത്തിരിക്കുന്ന ആ പതിവ്രതയുടെ ചിത്രവും. പാറിക്കളിക്കുന്ന ചേലയിൽക്കൂടി കലാകാരൻ കാററിനേയും കോളിനേയും വ്യക്തമാക്കുന്നു. അവളുടെ മുഖത്തു് പ്രതിഫലിക്കുന്ന ശോകാകുലതയും ഉത്കണ്ഠയും അത്യന്തം ഹൃദയസ്പൃക്കായിട്ടുണ്ടു്. പുരാണങ്ങളിലേയും ദൈനംദിനജീവിതത്തിലേയും പല അനർഘനിമിഷങ്ങളും സജ്ജീവമായി അവിടെ പകർത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈശ്വരാവതാരമായ കൃഷ്ണനെ മുലകൊടുത്തു കൊല്ലാൻശ്രമിച്ച പൂതനയേയും മനുഷ്യരാൽ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട ദൈവപുത്രനേയും നമുക്കവിടെ കാണാം. വഡയാർ രാജാക്കന്മാരുടെ ചിത്രങ്ങളും പ്രതിമകളുമാണു് അവിടത്തെ മറെറാരിനം. മൈസൂരിൻേറയും മൈസൂർ രാജാക്കന്മാരുടേയും നീണ്ട പാരമ്പര്യമാണു് അവ കാണുമ്പോൾ ഏതൊരാളുടേയും മനസ്സിൽ ഉയന്നുവരിക. കൌതുകകരമായ പല വിശിഷ്ടവസ്തുക്കളുമുണ്ടവിടെ. പരദേശം കള്ളികളുള്ള ആഭരണപ്പെട്ടിയാണു് അവയിലൊന്നു്. അരിമണിയിൽപോലും കലാവേലകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ലെൻസുപയോഗിച്ചു നോക്കിയാലേ അവയെന്താണെന്നു് മനസ്സിലാകൂ. വിവിധങ്ങളായ പുരാതന വാദ്യോപകരണങ്ങളും ആയുധങ്ങളും അവിടെ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടു്.

വൃന്ദാവന സന്ദർശനമായിരുന്നു പത്തൊമ്പതാം തിയതിയിലെ ഞങ്ങളുടെ അവസാനത്തെ പരിപാടി. കൃഷ്ണരാജവഡയാർ രാജാവിൻെറ സ്മരണ നിലനിർത്തുന്ന കൃഷ്ണരാജസാഗർ അണക്കെട്ടിനോടു് ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന ഈ പൂങ്കാവനത്തെപ്പററിയുള്ള സുന്ദരസ്മരണകൾ ഏതൊരു ടൂറിസ്റ്റിൻേറയും സ്മൃതിയിൽ എന്നുമെന്നും മങ്ങാതെ നിലനില്ക്കും. കാവേരിനദിയുടെ ഇരുകരകളിലുമായിട്ടാണു് വൃന്ദാവനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. പുഷ്പങ്ങളും ഇലകളും വൃന്ദാവനത്തെ പറുദീസയാക്കി മാററിയിരിക്കുന്നു. ഫൗണ്ടനുകളാണു് ഇത്രയധികം ടൂറിസ്റ്റുകളെ അവിടേക്കാകർഷിക്കുന്നതു്. രുചിയില്ലാത്തവെള്ളം, നിറമില്ലാത്തവെള്ളം, മണമില്ലാത്ത വെള്ളം എത്രയെത്ര കലാസ്വാദകരെയാണു് തന്നിലേക്കാകർഷിക്കുന്നതു്! Illumination ഉള്ള ദിവസമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് വൃന്ദാവനത്തെ സൗന്ദര്യപൂർണ്ണതയിൽത്തന്നെ ദർശിക്കാൻ ഞങ്ങൾക്കു് ഭാഗ്യമുണ്ടായി. കളർബൾബുകളുടെ പ്രകാശത്തിൽ പല ഫാഷനിലുള്ള ഫൗണ്ടനുകൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന മായാപ്രപഞ്ചത്തെപ്പററി അവിടെ ചെന്നാലല്ലാതെ മനസ്സിലാക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. കാവേരിനദിയിലെ ഹൈപ്രഷർ ഫൗണ്ടനിൽനിന്നു് പുറത്തുവരുന്ന ജലധാരക്കു് 140 അടി ഉയരമുണ്ടു്. ബോട്ടുകളിലും തോണികളിലും കേറി ഈ ഫൗണ്ടനു ചുററും വിനോദയാത്ര ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകളുണ്ടവിടെ. കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന റഷ്യാഫൗണ്ടനും വർണ്ണഭംഗിയാന്ന മററു ജലധാരകളും ദീപാലംകൃതമായ പവിലിയനുകളും അടിയിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള കളർബൾബുകളുടെ പ്രകാശത്തിൽ പ്രശോഭിക്കുന്ന കൃത്രിമ അരുവികളും മന്ദഹസിക്കുന്ന പുഷ്പരാജികളും എല്ലാംകൂടി വൃന്ദാവനത്തെ ലോകത്തിലെത്തന്നെ ഒന്നാംകിട സൗന്ദര്യധാമമാക്കി മാററിയിരിക്കുന്നു.

അന്നുരാത്രിതന്നെ ഞങ്ങൾ ബംഗ്ളൂരിലേക്കു് യാത്രതിരിച്ചു. ഗണേശ്ഭവൻ ലോഡ്ജിലെത്തുമ്പോൾ ഒരുമണിയായി. തണുപ്പിൻെറ ഉഗ്രത ശരിക്കും അറിഞ്ഞതു് അപ്പോഴായിരുന്നു. ഐസിൽ മുങ്ങിയ പ്രതീതിയായിരുന്നു.

ബാംഗ്ളൂരിൽ തിരക്കുപിടിച്ച പരിപാടിയായിരുന്നു ഞങ്ങൾക്ക്. 20-ാംനു- H. M. T. യിലേക്കാണ് ഞങ്ങൾ ആദ്യമായി പോയത്. കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിൻെറ ഉടമസ്ഥയിലുള്ള ഈ ഫാക്ടറിയിൽ പലവിധം യന്ത്രോപകരണങ്ങളും നിർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു വർഷത്തിൽ ഇന്ത്യക്കു ആവശ്യമായ 100 കോടി രൂപയുടെ മെഷീൻ ടൂൾസിൽ പകുതിയും H. M. T. യാണ് നിർമ്മിക്കുന്നതെന്ന് അതിൻെറ പബ്ലിക് റിലേഷൻസ് ആഫീസർ ഞങ്ങളോടു പറയുകയുണ്ടായി. വർഷം ഒരു ഫാക്ടറി വീതം 1971 ആവുമ്പോഴേക്കും പത്തു ഫാക്ടറികൾ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള പദ്ധതി H. M. T. ക്കുണ്ട്. അതുവഴി മെഷീൻടൂൾസിൻെറ ഇറക്കുമതി പാടേ നിർത്താനാവുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ.

നാലഞ്ചുഫർലോങ്ങ് അകലെയാണ് വാച്ച് യൂണിററ്. വാച്ചിൻെറ പാർട്ടുകൾ നിർമ്മിക്കുന്ന പണി മിക്കവാറും ഓട്ടോമാററിക്കാണ്. അതിനാൽ ആ സെക്ഷനിൽ കുറച്ചുജോലിക്കാരുടെ ആവശ്യമേയുള്ളു. മന്ദംമന്ദം സ്പന്ദിക്കുന്ന ഓട്ടോമാററിക് യന്ത്രങ്ങൾ നിശ്ചലങ്ങളാണെന്നേ അല്പം ദൂരെനിന്ന് നോക്കിയാൽ പെട്ടെന്ന് തോന്നൂ. അസംബ്ലിഗ് സെക്ഷനിൽ ജോലിക്കാർ നിരനിരയായിരുന്നു പണിയെടുക്കുന്നതു കാണാൻ കൌതുകമുണ്ട്. അധികവും സ്ത്രീകളാണ് ആ സെക്ഷനിൽ. ജപ്പാനിലെ സിററിസൺ വാച്ചുകമ്പനിയുടെ സഹായത്തോടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ഫാക്ടറിയിൽ വർഷത്തിൽ അഞ്ചുലക്ഷത്തോളം വാച്ചുകൾ നിർമ്മിക്കുനുണ്ടത്രേ. സിററിസൺ, സുജാത തുടങ്ങിയ വാച്ചുകൾക്കു പുറമെ ഉയന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുവാൻ പററിയ ജവാൻവാച്ചും ഇവിടെ നിർമ്മിക്കുന്നുണ്ട്. തിയതികുറിക്കുന്ന വാച്ചുകളുടെ നിർമ്മാണവും ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ഈ പ്രഥമ വാച്ചുഫാക്ടറിയിൽ 1963_മുതൽ 48% ഇന്ത്യൻ സാധനങ്ങളാണുപയോഗിക്കുന്നത്. അധികം താമസിയാതെ 84% ഇന്ത്യൻ സാധനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാനാവുമെന്നാണ് പ്രതീക്ഷ.

പിന്നീട് ഞങ്ങൾ ഇന്ത്യൻ ടെലഫോൺ ഇൻഡസ്ട്രീസ് (I. T. I.) സന്ദർശിച്ചു. 'ടെലഫോൺ നഗരം' എന്നർത്ഥം വരുന്ന 'ദൂരവാണിനഗർ' എന്നാണ് I. T. I. Township-നു് പേരു് നൽകിയിട്ടുള്ളതു്. ടെലഫോണിൻെറ നിർമ്മാണം തുടക്കം മുതൽ അവസാനംവരെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞതു ഞങ്ങളിൽ വലിയ ചാരിതാർത്ഥ്യമുളവാക്കി. Bake lite Powder കൃത്യഅളവിൽ mould-കളിലെടുത്തു ടെംപറേച്ചറും പ്രെഷറും രണ്ടുമൂന്നു മിനുട്ട് അപ്ലൈ ചെയ്തിട്ടാണ് ഓരോ ഭാഗവും നിർമ്മിക്കുന്നതു്. ലോഹഭാഗങ്ങളും ഈ ഫാക്ടറിയിൽ തന്നെ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നു. കൺവേയർ ബെൽട്ടിൻെറ ഇരുവശങ്ങളിലുമിരിക്കുന്ന ജോലിക്കാരുടെ മുമ്പിൽക്കൂടി നീങ്ങുന്ന ഫോൺപാർട്ടുകൾ, ബെൽട്ടിൻെറ മറേറ അററത്തെത്തുമ്പോഴേക്കും പരിപൂർണ്ണമായ ഫോണുകളായി മാറുന്നതു് കൗതുകകരമായ ഒരു കാഴ്ചയാണ്. വിവിധ ഡിസൈനിലുള്ള ടെലഫോണുകൾക്കു പുറമെ, ഓട്ടോമാററിക് എക്സ്ചേഞ്ചുകൾ, കപ്പാസിററുകൾ, ട്രാൻസ്മിഷൻ യന്ത്രങ്ങൾ, ട്രാഫിക് സിഗ്നലുകൾ, ടെലഫോൺ കാരിയർ ഉപകരണങ്ങൾ, റെയിൽവേകൾക്കുവേണ്ട വാർത്താവിനിമയോപാധികൾ തുടങ്ങി ഒട്ടുവളരെ സാമഗ്രികളും ഇവിടെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. 13,000 ആളുകൾ ജോലിചെയ്യുന്ന I. T. I. ഇന്ത്യക്ക് വർഷത്തിൽ 50 ലക്ഷം രൂപയുടെ വിദേശനാണ്യമാണ് നേടിത്തരുന്നതു്. വടക്കേ അമേരിക്കയൊഴികെ മററെല്ലാ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും ഇന്ത്യൻ നിർമ്മിത ടെലഫോണുകൾ ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

നിയമനിർമ്മാണ സഭാഹോളുകളും സെക്രട്ടേറിയററും സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വിധാനസൗധാബിൽഡിംഗിലേക്കാണ് ഞങ്ങൾ പിന്നീട് പോയതു്. ഞങ്ങൾ ചെല്ലുമ്പോൾ അസംബ്ലി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. കോൺഗ്രസിലേക്കു കാലുമാറിയ ഒരു സ്വതന്ത്രമെമ്പർക്ക് കോൺഗ്രസ് ബെഞ്ചിൽ സീററ് നല്കിയതിനെത്തുടന്ന് രംഗം ചൂടുപിടിച്ചിരുന്ന അവസരത്തിലാണ് ഞങ്ങളുടെ സന്ദർശനം. രംഗം ശാന്തമാക്കാൻ സ്പീക്കർക്കു നന്നേ പണിപ്പെടേണ്ടിവന്നു. മുകളിൽ സന്ദർശക ശാലറിയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് സഭാനടപടികൾ അനല്പമായ ആഹ്ലാദം പകന്നുതന്നു.

21-ാംനു- രാവിലെ National Aeronautical Laboratories സന്ദർശനമായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ പരിപാടി. രണ്ടുസ്ഥലത്തായി സ്ഥാ

പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ലബോട്ടറിയിൽ വ്യോമയാനത്തെ സംബന്ധിച്ച അത്യന്തം വിജ്ഞാനപ്രദമായ പല ഗവേഷണങ്ങളും നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇലക്ട്രിക് ഡിസ്ചാർജ്ജ് പ്രയോഗിച്ച് ലോഹങ്ങളിൽ 0.05 സെൻറിമീററർ ഡയമീററുള്ള ദ്വാരങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതു് വിദേശങ്ങളിൽ താല്പര്യം ജനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. മണ്ണെണ്ണയിൽ മുക്കിവെച്ചിട്ടുള്ള ലോഹത്തകിടിനും അതിൽനിന്നു് നിശ്ചിതദൂരത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള സൂചിക്കുമിടയിൽ നിശ്ചിതമായ വോൾട്ടേജ് അപ്ലൈചെയ്യുമ്പോൾ, ലോഹത്തകിടിൽനിന്നു് മെററാലിക് അയോണുകൾ സൂചിയിലേക്ക് നീങ്ങിത്തുടങ്ങുകയും തത്ഫലമായി തകിടിൽ ദ്വാരം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോഹത്തകിടും സൂചിയും തമ്മിലുള്ള അകലം, അപ്ലൈചെയ്യുന്ന വോൾട്ടേജ് എന്നിവ അഡ്ജസ്റ്റ്ചെയ്തു കൃത്യ അളവിലുള്ള ദ്വാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയും N. A. L-ൽ നിർമ്മിക്കുന്ന പ്ലാസ്റ്റിക് ഗ്ലാസ് എന്ന വസ്തു ഭാവിയിൽ ഡ്യൂറാലുമിനു പകരമായി വിമാനത്തിൻേറയും റോക്കററിൻേറയും നിർമ്മാണത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാമെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. അലുമിനിയത്തിൻെറ നാലിലൊന്നു ഭാരവും മൂന്നിരട്ടി ഉറപ്പും പ്ലാസ്റ്റിക് ഗ്ലാസ്സിൻെറ ഉപയോഗ്യത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. ഉയർന്നുപറക്കുന്ന വിമാനങ്ങളിൽ വായുപ്രവാഹത്തിൻെറ പരിണതഫലങ്ങൾ പഠിക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ Wind Tunnel Centre-ൽ ഉണ്ട്.

ഫിസിക്സ് വിദ്യാർത്ഥികൾ കാണാതിരിക്കരുതാത്ത ഒന്നാണു് വിശേശ്വരയ്യ മ്യൂസിയം. ആദിമ മനുഷ്യൻെറ കണ്ടുപിടുത്തമായ ചക്രം മുതൽ ഇന്നത്തെ ഇലക്ട്രോണിക് സജ്ജീകരണങ്ങൾ വരെ അവിടെ പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മിക്കവയുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ സ്വിച്ച് ഓൺ ചെയ്തു് സന്ദർശകർക്ക് സ്വയം മനസ്സിലാക്കാമെന്നാണു് ഈ മ്യൂസിയത്തിൻെറ പ്രസ്താവ്യമായ ഒരു വിശേഷത. ആരേയും അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കുന്നതാണു് അവിടത്തെ ഇലക്ട്രോണിക് റൂം. അടഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മുറിയുടെ വാതിലിനെ സമീപിക്കുമ്പോഴേക്കും വാതിൽ സ്വയം തുറക്കുന്നതും, മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച ഉടനെ ബൾബുകൾ പ്രകാശിക്കുന്നതും, സോഫയിലിരിക്കുമ്പോൾ ഫാനുകൾ കറങ്ങാനാരംഭിക്കുന്നതും കാണുമ്പോൾ ആരാണു് അത്ഭുതസ്തബ്ധരാകാത്തതു്! സോഫയിൽനിന്നെഴുന്നേല്ക്കുന്നതോടുകൂടി ഫാനുകൾ നിശ്ചലമാവുന്നു; മുറിയിൽനിന്നു് പുറത്തുകടക്കുന്നതോടുകൂടി ലൈററുകൾ കെടുകയും കതകടയുകയും ചെയ്യുന്നു.

തിരക്കുപിടിച്ച നഗരജീവിതത്തിൽ നിന്നു് മുക്തിലഭിക്കുവാൻ ബംഗ്ളൂർ നിവാസികൾ സായം കാലങ്ങളിൽ ലാൽബാഗിനെ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നു. നഗരത്തിനുള്ളിലെ വനമെന്നു് ഇതിനെ വിളിക്കാം. ലാൽബാഗിലെ പാറക്കൂട്ടങ്ങൾക്കു മുകളിൽനിന്നാൽ നഗരത്തെ ഒന്നാകെ കാണാൻ കഴിയും. പുഷ്പപ്രദർശനമുള്ള അവസരത്തിലാണു് ഞങ്ങൾ ലാൽബാഗിലെത്തിയതു്. വർണ്ണവൈവിധ്യമാർന്ന പൂച്ചെടികൾ രൂപത്തിനും വർണ്ണത്തിനുമനുസരിച്ച് കലാപരമായി ചട്ടികളിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണു്. അവ സന്ദർശകൻെറ മനസ്സിലുണർത്തുന്ന സൗന്ദര്യാനുഭൂതി എളുപ്പം മാഞ്ഞുപോകുകയില്ല. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ ഉത്സവപ്പറമ്പുകളിൽ കാണാറുള്ളതുപോലെ ഇവിടേയും ചെറിയ കച്ചവടസംഘങ്ങളുണ്ട്. പഴങ്ങളും, കളിക്കോപ്പുകളും, പലഹാരങ്ങളും അവർ വില്ക്കുന്നു. വളകളും മാലകളും റിബ്ബണുകളും കളിക്കോപ്പുകളും വില്ക്കുന്നിടങ്ങളിൽ സ്ത്രീകളുടെ തിരക്കുണ്ടായിരുന്നു.

പിറേറ ദിവസം മടക്കയാത്രയിലാണു് ഞങ്ങൾ ശ്രീരംഗപട്ടണം സന്ദർശിച്ചതു്. മൈസൂർ വ്യാഘ്രമായിരുന്ന ടിപ്പുവിൻെറ കോട്ടയും പള്ളിയും ജയിലും ഞങ്ങൾ സന്ദർശിച്ചു. ഇടുങ്ങിയ തിരിക്കോണിയിലൂടെ പള്ളിയുടെ സ്തൂപത്തിൻെറ മുകളിൽ കയറിയെത്തിയപ്പോൾ ആരോ പറയുന്നതു കേട്ടു, ടിപ്പുവിൻെറ പ്രതാപശാലികളായ ശത്രുരാജാക്കന്മാർക്കുപോലും കഴിയാത്ത കാര്യമാണു് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ കുട്ടികൾക്ക് നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചതെന്നു്. ടിപ്പുവിൻേറയും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ അച്ഛൻേറയും അമ്മയുടേയും ശവകുടീരങ്ങൾക്ക് മുമ്പിൽ നിന്നപ്പോൾ ഞങ്ങളിൽ ആവേശിച്ച വികാരം എന്താണെന്നു് കൃത്യമായി പറയാൻ സാധിക്കുന്നില്ല.

മൈസൂരിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ സെൻറ്. ഫിലോമിനാസ് കത്തീഡ്രൽ സന്ദർശിച്ചു. പഴക്കംകൊണ്ടും ഗാംഭീര്യംകൊണ്ടും ക്ഷേ

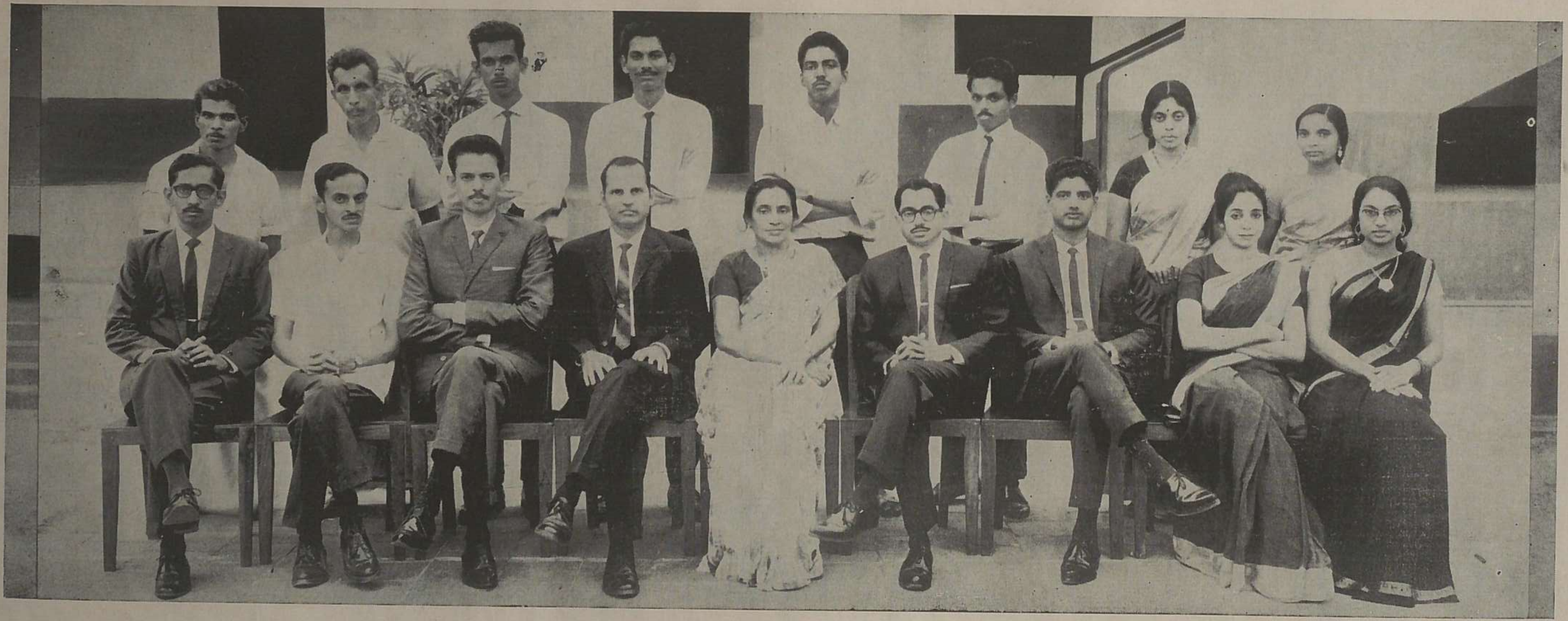

FINAL YEAR M. Sc.

FINAL YEAR B. A.

ണേന്ത്യയിലെ വലിയ പള്ളികളിൽ ഒന്നാണതു്. സെൻറ് ഫിലോമിനയുടെ പ്രതിമയോടുകൂടിയ ബലിപീഠം ഭൂഗർഭത്തിൽ ഇറങ്ങിച്ചെന്നു് കാണുവാനും ഞങ്ങൾക്കു് ഭാഗ്യമുണ്ടായി.

മൈസൂരിൽനിന്നു് കോഴിക്കോടിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി ബസ്സ് നീങ്ങിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ, എല്ലാവരിലും വിരസതയും ചൈതന്യരാഹിത്യവും ദൃശ്യമായി. ആഹ്ലാദകരമായ നാലുദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയല്ലോ എന്ന വിചാരമായിരുന്നു അതിനു കാരണം. പാട്ടുപാടാനോ, കൈയടിക്കാനോ ആർക്കും ഒരുത്സാഹവും കണ്ടില്ല. അതുകണ്ടാൽ, ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്ത എക്സ്കർഷനാണു് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നു് തോന്നിപ്പോകും.

ഗാന്ധിയൻ സിദ്ധാന്തവും, വളരുന്ന തലമുറയും

രാവുണ്ണിക്കുട്ടി, എം. കെ. III ബി. എസ്സ്. സി. (Physics)

ഇരുപതാംനൂററാണ്ട്, ലോകത്താകെ ഒരു പുതിയ തൊഴിലാളി നവോത്ഥാനത്തിന്റെ വിത്തുകൾ പാകിക്കൊണ്ടാണ് ഭൂമുഖത്തേക്ക് കടന്നുവന്നത്. രാജധാനികളുടെ കരിങ്കൽ മതിലുകൾ തുത്തെറിയപ്പെട്ടു, ചെങ്കോലുകൾ ഛിന്നഭിന്നമായി. സമത്വത്തിന്റെയും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും, സാഹോദര്യത്തിന്റെയും ഗീതങ്ങൾ പാടിക്കൊണ്ട് സാധാരണക്കാർ അധികാരം പിടിച്ചുപററി. രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുപരിയായി, സാമ്പത്തിക സമത്വത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മുറവിളി ലോകത്താകെ മുഖരിതമായി. റഷ്യയിലേയും, ചൈനയിലേയും രക്തരൂക്ഷിതമെങ്കിലും, സാധാരണക്കാർക്കായുള്ള കമ്യൂണിസ്റ്റ് വിപ്ലവം, ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ് തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലെ ജനാധിപത്യ സർക്കാരുകൾ ഇവയെല്ലാം ഈ മുറവിളിയുടെ ഫലങ്ങളായിരുന്നു. മഹത്തായ റഷ്യൻ വിപ്ലവം സ്വകാര്യസ്വത്തെല്ലാം പൊതുസ്വത്തായി പ്രഖ്യാപിച്ചപ്പോൾ ലോകം അന്നുവരെ കണ്ടതിൽവെച്ചേററവും വലിയ അത്ഭുതം കണ്ടു. ഒരുപക്ഷെ കഴിഞ്ഞനൂററാണ്ടിലെ സാധാരണ മനുഷ്യൻ സ്വപ്നത്തിൽപോലും ഇങ്ങിനെയുള്ള സാമൂഹ്യസാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയെപ്പററി ആലോചിച്ചിട്ടുപോലുമില്ലായിരിക്കാം. ലെനിൻ റഷ്യയിൽ ചെയ്തതിന്റെ പതിന്മടങ്ങ് ശക്തിയോടെ ഗാന്ധിജി ഇന്ത്യയിലൊരത്ഭുതം സൃഷ്ടിച്ചു. സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധിപന്മാരിൽനിന്നും അധികാരം പിടിച്ചുപററി സാധാരണക്കാരുടെ കയ്യിലേല്പിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ ലോകം അന്ന് കോൾമയിർകൊണ്ടിട്ടുണ്ടാവണം.

ഗാന്ധിജിയുടെ തത്വസംഹിത പലപ്പോഴും പലതരത്തിലും പ്രത്യേകതയുള്ളതാണ്. ലക്ഷ്യവും മാർഗ്ഗവും ഒന്നുപോലെ ശുദ്ധമായിരിക്കണമെന്ന് ഗാന്ധിജി ശഠിച്ചു. ക്രൂരമായ; രക്തരൂക്ഷിതമായ; ഹിംസാത്മകമായ; ആദർശശുദ്ധിയില്ലാത്ത മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഒരിക്കലും പരിശുദ്ധവും മഹത്തരവുമായ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ വരുത്തുകയില്ലെന്നായിരുന്നു ഗാന്ധിജിയുടെ വിശ്വാസം. പരിശുദ്ധമായ സ്നേഹമസൃണമായ ഉന്നതാദർശങ്ങളുള്ള, അഹിംസാത്മകമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും ഉന്നതങ്ങളായ ലക്ഷ്യങ്ങളെയാണ് പ്രദാനം ചെയ്തത്. ഗാന്ധിയൻ തത്വസംഹിത സത്യത്തിന്റെ ഉറച്ച ചട്ടക്കൂട്ടിൽ അടിയുറച്ചുനിന്നു. ഒട്ടധികം ചിന്തകന്മാർ ഈ നവീനമാർഗ്ഗത്തെ ശുദ്ധ ഭോഷ്ക്കെന്ന് പറഞ്ഞു എഴുതിത്തള്ളി. അവസാനവിജയം ഗാന്ധിജിക്ക് തന്നെയായിരുന്നു. സമത്വത്തിനും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും, സാഹോദര്യത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം അവസാനിച്ചത് സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിലും സാമ്രാജ്യത്വത്തിലുമായിരുന്നു. സാമുദായിക നീതിക്കുവേണ്ടിയുള്ള മഹത്തായ റഷ്യൻ വിപ്ലവം അവസാനിച്ചത് രക്തരൂക്ഷിതമായ സ്റ്റാലിൻ സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിലായിരുന്നു. അക്രമവും യുദ്ധവും, പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിക്കുമെന്ന് തോന്നിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും, യഥാർത്ഥത്തിൽ അവ പുതിയ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് രൂപം കൊടുക്കുകയായിരുന്നു. അഹിംസാമാർഗ്ഗമാവട്ടെ, കൂടുതൽ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാതെത്തന്നെ പ്രശ്നങ്ങൾ പരിഹരിച്ചു. ഗാന്ധിജി തന്റെ തത്വസംഹിതയുടെ ആണിക്കല്ലായി സത്യാഗ്രഹത്തെക്കണ്ടു. ഇന്നാവാചകം ഏറെക്കുറെ തല്പരകക്ഷികളെക്കൊണ്ട് അലങ്കോലപ്പെട്ടുപോയെങ്കിലും, ഇന്നും ചൂഷിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ പരമപ്രധാനമായ ആയുധമായിത്തന്നെ സത്യാഗ്രഹം നിലകൊള്ളുന്നു. ഗാന്ധിജിയുടെ പരമമായ ഉദ്ദേശ്യം സാധുക്കളുടെ ഉദ്ധാരണമായിരുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ താഴ്ന്ന പടിയിലുള്ളവരുടെകൂടെനിന്നുകൊണ്ട് അവർക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ ഗാന്ധിജി ജീവിതം മുഴുവൻ പടവെട്ടി. ശക്തന്മാർക്കെതിരായുള്ള ശക്തി കുറഞ്ഞവരുടെ ആയുധമായി സത്യാഗ്രഹത്തെ ലോകം കണക്കുകൂട്ടി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അശക്തർക്ക് നീതിയും, സ്വാതന്ത്ര്യവും ശക്തരിൽനിന്നും പിടിച്ചുപററണമെങ്കിൽ സത്യാഗ്രഹമല്ലാതെ മററൊരു ആയുധത്തെ ഗാന്ധിജി കണ്ടില്ല.

ഒരു രാഷ്ട്രത്തിൻെറ. സ്വാതന്ത്ര്യവും, നീതിയും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതുതന്നെ ആ രാഷ്ട്രത്തിൻെറ അശക്തരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസംരക്ഷണത്തിലും നീതിസംരക്ഷണത്തിലുമാണ്. ഈ ചിന്താഗതിയിൽ നിന്നാണ് മഹത്തരമായ "സർവ്വോദയം" എന്ന സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം വളർന്നു വന്നത്. സർവ്വോദയത്തിൻെറ മഹത്വത്തിൻെറ അളവുകോൽ ഒരിക്കലും സമ്പന്നരുടെ ജീവിതനിലവാരമല്ല, മറിച്ച് സമുദായത്തിലെ ഏററവും താഴ്ന്നവരുടെ ഉന്നതിയിലാണ്. സർവ്വോദയത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം അക്രമമോ ദ്വേഷമോ ഇല്ലാത്ത യുദ്ധമാണ് എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിലൊട്ടും അതിശയോക്തി ഇല്ലതന്നെ.

ജനാധിപത്യവ്യവസ്ഥിതി ഭൂരിപക്ഷഭരണമാണെങ്കിലും, സോഷ്യലിസത്തിലുള്ളത്ര സർക്കാരിൻെറ കൈകടത്തൽ ഉണ്ടാവുന്നില്ല. കമ്മ്യൂണിസം ഒരു പിടി സ്വേച്ഛാധിപതികളുടെ സ്ഥാപനമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ അത് ഭീകരത തന്നെ രാഷ്ട്രത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. സൈനിക അട്ടിമറികളും ഭരണം കയ്യടക്കലും തോക്കുചൂണ്ടിയുള്ള ഭരണവും എല്ലാം സാധാരണങ്ങളായിതീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇതിനെല്ലാം തന്നെ കാരണം കേന്ദ്രീകൃത സർക്കാരുകളുമാണ്. ഇത്തരത്തിലുള്ള എല്ലാ ഭരണരീതികൾക്കും ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറെറാരിക്കൽ സ്വരക്ഷക്കുവേണ്ടി ആക്രമത്തെ മാടിവിളിക്കേണ്ടി വരുന്നു. ഹിംസയിൽ നിന്നും ഉടലെടുത്ത ഇവക്കെല്ലാം ഹിംസതന്നെയാണ് വായുവും വെള്ളവും. അതുകൊണ്ട് അവയെല്ലാം യഥാർത്ഥനീതിക്കും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നും ജനാധിപത്യത്തിന്നും വളരെ ദൂരെയാണെതാനും. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഭരണരീതികളൊന്നും തന്നെ ഗാന്ധിജിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ല. ഈ അതൃപ്തിയിൽനിന്നാണ് സത്യത്തിലും അഹിംസയിലും, സ്നേഹത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ സർവ്വോദയം ഉയിർക്കൊണ്ടത്.

"സർവ്വോദയം" എന്നത് കമ്മ്യൂണിസം, സോഷ്യലിസം ഇവയെപ്പോലെത്തന്നെയുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയസിദ്ധാന്തമാണ്. ഇവയെല്ലാററിൻേറയും സത്ത സർവ്വോദയത്തിലുണ്ടെന്നാണ് ഏററവും വലിയ പ്രത്യേകത. ഈ രാഷ്ട്രീയസമ്പ്രദായത്തെ ഏറെക്കുറെ താഴെ പറയുന്ന രീതിയിൽ നിർവ്വചിക്കാം: തുല്യസ്വാതന്ത്ര്യവും നീതിയും എല്ലാ സമൂഹത്തിനും വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്ന ഈ സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ജനാധിപത്യരീതി ഏററവും കൂടുതൽ അധികാരവികേന്ദ്രീകരണത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ജനങ്ങൾക്ക് അതിന്നുവേണ്ടി പരിശീലനം കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു". ഭരണകർത്താക്കളും ഭരിക്കപ്പെടുന്നവരും ഇല്ലാത്ത ഈ തത്വശാസ്ത്രത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം അഹിംസയും സ്നേഹവുമാണ്. ഈ കാരണങ്ങൾകൊണ്ട് തന്നെ അടിസ്ഥാന ജനാധിപത്യത്തിന്ന് സർവ്വോദയം കളമൊരുക്കുന്നു.

ഗാന്ധിജിയുടെ ഏററവും വലിയ വിജയം അദ്ദേഹം തൻെറ വിശ്വാസത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചു എന്നുള്ളതിലാണ്. സാധാരണ മനുഷ്യൻെറ ശക്തിയിൽ അദ്ദേഹം അടിയുറച്ചു വിശ്വസിച്ചു. ശിലായുഗത്തിൽനിന്നും എങ്ങനെ ഇന്നത്തെ മനുഷ്യസമുദായം ആറാം യുഗത്തിലെത്തിയോ, അങ്ങനെത്തന്നെ അക്രമത്തിൽനിന്നും ഹിംസയിൽനിന്നും മനുഷ്യൻ അഹിംസയിലേക്കും സത്യത്തിലേക്കും കടന്നുവരും. ഇരുപതാംനൂററാണ്ട് കണ്ടതിൽവെച്ചേററവും വലിയ പരീക്ഷണശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു ഗാന്ധിജി. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പരീക്ഷണശാല ഇന്ത്യയാണെങ്കിൽ വിഷയം മനുഷ്യമനസ്സായിരുന്നു. ലോകയുദ്ധങ്ങൾ കണ്ട് ഭയപ്പെട്ടു വളർച്ചനിന്നുപോയ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ സത്യവും അഹിംസയുമൊഴിച്ചു പുതുജീവൻ നല്കാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ അദ്ദേഹം തൻെറ ജീവിതം സ്വായമപ്പിച്ചു. മരണഭീതികൊണ്ട് യുദ്ധത്തെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ തോക്കുമെടുത്തു പുറപ്പെട്ട മനുഷ്യനെ ധൈര്യവാനാക്കുന്നതിലായിരുന്നു ഗാന്ധിജി ശ്രദ്ധിച്ചത്. ചൂഷണത്തിലും അക്രമണത്തിലും മനംമടുത്ത ലോകജനതയ്ക്ക് ഒരുപക്ഷെ സർവ്വോദയമൊരു ഭാവിവാഗ്ദാനമായേക്കാം.

ഒന്നു തീർച്ചയാണ്, ഗാന്ധിയൻ തത്വസംഹിതയെ ആരുംതന്നെ പരിപൂർണ്ണമായി തിരസ്കരിച്ചിട്ടില്ല. ചിലർക്കെല്ലാം ചില കുററങ്ങളേയും കുറവുകളേയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗാന്ധിയൻ തത്വശാസ്ത്രത്തിൻെറ സ്വാധീനം കൂടുതൽ പ്രകടമായി കാണുന്നത് വ്യക്തികളിലാണ്, കാരണം അത് വ്യക്തിത്വത്തിൻേറയും മനുഷ്യത്വത്തിൻേറയും അമൂർത്തതയിൽനിന്നു രൂപമെടുത്തതാണെന്നതുതന്നെ.

ഗാന്ധിയൻ തത്വസംഹിതയോടു് ഇന്ത്യൻ ജനതയുടെ മനോഭാവം വളരെയേറെ നിരാശാജനകമാണു്. തങ്ങളുടെ നേതാവിനോടു് ഇത്രയേറെ നന്ദികേടു് കാട്ടിയ മറെറാരു രാജ്യമുണ്ടോ എന്നു് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നീതിനിഷ്ഠമായ ഭരണരീതിക്കുവേണ്ടി, യഥാർത്ഥമായ ജനാധിപത്യത്തിന്നുവേണ്ടി സത്യത്തിന്നും, അഹിംസക്കും വേണ്ടി, സർവ്വോപരി ചൂഷിതവർഗ്ഗത്തിൻെറ ഉന്നതിക്കുവേണ്ടി, അടരാടി സ്വയം ജീവിതമർപ്പിച്ച ആ മഹാത്മാവിന്നു് കൃതഘ്നരായ ഇന്ത്യൻ ഭരണകർത്താക്കൾ നല്കിയ പ്രതിഫലത്തെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ നല്ലവനായ ഇന്ത്യക്കാരൻ കേഴുകയാണു്. ഈ ദുഷിച്ച പ്രവണതയ്ക്കെതിരായി ഈ തലമുറയെങ്കിലും ശബ്ദമുയർത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മാവോത്സേതുങ്ങ് ചൈനീസ് ജനതയുടെ രക്തവും മാംസവുമാണു്; ലെനിൻ ഓരോ റഷ്യക്കാരനിലും കുടികൊള്ളുന്നു. പക്ഷെ നമ്മുടേതെന്നു് നമുക്കഭിമാനിക്കാവുന്ന ആ മഹാത്മാവിൻെറ സ്ഥിതിയോ? ഉജ്ജ്വലമായ ആർഷഭാരതസംസ്കാരത്തിൻെറ ഒരു ഉജ്ജ്വലസൃഷ്ടിയാണു് ഗാന്ധിജി. മറെറാരു സംസ്കാരത്തിന്നും അങ്ങനെയൊരു "പ്രതിഭാസത്തെ" ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ഒരു പക്ഷെ മറെറാരു മവോവോ, ലെനിനോ, ലിങ്കനോ ഉണ്ടായേക്കാം. പക്ഷെ മറെറാരു ഗാന്ധിജിയ്ക്കുവേണ്ടി ലോകത്തിന്നു് ഒരുപാടു് കാത്തിരിയ്ക്കേണ്ടിവരും.

ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ സ്ഥിതി അതിലും കഷ്ടമാണു്. ചിലക്കു് ഇന്ത്യ അമേരിക്കയാവണം, ചിലക്കു് ചൈനയാവണം, ചിലക്കു് റഷ്യയാവണം. പക്ഷെ ഇന്ത്യയെ അതിൻെറ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ ആക്കം വേണ്ട. ഈ പ്രവണതയ്ക്കെതിരെ ആർ യുദ്ധംചെയ്യുന്നുവോ അവരാണ് യഥാർത്ഥ ഗാന്ധിസർക്കാർ. അല്ലാതെ അഖണ്ഡസൂത്രയജ്ഞം നടത്തുന്നവരോ ഗാന്ധിസൂക്തം പാടുന്നവരോ, നൈമിഷികമായ ആവേശത്തിൽനിന്നും ശുചീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നവരോ അല്ല. ഭാവിലോകം സത്യത്തിൻേറയും, സമാധാനത്തിൻേറയും അഹിംസയുടെതുമാണു്. നാളെ എന്ന സുദിനം ആത്മാർത്ഥതയുള്ള, നല്ലവരായ, അധികാരദുർമ്മോഹികളല്ലാത്ത സാധാരണക്കാരുടെതായിരിക്കണം. മുതലാളിത്ത വൈതാളികക്കും, ഇന്നു് ശക്തി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രൊഫഷണൽ വിപ്ലവകാരികൾക്കും ഉള്ളതായിരിക്കരുതു്. സാധാരണക്കാരൻെറ ജീവിതത്തിന്നു് അർത്ഥവും വ്യാപ്തിയും നല്കുന്ന ഉജ്ജ്വലമായ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ പരിഷ്കാരങ്ങളാണു് നമുക്കു് വേണ്ടതു്. തിരശ്ശീലയിട്ട ആത്മാർത്ഥതയില്ലാത്ത തൊലിപ്പുറമേയുള്ള പ്രസംഗങ്ങളല്ല; ചൂഷണത്തിൽ നിന്നും വിമോചിതമായ പ്രവർത്തനനിരതമായ സമുദായമാണു് നമുക്കു് വേണ്ടതു്. സ്വച്ഛജീവിതത്തിൽ കല്ലിടുന്ന മതങ്ങളോ, മതപ്രവാചകരോ അല്ല നമുക്കു വേണ്ടതു്. നമുക്കാവശ്യം ജീവിതത്തിൻെറ കൂടെയൊഴുകുന്ന പുതിയ മതത്തെയാണു്. ആ മതത്തെ വേണമെങ്കിൽ നമുക്കു ഗാന്ധിസത്തിൽ ദർശിക്കാം. പക്ഷെ അതിനുവേണ്ടി ഒരിക്കലും ഒരുവൻ ഗാന്ധിഭക്തനായിരുന്നുകൂടാ. ഭക്തി ചലനാത്മകമല്ലാ അതൊരുതരം നിഷ്ക്രിയത്വമാണു്. ഗാന്ധിഭക്തന്മാർ ലോകത്തിന്നുവേണ്ടി ഒന്നും ചെയ്യുകയില്ല; മരിച്ചുപോയ ഗാന്ധിജിക്കു് വേണ്ടിയല്ലാതെ. മരിച്ചുപോയവരെ ആരാധിക്കരുതു്. അതു് അന്ധവിശ്വാസമാണു്.

എന്നിരിക്കലും ഗാന്ധിയൻ സിദ്ധാന്തം എളുപ്പത്തിൽ പ്രാവർത്തികമാക്കാൻ സാദ്ധ്യമാണോ? ആണെങ്കിൽത്തന്നെ, ഭാരതത്തിനു് അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ല. ഗാന്ധിയുടെ ജന്മദേശം തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ വഞ്ചിച്ചിരിക്കയാണു്. അത്തരത്തിലുള്ള വഞ്ചന ആർഷഭാരതചരിത്രത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു തത്വമാണു്. ബുദ്ധനേയും ജിനനേയും പുറത്താക്കിയ ദുഃഖപൂർണ്ണമായ ചരിത്രമാണു് നമുക്കുള്ളതു്. ഗാന്ധിജിയും അവരിൽ പെട്ടുവെന്നുമാത്രം. അതുകൊണ്ടൊന്നും വേവലാതിപ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. മഹാനായ കാറൽമാർക്സിനെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജന്മദേശത്തിന്നു കഴിഞ്ഞില്ല. അതിനുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചതു് റഷ്യക്കായിരുന്നു. "നാരായണ"നായ കാറൽമാർക്സിൻെറ "നരൻ" ലെനിനായിരുന്നു. ഗാന്ധിജി എന്ന "നാരായണൻെറ" നരനെ ലോകം ഇനിയും കണ്ടെത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സുദിനം വിദൂരമല്ലാതിരിക്കട്ടെ!

FINAL YEAR B. Sc. [Physics Main]

FINAL YEAR B. Sc. [Zoology Main]

ദീപാവലി

അജയൻ, എം. II ബി. എസ്സ്. സി. (Maths)

ഇന്നലെ ദീപാവലി ആയിരുന്നു. ഇന്നലെ അമ്മയേയും, കൂട്ടത്തിൽ വീട്ടുകാരെയും കൂടുതൽ ഓർത്തു. ഓരോ കൊല്ലവും, സാധാരണ, ദീപാവലിക്കും ഓണത്തിനും വിഷുവിനും മാത്രമേ വീട്ടുകാരെപ്പററി കൂടുതൽ ഓർക്കാറുള്ള . . . .

ഓർക്കുമ്പോൾ തികച്ചും ഉദ്വേഗജനകമാവുന്നു. മനസ്സ് തിടുക്കംകൂട്ടും എങ്ങനെയെങ്കിലുമൊന്നു വേഗം നാട്ടിലെത്താൻ. പട്ടണത്തിൽനിന്നു് നാലു് നൂറും ഒരു മുപ്പതും നാഴിക ദൂരെ കിടക്കുന്ന നാട്ടിലെ ഓരോ ചലനവും അറിയുന്നു.

ഒടുക്കം . . . . അമ്മയ്ക്കൊരു കത്തും; കുറച്ചു് പണവും . . . കൂട്ടത്തിൽ മനസ്സിലോർക്കും: അടുത്ത ആഘോഷത്തിനു് തീർച്ചയായും വീട്ടിൽ പോകണം . . . .

പട്ടണത്തിൽ വന്നശേഷം ഓണം ദീപാവലിക്കും, ദീപാവലി വിഷുവിനും, വിഷു ഓണത്തിനും പല പ്രാവശ്യം വഴിമാറിക്കൊടുത്തു. നാട്ടിൽ പോകണമെന്ന പരിപാടി നീണ്ടു് നീണ്ടു് പോയി . . . .

അമ്മ കഴിഞ്ഞ കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചു . . . . "ഉണ്ണിക്കു് കഴിഞ്ഞ ചിങ്ങത്തിൽ ഇരുപത്തേഴു് കഴിഞ്ഞു . . . ."

എനിക്കറിയാം—അമ്മ സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്തെന്നു്. ഒപ്പം പഠിച്ച അനിരുദ്ധനും, ശങ്കരൻകുട്ടിയും, മാധവനുണ്ണിയും കല്യാണംകഴിച്ചിട്ടു് വർഷം മൂന്നായി. അടുത്തവീട്ടിലെ കമലാക്ഷി മൂന്നു് പിള്ളേരുടെ തള്ളയാണു്. തനിക്കു് പിറകെ മീനയും നീനയും വളർന്നുവരുന്നുണ്ടു് . . . .

ജീവിതത്തിന്നിതേവരെ ഒരർത്ഥവും വ്യാപ്തിയും കൈവന്നിട്ടില്ല . . . ! കൊഴിഞ്ഞുപോയ ദിവസത്തെ ഓർത്തു് ഇന്നലെവരെ ദുഃഖിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. പക്ഷെ, ഒന്നും നേടിയിട്ടില്ലാ എന്നൊരു വിചാരം മനസ്സിൽ ബാക്കിനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ കൂടി . . . .

ഒഗേലാ ഗ്ലാസ്സ്പിടിപ്പിച്ച ജനവാതിലിൽ കൂടെ ഇളവെയിൽ അരിച്ചിറങ്ങുമ്പോൾ ഒരുദിവസം ആരംഭിക്കുന്നു. വൈകുന്നേരം ആറുമണി മുതൽ മിസ്: ഡിസൂസയോടൊപ്പം ക്ലബ്ബിലും ബീച്ചിലുമായി അലഞ്ഞുനടക്കുന്നു. ജീവിതം അവസാനനിമിഷംവരെ മുന്തിരിനീരുപോലെ ഊററിക്കുടിക്കാനുള്ളതാണെന്നു് പറഞ്ഞ വലീൽ ജിബ്രാനോടു് സ്നേഹംതോന്നി; ഒപ്പം, ബഹുമാനവും! ജീവിക്കാൻ പഠിച്ച മനുഷ്യൻ . . . !

രാത്രിയുടെ അവസാനയാമത്തിൽ വേച്ചു് വേച്ചു് മുറിയിൽവന്നു് വീഴുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം അവസാനിക്കുന്നു . . . .

ഒരു ദിവസം കഴിയുകയെന്നു് പറഞ്ഞാൽ മിനിസ്കർട്ടു് ധരിച്ച സുന്ദരിയായ മിസ്: ഡിസൂസയുടെ ശരീരത്തിൻെറ ചൂടും സുഗന്ധവും നുകർന്നുകൊണ്ടു് ജീവിക്കുക. ഷാംപെയ്നിൻെറയും വോഡ്കായുടെയും ഇടയിൽ ഇന്നലെവരെ ഭാവിയെപ്പററി ചിന്തിച്ചില്ല . . . !

ക്ലബ്ബിലെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ—സ്പാനിഷ്ഗിററാറിൻെറയും വയലിൻേറയും ഹരംപിടിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദതരംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ—കടപ്പുറത്തെ കാററാടിമരങ്ങളുടെ നിഴലിൽ ജീവിതം കണ്ടു; ആനന്ദം കണ്ടു. മതിയാവോളം ആനന്ദിച്ചു.

ഇന്നലെ . . . ദീപാവലി ഗംഭീരമായി ആഘോഷിക്കണമെന്നു് വിചാരിച്ചിരുന്നു. പട്ടണത്തിൽ എന്നത്തേക്കാളും തിരക്കു്. കുടുംബം മുഴുവൻ ആഹ്ലാദിക്കുന്നു . . . .

രാവിലെ Y. W. C. A. യിൽ ചെന്നപ്പോഴാണറിഞ്ഞതു് ഡിസൂസയ്ക്കു് സുഖമില്ലെന്നു്. എന്തെന്നില്ലാത്ത അസഹ്യത . . . ! ഒരു നല്ല ദിവസം നഷ്ടപ്പെടുന്നു. എങ്ങോട്ടെന്നില്ലാതെ സ്കൂട്ടറിൽ കയറി. ചെന്നെത്തിയതു് കടപ്പുറത്താണു്. കുറച്ചുനേരം കാററാടിമരങ്ങൾക്കിടയിലിരുന്നു് കഴി

ച്ചുകുട്ടി. ഭാര്യയും ഭർത്താവും, കാമുകനും കാമുകിയും, സ്നേഹിതനും സ്നേഹിതനും കെട്ട്പിണഞ്ഞു നടക്കുന്നു. ഇന്നലെ ആദ്യമായി എന്തെന്നില്ലാത്ത ഏകാന്തത അനുഭവപ്പെട്ടു....!

കിററ്ബേഗ് തുറന്ന് ഒരു ബോട്ടൽ ഷാംപെയ്ൻ എടുത്തു. കോക്ക് തുറന്നപ്പോൾ ഡിസൂസയെ ഓർത്തു...സാധാരണ, ഡിസൂസയുടെ ചുണ്ടിൻെറ മധുരം നുകർന്നുകൊണ്ട് അല്പാല്പം നുണച്ചിറക്കാറുള്ള ഷാംപെയ്ൻ ഒററവലിക്ക് തീർത്തു....ഒഴിഞ്ഞ കുപ്പി മണ്ണിൽക്കൂടെ സാവധാനം വെള്ളത്തിലേക്ക് ഉരുട്ടി....

വീണ്ടും സ്കൂട്ടറിൽ കയറി....!

ഒരു രസവും തോന്നുന്നില്ല. ഉച്ചക്ക് ഊണ് കഴിച്ചെന്നു് വരുത്തി. അല്പമൊന്ന് മയങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചു.

ഇത്രനാളും ഒററയാനായി നടന്നു നൈമിഷിക സുഖത്തിനുവേണ്ടി കടമകൾ തന്നെ മറന്നു. എന്നോടുതന്നെ വെറുപ്പുതോന്നി. ഒന്നും നേടാനൊക്കാഞ്ഞ മുച്ചീട്ട് കളിക്കാരൻ...!

അല്പമൊന്നു മയങ്ങി.

അമ്മയുടെ വേദനനിറഞ്ഞ മുഖം...ജ്യേഷ്ഠൻെറ പരിഹാസച്ചുവയുള്ള തറച്ചുനോട്ടം.... അനുജത്തിമാരുടെ നിഷ്കളങ്കമായ മുഖങ്ങൾ.... ഓരോന്നും തെളിഞ്ഞുവരുന്നു.

അമ്മയുടെ...ജ്യേഷ്ഠൻെറ...അനുജത്തിമാരുടെ കത്തുകൾ. "എത്ര തിടുക്കമായാലും ഈ ദീപാവലിക്ക്....(മകൻ...അനുജൻ...ചേട്ടൻ) വരണം."

പെട്ടെന്ന് ഞെട്ടിപ്പോയി. വാതിലിൽ മൂന്നു മുട്ടുകൾ...ടപ്പ്....ടപ്പ്....ടപ്പ്....ഡിസൂസ!

അന്നാദ്യമായി ഡിസൂസയെ വെറുത്തു. വാതിലിനു് സമീപം നേർത്ത കാലൊച്ച കേൾക്കുമ്പോൾതന്നെ ഓടിച്ചെന്നു് കെട്ടിപ്പിടിക്കാറുള്ള അരയന്നപിടയെ വെറുത്തു.

ടപ്പ്...ടപ്പ്...ടപ്പ്...പിന്നേയും പിന്നേയും!

എന്തെന്നില്ലാത്ത ദേഷ്യത്തോടെ ചെന്ന് വാതിൽ തുറന്നു. ഒരു കള്ളച്ചിരിയോടെ ഡിസൂസ അകത്തേക്ക് ഒഴുകിവന്നു. ഒരു ഭാവവും കാണിക്കാതെ കിടക്കയിൽ ചെരിഞ്ഞ് കിടന്നു.

ഒരു കിളിക്കൊഞ്ചൽ..."സോറി, ഈഫ് ഐ ഹർട്ട് യൂ!"

തെരുതെരെ ഉമ്മകൾ.., കവിളത്ത്, കൈത്തണ്ടയിൽ. ദേഷ്യം തോന്നി—അവളോട്. ഒടുവിൽ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടി കണക്കെ പൊക്കിയെടുത്ത് വരാന്തയിൽ കിടത്തി...വാതിലടച്ചു!

എല്ലാവരോടും പക—എന്തെന്നില്ലാത്ത പക! നേരെ, സർദാർജിക്ക് ഫോൺചെയ്തു. അത്യാവശ്യമായി വീട്ടിലേക്ക് പോകുന്നു. രണ്ടാഴ്ചത്തെ അവധിവേണം....

(സർദാർജി എന്ത് വിചാരിച്ച് കാണുമായിരിക്കും,—ഒരിക്കലും അവധിയെടുക്കാത്ത മലയാളി ബാബുവെപ്പററി.)

സ്കൂട്ടറിൽ കയറുമ്പോൾ ദീപാവലിക്കും വിഷുവിനും ഓണത്തിനും മകനെ കാത്തിരിക്കുന്ന അമ്മയെ കണ്ടു—അനുജനെ കാത്തിരിക്കുന്ന ജ്യേഷ്ഠനെ കണ്ടു—ജ്യേഷ്ഠനെ കാത്തിരിക്കുന്ന അനുജത്തിമാരെ കണ്ടു...മനസ്സിൽ!

ആരോടൊ പ്രതികാരംചെയ്യുന്ന മട്ടിലായിരുന്നു പോക്ക്. ഇനി ഒരിക്കലും ആരേയും നിരാശപ്പെടുത്തരുത്. കടമകൾ ബോധപൂർവ്വം അറിഞ്ഞില്ലെന്ന ഭാവത്തിൽ തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കരുത്. ഈ ഒഴിവിന് തന്നെ നഷ്ടപ്പെട്ട ദിനങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കണം....

★ കുടുംബാസൂത്രണം ★

സി. പി. എം. ബഷീറുദ്ദീൻ അഹമ്മദ്, III ബി. എ.

1798-ൽ, തോമാസ് റോബർട്ട് മാൽത്തൂസ് ജനപ്പെരുപ്പത്തിൻെറ തത്വത്തെക്കുറിച്ചെഴുതിയ "Essay on the principle of population" എന്ന പ്രബന്ധം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുതൊട്ട് അനന്തമായ വംശവർദ്ധനയുടെ ഭയാനകമായ ഭവിഷ്യത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീതി മാനവസമുദായത്തെ ഒന്നടങ്കം പിടിച്ചു കുലുക്കിയിരിക്കുന്നു. അനുദിനമുള്ള ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് മാനവസമുദായത്തിൻെറ മുകളിൽ തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഡമോക്ലസ്സിൻെറ വാളാണെന്നുപോലും, അതേത്തുടർന്ന് ജനം കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. മാൽത്തൂസിയൻ തിയറി—അങ്കഗണിതാനുസാരം വളരുന്ന കാഷികോല്പാദനത്തെ ക്ഷേത്രഗണിതാനുസാരം വർദ്ധിക്കുന്ന ജനപ്പെരുപ്പം ക്രമത്തിൽ അതിജയിക്കുമെന്ന ആ പഴഞ്ചൻ സിദ്ധാന്തം — അബദ്ധ ജടിലമാണെന്ന്, പക്ഷെ, പരക്കെ ബോദ്ധ്യമായിട്ടും, മനുഷ്യമനസ്സിൽ അത് വിതച്ച വിഷവിത്തുകൾ പറിച്ചുകളയാൻ ഇന്നും ഏറെക്കുറെ പലക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു.

കറുത്ത പാടുകൾ

ഐക്യരാഷ്ട്രസഭ തദ്‌വിഷയമായി 1958-ൽ ഇറക്കിയ പേജുകളിൽപ്പോലും ഈ കറുത്തപാടുകൾ സുവ്യക്തമായിക്കാണാവുന്നതാണ്. ഈ അശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തിന്നു മൂലകാരണം പ്രതിവഷമുള്ള രണ്ട് ശതമാനം ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവാണ്. ഈ കണക്കിൽ ജനസംഖ്യ പെരുകുകയാണെങ്കിൽ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂററാണ്ടിൻെറ ആരോഹണത്തോടെ ലോകജനസംഖ്യ 350 കോടിയിൽനിന്നു 650 കോടിയായി ഉയരുമെന്നു തെററിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, ജനം എത്ര ശതമാനം കണ്ട് വർദ്ധിച്ചാലും അത് മാനവരാശിക്ക് ഹാനിവരുത്തുമെന്ന് കരുതുന്നതാണ് കൂടുതൽ മൗഢ്യം.

തലനോക്കി എണ്ണുകമാത്രം!

ലോകജനസംഖ്യ 250 കോടിയായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. അതോട്ട് ഒരു നൂറു കോടി കൂടിച്ചേരാൻ 2000 വർഷങ്ങൾ പിന്നെയും വേണ്ടിവന്നുവെന്നതാണ് സത്യം. എന്തിനേറെ, ആദം — ഹവ്വാ ദമ്പതികളുടെ സന്താനപരമ്പര ഇന്നത്തെ സംഖ്യയിലെത്താൻ എത്രയുഗങ്ങളുടെ തപസ്സാണ്, വേദനയാണ് പ്രപഞ്ചമനുഷ്ഠിച്ചത്. അഗണിതമായ എത്രയെത്ര തലമുറയുടെ കഥയാണീ ഭൂമിദേവിക്ക് പറയാനുണ്ടായിരിക്കുക! സത്യമിതൊക്കെ ആയിരുന്നാലും പലക്കും പ്രത്യേകിച്ചു നമ്മുടെ ധനതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം, പ്ലാനിങ്ങിനെക്കുറിച്ച് പുരപ്പുറത്തു കയറി പ്രസംഗിക്കുന്നതോടൊപ്പം, ഇന്ത്യൻ ജനസംഖ്യ ഇന്നും, ഒരു പക്ഷെ, എന്നും സംഭ്രമജനകമാണ്. ഈ ഭയപ്പാടിന്നു നിദാനം രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതിവിശേഷവും, ഭക്ഷ്യസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഉൽക്കണ്ഠയുമായിരിക്കാം. പക്ഷെ ഈ മൂഢക്ക് (അങ്ങിനെ വിളിക്കുന്നതാണുത്തമം) തലനോക്കിയെണ്ണി വിഭ്രാന്തിപ്പെടാനല്ലാതെ ജനങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണം നൽകാനുള്ള ഉപാധികളന്വേഷിക്കുന്നതിൽ വലിയ ജാഗ്രതയൊന്നുമില്ലെന്നുള്ളതിലാണ് ഖേദം തോന്നുന്നത്.

ഭക്ഷണം വേണ്ടുവോളമുണ്ട്

ലോകജനസംഖ്യ "അപ്പോളോ-8 ൻെറ വേഗതയിൽ" ഉയർന്നാലും, ഭൂതലത്തിലെ ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾ തലമുറ തലമുറയോളമുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ നേരിടാൻ പര്യാപ്തമാണെന്നത് നഗ്നസത്യമാണ്. ഇയ്യിടത്തെ അന്വേഷണത്തിൻെറ ഫലമായി സമുദ്രത്തിൽനിന്നു മാത്രം ലഭിക്കുന്ന വിഭവങ്ങൾ യുഗങ്ങളുടെ സന്താനങ്ങളെ തീററിപ്പോററാൻ പര്യാപ്തമാണെന്നാണ് കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങളെച്ചൊല്ലി ആരും വിഭ്രാ

ന്തിപ്പെടാനൊ, വേദവും വേപഴ്മെട്ടക്കാനോ നി ല്ക്കേണ്ടതില്ല! തികച്ചും കാട്ടാളത്തത്തിലേക്ക് പി ന്തിരിഞ്ഞോടുന്ന കുടുംബാസൂത്രണമാർഗ്ഗങ്ങളവ ലംബിക്കുന്നതും അപലപനീയമാണ്.

മി. ക്ലാർക്ക്

ഇതുതന്നെയാണ് 'ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവും, ഭൂമിയിലെ ഉപാധിയും' ("Population growth and Land use") എന്ന നവീന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഓക്സ്ഫോഡ് അഗ്രിക്കൾച്ചറൽ ഇക്കണോമിക്സ് റിസർച്ച് ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് ഡയറക്ടർ മി. കോളിൻ ക്ലാർക്ക് സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് നമ്മെ താക്കീതു് നല്കുന്നതും. മാത്രമല്ല, കാർഷികവും, വ്യാവസായികവും സാമ്പത്തികവുമായ പുരോഗതിക്ക് ജനപ്പെരുപ്പം ഫലപ്രദമായ പ്രചോദനമേകുകയേയുള്ളുവെന്ന വാദത്തിന്നു് ചരിത്ര ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുടെ നിരകൾത്തന്നെ അദ്ദേഹം നിരത്തിവെയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്. മാൽത്തൂസ് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ നേരെ കണ്ണടക്കുകയും, ഭാവിയുടെ ക്രാന്തനാദത്തിൽ ബധിരകർണ്ണങ്ങൾ പതിക്കുകയുമാണുണ്ടായതെന്നും ക്ലാർക്ക് ഉറക്കെ ഉൽഘോഷിക്കുന്നു. ധനതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ മില്ലും, കാനണും വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഈ വാദത്തിന്നു് അടിവരയിട്ടിട്ടുമുണ്ട്. സാമൂഹ്യ വിപത്തിന്നു് ഹേതു ജനവർദ്ധനവല്ല, കൊടും വിപത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്ന സ്ഥിതിവിശേഷത്തെ നേരിടാനുള്ള അദൃഢതയാണെന്നാണ് ക്ലാർക്കിൻെറ അഭിപ്രായം. നൈരാശ്യത്തിൻെറ പ്രചാരകന്മാരെ തുറന്നടിക്കുന്നതിൽ, മി. ക്ലാർക്ക് "ധനതത്വശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചെഴുതിയവരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ" ഇബ്ൻഖൽദൂനെത്തന്നെയാണ് താക്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഖൽദൂനൻെറ വാക്കുകളിൽ—

"നാഗരികത ആഡംബരത്തിൻെറയും ധൂർത്തിൻെറയും തജ്ജന്യമായ അധർമ്മത്തിൻെറയും പതനത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ ജനസംഖ്യ സ്വയമേവ പരിമിതപ്പെടുന്നു. ഭീകരമായ ക്ഷാമമാണ് തുടർന്നു അനുഭവപ്പെടുക. വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആവശ്യത്തെ നേരിടാൻ ഭൂമിക്ക് കഴിവില്ലാതെ വരുന്നതിൻെറ ഫലമല്ല ക്ഷാമം. പ്രത്യുത, സ്റ്റെയിററിൻെറ അധഃപതനഘട്ടത്തിൽ അതിനെ ഗ്രസിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ കുഴപ്പങ്ങളുടെയും ശാരീരികത്തകർച്ചയുടെയും ഫലമാണതു്."

ജനസംഖ്യാമാന്ദ്യം ഒരു വിപത്ത്

ജനപ്പെരുപ്പം ഒരു പ്രശ്നമല്ലെന്നും, ജനസംഖ്യാമാന്ദ്യമാണ് മാനവരാശിയെ അലട്ടുന്ന ഭീകരവിപത്തെന്നുമാണ് ക്ലാർക്കിൻെറ ന്യായമായ നിഗമനം. മനുഷ്യജോലി യന്ത്രങ്ങൾ ചെയ്യേക്കാമെങ്കിലും, യന്ത്രങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് മനുഷ്യനേ, തുലോം യാന്ത്രികമായി ജോലിചെയ്യാനും, അവർക്ക് അടിത്തറപാകാനും സാധിക്കുകയുള്ളു. ഉല്പാദനവർദ്ധനവിന്നും, സാമ്പത്തികോന്നമനത്തിന്നും ജനപ്പെരുപ്പം ഒരനുഗ്രഹമായേഭവിക്കുകയുള്ളുവെന്നും ക്ലാർക്ക് കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. എത്രമാത്രം ജനസംഖ്യാമാന്ദ്യം സംഭവിക്കുന്നുവോ, അത്രമാത്രം അതു് വികസനത്തിന്നു് ശാപമാണ്. ഉദാഹരണമായി അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകളിലുണ്ടായ പ്രസ്താവ്യമായ സാമ്പത്തിക-ശാസ്ത്രപുരോഗതിക്ക് കാരണം ദശകങ്ങളോളമായി അവിടെയുള്ള ജനസംഖ്യവർദ്ധനവാണത്രെ. അതേപോലെത്തന്നെ 19-ാം നൂററാണ്ടിലെ ലോകവൻശക്തികളിലൊന്നായിരുന്ന, ഫ്രാൻസിൻെറ പതനത്തിന്നു് ഒരു കാരണം, ആ നാട്ടിലെ ജനസംഖ്യാനിശ്ചലതയുടെ ഭവിഷ്യത്താണെന്നുമാണ് ക്ലാർക്ക് പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്.

മറെറാരു തെററിദ്ധാരണ

"മനുഷ്യസമുദായത്തിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗവും ആയുഷ്കാലമത്രയും മുഴുപ്പട്ടിണിയോ പോഷകാഹാര ദൗർഭിക്ഷ്യമോ അനുഭവിക്കയാണ്" എന്ന നിഗമനത്തിലാണ് 1950-ൽ ഐക്യരാഷ്ട്ര ഭക്ഷ്യകാർഷികസംഘടന അവതരിപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ട് എത്തിയിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷെ അതു് അക്ഷരംപ്രതി അബദ്ധമാണെന്നും, അതിൻെറ പിന്നാലെ ആശ്ചര്യങ്ങളും നെടുവീർപ്പുകളും കടന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നും, അതിനെ സൂക്ഷ്മമായി വിമർശിച്ചുകൊണ്ടു് ക്ലാർക്ക് പറയുന്നു. എഫ്. എ. ഒ. യുടെ ഈ പ്രസ്താവന അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു് 'കൗണ്ടർ അററാക്ക്' നടത്തിക്കൊണ്ടു് ക്ലാർക്ക് സമർത്ഥിക്കുന്നു. കാര്യക്ഷമമായ കാർഷിക സമ്പ്രദായം നടപ്പിലാക്കുകയാണെങ്കിൽ ഭൂമി അതിൻെറ ദയാവായ്പ് വർഷിക്കുമെന്നും, കൂടുതലും സമൃദ്ധവുമായ അമേരിക്കൻ രീതിയിലുള്ള ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയാണെ

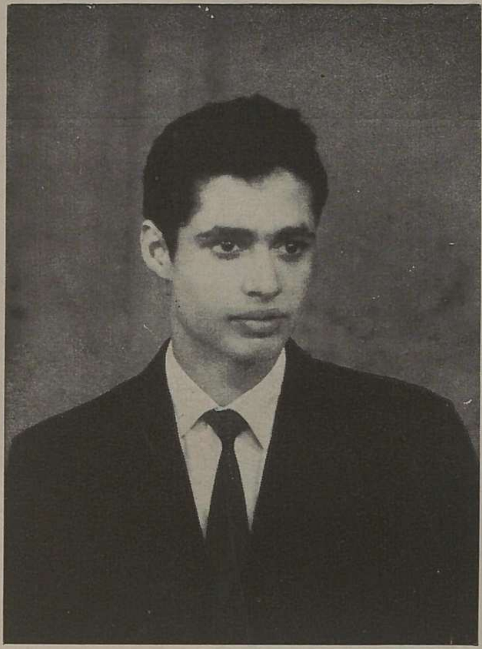

P. K. Khalid, College Union Chairman

Prabha Rani, College Union Joint Secretary

COLLEGE
STUDENTS'
UNION
OFFICE BEARERS

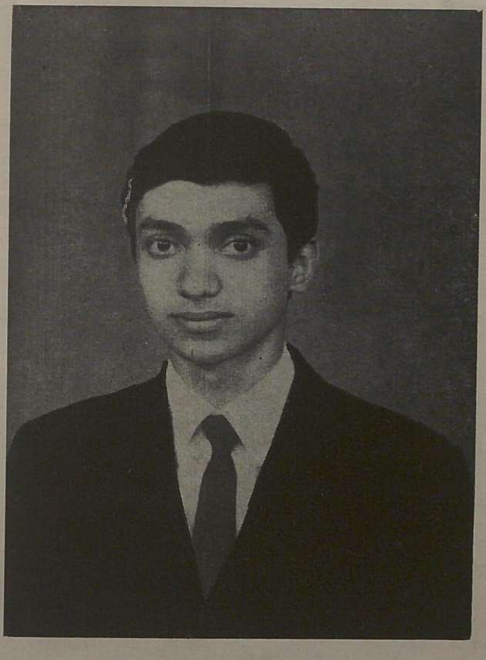

Hubert Nappalli, College Union Secretary

Petty Officer Cadet Jayaprakash V.

Captain Cadet Sayed Kamal S.

Petty Officer Cadet Premachandran

കിൽ 4,700 കോടി ജനങ്ങളുടെ ഭക്ഷ്യാവശ്യങ്ങൾ നേരിടാൻ കാര്യക്ഷമമായ ആധുനിക കാർഷിക സമ്പ്രദായത്തിന്നു് സാധിക്കുമെന്നും, മിതമായതോതിൽ ജപ്പാൻകാരെപ്പോലെ ഭുജിക്കയാണെങ്കിൽ 15,700 കോടി ജനങ്ങൾക്കുള്ള വിഭവങ്ങൾ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ഭൂതലത്തിലുണ്ടെന്നും ക്ലാക്ക് എഫ്. എ. ഒ. ക്ക് തിരിച്ചടി നല്കുന്നു. അപ്പോൾ, ഈ നൂററാണ്ടിൻെറ അന്ത്യത്തിലുണ്ടാകാവുന്ന ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവിൻെറ ക്രമത്തിൽ 7 ഇരട്ടിയുടേയും 24 ഇരട്ടിയുടേയും ഭക്ഷ്യാവശ്യങ്ങൾ നേരിടാൻ ലോകത്തിലെ ഭക്ഷ്യവിഭവങ്ങൾക്ക് കഴിയും.

ഇതിന്നായി ലൂപ്പിൻെറ ചെല്ലപ്പെട്ടി എടുക്കേണ്ടയാതൊരു ആവശ്യമില്ല. മറിച്ച്, ശുക്രദശയിലിരിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തിൻെറ സഹായം തേടിയാൽ മാത്രം മതി. അതോടൊപ്പം വ്യവസായപുരോഗതി കൈവരിക്കയും, ശൈശവവിവാഹം ഉന്മൂലനം ചെയ്യുകയും, ധനക്കൂമ്പാരങ്ങളുടെ ഉത്തുംഗഗിരി ശിഖരങ്ങൾ തട്ടിനിരപ്പാക്കി സോഷ്യലിസം പ്രാപ്യപറുദീസയാക്കി മാററുകയും ചെയ്യണം. അപ്പോൾ ജനസംഖ്യാവർദ്ധനവ് ഒരു മുന്നറിയിപ്പല്ല. അതൊരു ശുഭസൂചനയാണെന്നു് അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കട്ടെ.

ALL COLLEGE TEXTS AND GUIDES

DISSECTION SETS OF ALL VARIETIES

ATTRACTIVE DISCOUNTS TO STUDENTS

Publishers of WISDOM GUIDES,
the favourites of Students

TOURING BOOK STALL
CALICUT
Phone 4025

VIJAYA BOOK DEPOT

NEAR M. C. COLLEGE

CANNANORE ROAD, CALICUT-11

നിങ്ങൾ പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങുമ്പോൾ ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക. ഇവിടെ സ്കൂൾ സംബന്ധമായ എല്ലാതരം പുസ്തകങ്ങളും, ഓഫീസ്സ് ആവശ്യത്തിന്നുള്ള പുസ്തകങ്ങളും, ഫയലുകൾ, പെൻ, പെൻസിൽ മുതലായവയും സ്റ്റേഷനറി സാമാനങ്ങളും മിതമായ വിലക്ക് കിട്ടുന്നതാണ്.

കൂടാതെ എല്ലാതരം പുസ്തകങ്ങളും വൃത്തിയായും ഭംഗിയായും കൃത്യസമയത്ത് ബൈൻറ് ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതാണ്.

ഒരിക്കൽ വന്നു് പരീക്ഷിക്കുക :

വിജയ ബുക്ക് ഡിപ്പൊ
എം. സി. കോളേജിന്നു് വടക്കുഭാഗം
കണ്ണൂര് റോഡ്, കോഴിക്കോട്-11.

Phone No. 5851

हाय रे ईश्वर! इन्होंने आपका क्या बिगाडा था?

T. Swarnakumari, II B. Sc. (Chemistry)

वर्षा समाप्त हो गयी। आकाश के काले काले बादल गायब हो गये। तारे झिलमिला रहे थे मानों एक दूसरे से लिपटना चाहते हों। लेकिन गली के बालकों केलिए सरदी नहीं, गरमी भी नहीं। चिथडों में लिपडकर दूकानों के बरामदे में ये लेटते हैं। इनके भाग्य में इतना भी नहीं लिखा है कि इच्छानुसार सो भी सके। दूकानदार के दूकान बन्द करने तक इन्हें प्रतीक्षा करनी पडती है और सुबह दूकानदार के आने के पहले उठकर चलना भी है।

कुछ क्षणों में सब सो गये। अकेले बाबू को ही नींद नहीं आयी। रामू और राजू के बीच में वह लेटा था। वे दोनों कभी सो गये थे। लेकिन बाबू सो नहीं सका। वह उन तारों को देख रहा था और सोच रहा था कि आखिर उसकी माँ भी वहीं है या नहीं? राजू ने उससे कहा था कि मरने के बाद आदमी ईश्वर के पास जाते है। ईश्वर तो आकाश में हैं। उसकी माँ भी वहीं होगी।

उसकी भी एक माँ थी जिसने उसे दूध पिलाया था, छाती से लगाकर सुलाया था। वह मर नहीं गयी तो कहाँ चली गयी? उसकी माँ अब होती तो क्या उससे स्नेह नहीं करती? ज़रुर करती होगी। वकील साहब की पत्नी अपने बच्चों को कितने प्यार से खिलाती है! उसने कहा था कि मेरे घर आओ। थोडा काम करना होगा; लेकिन पेट भर खाने देंगे और अच्छे कपडे भी।

यदि जाऊँ तो ....। रामू और राजू से दूर रहना पडेगा। उनके साथ फिर खेल नहीं सकता, खा नहीं सकता और सो भी नहीं सकता। लेकिन यदि उन्हें भी लेने केलिए वकील साहब की पत्नी राजी हो गयी तो अच्छा होता। रामू और राजू से सलाह माँगकर ही कुछ कर सकूँगा।

बाबू ने रामू को जगाने की कोशिश की। रामू की नींद तो खुल गयी। लेकिन उसे गुस्सा आ गया था।

"अरे! सोने न दोगे?" आँख मलते हुए उसने पूछा।

"एक बात सुनो रामू........" बाबू के कहने के पहले ही रामू लेट गया।

"अरे रामू। उठो।" बाबू फिर उसे बुलाने लगा।

"यह काहे की झगडा है रामू?" राजू भी उठ गया।

"यह सोने नहीं देता।" रामू ने शिकायत की।

लेकिन बाबू ने उसकी परवाह नहीं की। उसने सन्तोष के साथ राजू से पूछा।

"अरे! वकीलसाहब का मकान जानते हो?"

"जानता तो हूँ। उससे क्या हुआ?" राजू ने बेपरवाही के साथ कहा।

"उसकी पत्नी ने मुझसे कहा था कि उसके घर मैं जाऊँ तो खूब खाने देंगी; अच्छे कपडे देंगी; सिर्फ कुछ काम करना है। उसने आज मुझे खूब मिठाई भी दी।" बाबू ने कहा।

"तो तुम जाना चाहते हो?" आँखें खोलते हुए रामू ने पूछा।

"मैं उससे कहूँगा कि तुम दोनों को भी वहीं बुला लायें।" बाबू ने कहा।

"तुम बुद्धू हो। शिकारी के जाल मे फँस गये।" राजू हँसने लगा।

बाबू के समझ में कुछ नही आया। क्या यह अच्छा नहीं कि खूब खाने को मिलें और अच्छे कपडे मिलें? लेकिन राजू उससे आयु में बडा हैं। खूब समझता है। उसे यह भी मालूम है कि मरनेवाले स्वर्ग में जाते हैं या नरक में"।

"गधे के समान काम करने पर रोटी देगी। और उसका गुलाम बन गया। बडी चालाक है वह स्त्री।" राजू ने फिर कहा

"लेकिन अपने बच्चों को कितने प्यार से वह खिलाती है।" बाबू ने अपना संदेह प्रकट किया।

"अपने बच्चों को सब प्यार करते हैं। क्या तुम समझते हो कि तुम्हें भी उसी तरह प्यार मिलेगा?" रामू ने पूछा।

"क्यों नहीं?" बाबू ने तर्क किया।

"अरे मूर्ख। तू गरीब है, तेरे माँ-बाप नहीं। फिर तुझे कौन प्यार करेगा? वे बडे धनी आदमी है। उनके बच्चों के समान तुम्हें कौन मानेगा?" राजू ने फिर परिहास किया।

"तो हमारे माँ-बाप कहाँ गये?" बाबू ने अपनी शंका प्रकट की।

"मैं कैसे जानूँ? शायद मर गये होंगे।" राजू ने फिर लेटते हुए कहा।

"और हम्हें इतना बडा किसने बनाया हैं?" बाबू ने पूछा।

"चुप रहो। मुझे नींद आती हैं।" राजू ने कहा।

"यहीं हमारा घर है। हमारे माँ-बाप न रहे तो क्या है, हमें खाने को तो मिलता है। तुम सो जाओ बाबू, और उस स्त्री के पास मत जाना" राजू ने सांत्वना देते हुए कहा।

लेकिन बाबू को नींद कैसे आती? वह सोच रहा था कि मुझे किसने बाबू कहकर पहली वार पुकारा होगा? मेरे माँ-बाप थे तो वे कहाँ गये? सोचते सोचते वह सो गया। ठंडी हवा उसे प्यार से थपथपा कर चली गयी। और बाबू सपने देख रहा था कि उसकी माँ उसके पास है और उसे प्यार से थपथपा रही है।

गरीब होंने पर भी वह बच्चा है। माँ के स्नेह की लालसा उसे क्यों नहीं होगी? दुनिया उसे गरीब समझती है क्योंकि ईस्वर ने उसे माँ के स्नेह तक का भिखारी बनाया। हाय रे ईश्वर इन बच्चों ने आपका क्या बिगाडा था कि आपने इन बच्चों को गली में जन्म लेने दिया?

Adjudged the best shot in the All Kerala
Pooja Camp at Trivandrum
Cadet Sgt Antony, C. L.

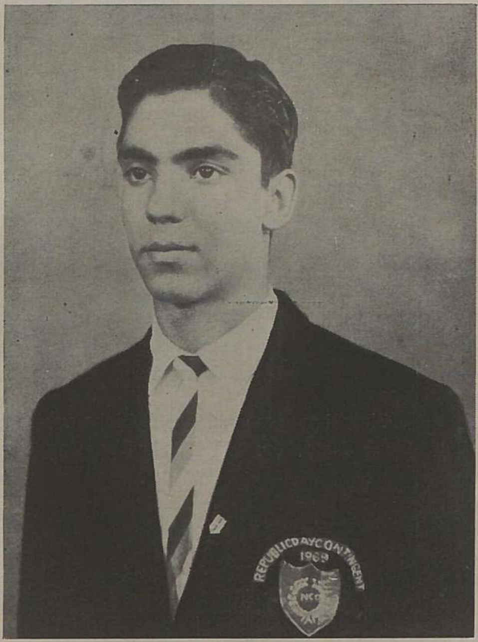

Cadet Senior Under Officer Raghunathan, P.
led the Kerala contingent to the
Republic Day Camp 1969.

Cadet Under Officer Ganapathy A.

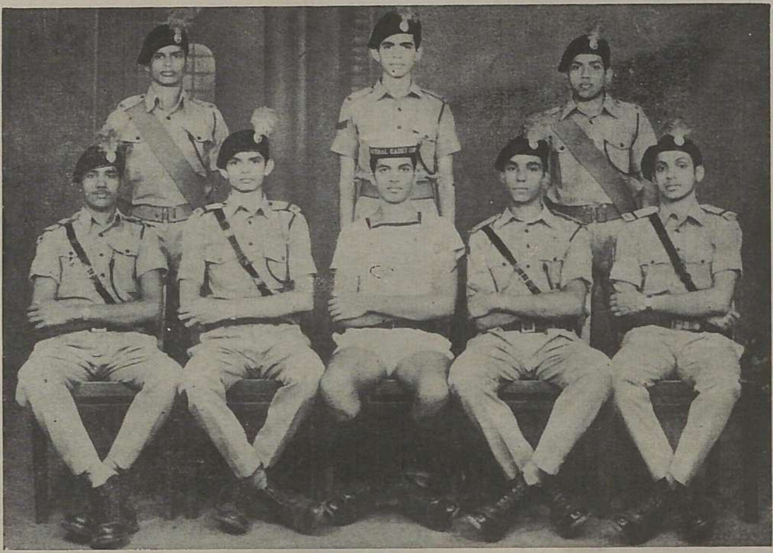

Shooting Team of the College which represented Kozhikode group NCC in the All Kerala Shooting competition held at Trivandrum.

Cadet Viswanathan K., Jayakrishnan A., Aravinda Babu M. and Madhavan P. were attached to 5 Assam Rifles for a month, during May 1968.

शिक्षा का माध्यम

K. P. Sethumadhavan, I B. A.

सब जीव अपने मन की भावनाओं और विचारों को दूसरों को समझाने का प्रयत्न करते हैं। जानवर इशारे से अपने मन के भावों को प्रकट करते हैं और कभी कभी खास शब्द से। मानव अपने मन की भावनाओं और विचारों को दूसरों को जिस शब्द में समझाते हैं उसको हम भाषा कहते हैं। पुराने ज़माने में भाषा के स्थान पर इशारे से मनुष्य अपने विचारों को प्रकट करते थे।

भारत में अब भिन्न भिन्न भाषायें मौजूद हैं और भारतीय संस्कृति का महत्व यह है कि इन विभिन्न भाषाएँ और धर्म एक सूत्र में बाँधे रहते हैं। भारत में प्रत्येक प्राँत की एक भाषा है। जब भारत विलायत के अधीन में था तब यहाँ शिक्षा का प्रबंध अच्छा नहीं था। लार्ड मेकोले ने भारत पर सब से पहले अंग्रेज़ी शिक्षा का प्रबन्ध किया। मेकोले का उद्धेश्य यह था कि भारत में अंग्रेज़ी विद्वान उत्पन्न हो जायेंगे और अच्छी अच्छी अंग्रेजी पुस्तकों को भारत की देशी भाषा में अनुवाद करेंगे। इसके अलावा फल यह भी हुआ कि भारत पर पाश्चात्य सभ्यता फैलने लगी। स्कूलों और कालेजों में अंग्रेजी की शिक्षा का प्रचार दिन-रात चौगुना बढने लगा। भारतीय अपनी देशी भाषाओं को भूलकर अंग्रेजी भाषा पर गर्व करने लगे। लोग उस ज़माने में भारतीय साहित्य की उपेक्षा करके अंग्रेजी सहित्य को अधिक महत्व देकर पढने लगे। कुछ लोग ऐसे थे जो अंग्रेजी अफसरों के नीचे नौकरी प्राप्त करने केलिये अंग्रेजी सीखते थे।

अब हमारे देश में इस अंदोलन की गूँज कानों में पडती है कि अंग्रेजी को छोडकर प्राँतीय या देशी भाषायें शिक्षा का माध्यम होनी चाहिये। विद्यार्थियों को अपनी ही मातृभाषा में विज्ञान, इतिहास, गणित, भूगोल आदि विषय सिखाये जायँ। अगर हम वैज्ञानिक दृष्टी से देखते हैं तो मालूम होता है कि विदेशी भाषा का माध्यम उचित नहीं है। शिक्षा को विलायत की भाषा में के ज़रिये देने से विद्यार्थियों में नीरसता और अरुचि पैदा होती है, दिमाग थक जाता है।

लेकिन कुछ लोग है जो देशी भाषाओं को शिक्षा का माध्यम बनाने के विरोधी है। उन लोगों का ख्याल यह है कि विज्ञान और गणित आदि वैज्ञानिक विषयों को पढने केलिये अधिक पुस्तकें हमारी देशी भाषा में नहीं है। जहाँ चाह — वहाँ राह। अगर हम चाहते हैं तो हमारी देशी भाषा में अधिक पुस्तकें निकल सकती हैं। इस संसार में ऐसे कई देश है जिन में देशी भाषा में शिक्षा दी जाती है। रूस, चीन, जापान आदि राज्यों में शिक्षा का माध्यम अंग्रेजी न होने पर भी कोई हानी नहीं है। क्या, वह भारत में प्रयोग नहीं हो सकता? अंग्रेजी भाषा में जो विजय पाँच साल में पढ सकते है वह विषय प्राँतीय भाषा में तीन साल में पढ सकेगें।

मद्रास में मेट्रिकुलेशन तक की शिक्षा प्राँतीय भाषा में दी जाती है। उसका मतलब यह नहीं कि अंग्रेजी से नफरत की जाय। हमारे साहित्य और देशी भाषाओं की तुलना अंग्रेजी से करने पर हम समझेंगे कि अंग्रेजी एक अतर्राष्ट्रीय भाषा है। उस के सहित्य का भंडार बहुत बडा है। आजकल केरल सरकार ने यह माना है कि केरल राज्य के कालेजों और स्कूलों में शिक्षा का माध्यम मलयालम होना चाहिये। इसके कई दोष भी हैं। यदि विद्यार्थी

किसी खास विषय में डिग्री लेकर ऊँची शिक्षा केलिये विदेशों में जाना चाहते है तो उनकी राह पर भाषा का विध्न पडता है। कारण यह है कि वे विद्यार्थी अपनी प्राँतीय भाषा के अलावा कोई भाषा नहीं जानते हैं। हमारे देश में विदेशों की तरह वैज्ञानिक विषयों में ऊँची शिक्षा की अधिक सुविधा भी नहीं हैं। इसका कारण यह है कि हमारे देशों में अन्य विदेशी राज्यों की तरह विज्ञान में पर्याप्त उन्नति नहीं हुई है।

आजकल लोग शिक्षा का उद्धेश्य पूर्णरूप से समझते नहीं हैं। विद्यार्थी परीक्षा पास करना अपना लक्ष्य मानता है। यह गलत धारणा है। सच्ची शिक्षा वही है जो मनुष्य की शारीरिक, मानसिक, और अध्यात्मिक शक्तियों का विकास करती है। आजकल विद्यार्थी पहले के विद्यार्थियों की अपेक्षा अधिक पुस्तकें पढते हैं फिर भी उनके ज्ञान का विकास नहीं होता है। इसका कारण यह है कि हम विदेशी भाषा में शिक्षा प्राप्त करते हैं, उसकी पढाई उनको परिपक्व व पुष्ट नहीं बनाती।

हमारी उच्च शिक्षा विदेशी भाषा में होती है। इसलिये शिक्षित लोग अपनी शिक्षा का लाभ दूसरों को नहीं दे सकते। क्योंकि साधारण जनता अधिक शिक्षित नहीं है और विदेशी भाषा वे नहीं जानते हैं। हमारे शिक्षित लोग और साधारण जनता के बीच में आज एक बहुत बडी खाई पड गयी है। सामान्य जनता को अपनी देशी भाषा में अधिक ज्ञान नहीं है। फिर वे कैसे विदेशी भाषा को समझेगें? अंग्रेजी शिक्षा प्राप्त समाज अपने को स्वयं जनसमाज से अलग समझता है। वे लोग वह अलगपन आचार विचार में, खान-पान में, रहन सहन में, यहाँ तक कि जीवन के सभी भागों में दिखाते हैं। अंग्रेजी शिक्षित और अशिक्षित लोगों में अन्तर बढाने से ज्ञान और क्रिया का भी विछेद हो जाता है। शिक्षित लोगों में ज्ञान और जनता में क्रिया और शक्ति है। वे लोग अपने ज्ञान का पूरा लाभ उठा नहीं सकते। इसलिए मुल्क में काफी उन्नति नहीं हो पाती।

अब हम चाहते हैं, हमारे देश में ऐसी शिक्षा दी जाय कि शिक्षित और अशिक्षित के बीच में जो खाई है उसको भर देने की क्षमता और जनसमाज के प्रति अपने कर्तव्य निभाने की प्रेरणा मिले। इस काम केलिये हमें अवश्य विदेशी भाषा को छोडकर प्राँतीय भाषा को शिक्षा का माध्यम बनाना चाहिये।

"प्यास"

M. P. Rajan, II B. Sc. (Zoology)

"तज दो खिन्नता लाडली! यादें उठती
मेरे दिल में उस मंगल वेला की,
जब सजी वेदि पर थी तू खडी,
दृगों में बहाती अश्रुधारा आनन्द की।

कुंकुम तिलक लगा था तेरे भाल पर
पूनों के चाँद पर कलंक ज्यों।
टिमटिमा उठे रत्न तेरे वसन पर
नभ के वक्षस्थल पर तारक ज्यों।

जान गया मैं तेरे उछलते मन के
अरमानों, अभिलाषाओं कों,
देख लिया तेरे हृदय-कुसुम में
उल्फत की मधुर मकरन्द को।

सुख के मादक द्राक्षासव से
भरा दी मेरी जीवन-प्याली,
सिखाया, सुख की लहरों में
प्लावित अपने को करना, तू आली।

छिड गया है घोर संग्राम आज,
जाना है इस अंधेरी रात में,
मैं हूँ देश का सेनानायक, प्यारी।
है कर्तव्य देश से जन्म भर में!

रुग्ध होता कण्ठ वियोग व्यथा से,
है कलेजा टूटता, जब बिदा लेता,
मानव है असमर्थ, विधि का खिलौना,
जिसको दुखाने में वह आनन्द पाता।"

व्याकुलता से तडप उठी तन्वंगी,
आशिक को व्यथित देखकर,
पिघल उठा कोमल दिल उसका
प्रियतम को बिदा होने देखकर।

मुरझाए अरमानों के फूल
झलक पडा अश्रु मुग्ध नयन में
प्रात: काल में नभ का आँसू
पडा जो था कुवलय के दल में !

प्यास थी प्रेम की चातक को, पर
छा गया सब कहीं व्यथा का बादल।
आकुलता छा जाती मेरे मन में
देखकर सूखा तेरा मन, जो था शाद्वल।

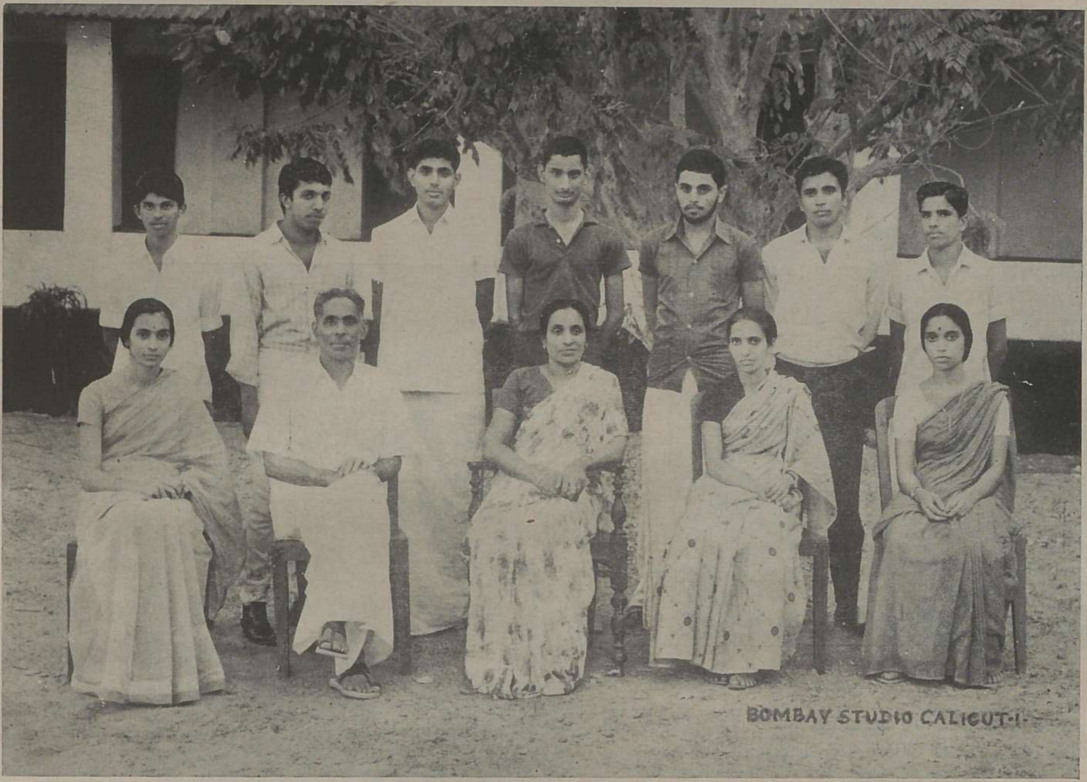

CAPTAINS OF TEAMS

COLLEGE FOOTBALL TEAM

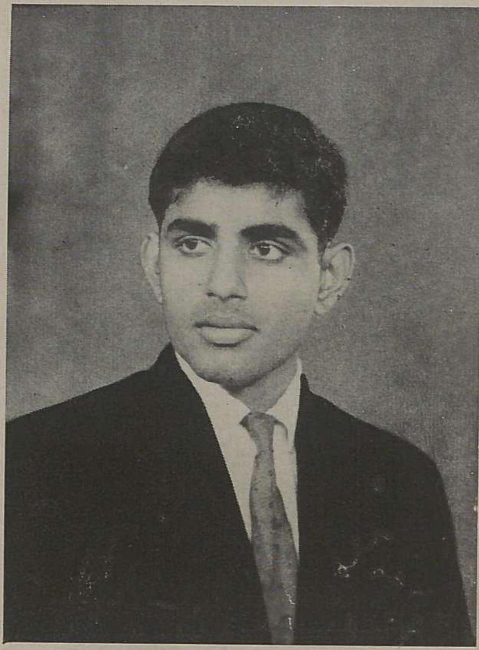

K. P. SETHUMADHAVAN
Senior Champion
Member of Calicut University Football Team

HEMA PRABHU
Women Champion

ATHLETIC CHAMPIONS

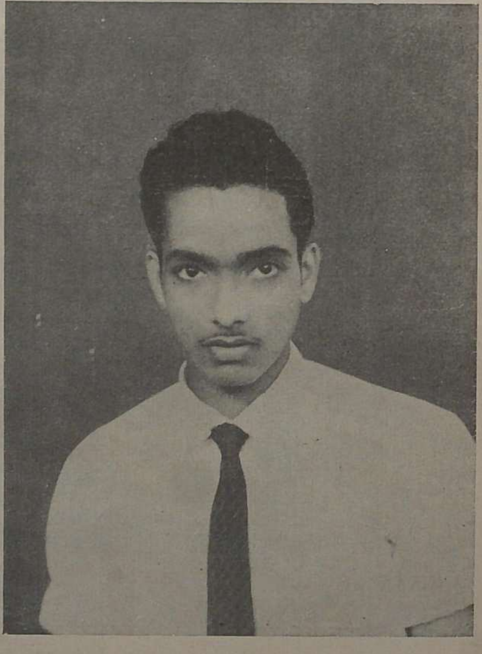

P. SIVADASAN
Junior Champion

साहित्यकार चित्तरंजनदास

Jaysinh Parekh, III B. Sc. (Chemistry)

'देशबंधु' चित्तरंजनदास हमारे देश के मशहूर राजनीतिक कार्यकर्ताओं में एक थे। लेकिन बहुत कम लोग यह जानते होंगे कि वे उच्च-कोटि के कहानी-लेखक भी थे। साहित्य समाज का दर्पण है। लेखकों और कवियों ने जनता में राष्ट्रीय भावों का प्रचार करने में बडा काम किया है।

'देशबंधु' की कविताएँ सर्वग्राही प्रेम से भरी हुई हैं। आदर्श, वेदना, निराशा तथा प्रेम सभी उनकी कविताओं में प्रकट हुए हैं। शुरु-शुरु में वे कविता की रचना में प्राचीन कवियों का अनुकरण करते थे। ज्यों-ज्यों समय बितता गया त्यों-त्यों उनकी शैली स्पष्ट होती गयी।

चित्तरंजन की रचना 'वार वनिता' में एक पतिता के करुण जीवन पर प्रकाश डाला गया है। समाज उससे घृणा करता है। पतिता के जीवन में कोई सुख नहीं था। उनके लिए सब दुख ही दुख है। लोग पतिता के गायन को, उसके खिले चेहरे को देखते हैं; लेकिन उसकी वेदना को समझने की कोशीश नहीं करते। पतिता अपने दुख को हृदय में छिपाकर संसार के सामने प्रस्तुत करती है। पेट-पालन केलिए अपने ही हाथों से कलेजे को छेदती है। सहानुभूति की दृष्टि डालने की किसीको भी फुर्सत नहीं। करुण जीवन का वर्णन इस प्रकार किया गया है —

कोन महाप्राजे त्यथा,
दियादिनु तार हैया,
प्राण हिन प्रेम-विलासिनी।
तारियाशे चिर-कलकिनी॥

यह कपिता पतिता के आँसू पोंछने को आई है और पतिता के जीवन का एक सुख बन गयी है। समाज ने 'वार-वनिता' का बिरोध किया। यह परम्परागत नीति के परित्याग के कारण ही हमारे साहित्य की तीव्रतम नैतिक कविताओं में एक है।

चित्तरंजन की कविताओं का दूसरा संग्रह है 'माला'। इन कविताओं में गंभीर विचार प्रकट किए गए हैं। प्रेम में उपासना का आभास किया गया है। कविताओं में शांति और विवेक की छाया है। 'सागर संगीत' में मानव-हृदय पर प्रकाश डाला गया है। हृदय की तुलना रात-दिन के प्रकाश और समुद्र के रंगों से की गयी है। उनका संग्रह 'किशोर-किशोर' भी प्रेम पर निर्भर है।

चित्तरंजनदास रवीन्द्र की शैली के विरोधी थे। उनकी पिछली कविताओं में वे बिलकुल रवीन्द्र की शैली से अलग होकर सामने आते हैं। रवीन्द्रनाथ उनकी बडी प्रशंसा करते थे। उन्होंने लिखा है —

'वस्तुत: व्यक्ति अपनी देन के द्वारा ही अपने को प्रकट करता है, और चित्तरंजन अपने देश-वासियों के लिए जो सर्वोतम देन छोड गये हैं वह कोई विशेष राजनीतिक या सामाजिक कार्यक्रम नहीं है वरन् एक महान आकांक्षा की सृजनकारी-उत्पादक-शक्ति है जो उनके जीवनद्वारा निरुपित त्याग में अमर हो गयी है।'

बहार फिर भी आयी।

M. P. Rajan, II B. Sc., (Zoology)

लकडी टेकते हुए चलते वक्त-वृद्ध का शरीर पसीने से तर गया था। दूर, सूर्य भूमि की ओर बाण छोड रहा था। झुर्रियाँ पडे हुए चेहरे पर पसीने की दो तीन बून्दें टपक पडी थीं, जिसे वृद्ध ने अपने फटे वस्त्रांचल से पोंछ लिया। वह घोर आतप वृद्ध की सहन शक्ति की सीमा से बाहर थी। पर वह विवश था। चारों ओर सूर्य की उज्वल किरणों में रेत चमक रही थी। पास ही समुद्र कूल पर मारकर चिल्ला रहा था; मानों अपनी विलुप्त शक्ति की याद में विह्वल हो उठता हो!

दाढी में हाथ फेरते फेरते वृद्ध सोचने लगा—इस यात्रा का, जो आनादिकाल से शुरू की हुई-सी लगती है, कब अंत होनेवाला है? मृत्यू का मंदिर कब अपने सामने खुला पाऊँगा? सुदूर, मंद पवन में डोलने वाले वृक्षों पर नजर पडते ही वृद्ध के दिल में आनन्द फूट पडा। आखिर इस उग्र ताप से बचने के लिए एक आसरा मिल गया है। वृद्ध की लकडी रेत पर छोटे से गढे बना रही थी। ताप से विह्वल हवा उन गढों को रेत से पाट रही थी।

बूढे के पैर पर जख्म पड गया था। पीव भरे उस जख्म पर नजर पडते ही वह अपने जीवन के बारे में सोचने लगा। अपना जीवन इसी तरह विक्षत हो गया है! अनंत निदाध में जीवन की लता अवसन्न होकर गिर रही हैं!

कनक-कुंभ लिए खडे उन केर वृक्षों की शीतल छाया में वृद्ध को तसल्ली मिल रही थी। बूढे को लगा कि उसके पेट में क्षुधा और तृषा की आग भभक रही है। आँखों के सामने काला घूँघट फैल रहा हैं। साथ साथ मन में भूतकाल का सागर मथा जा रहा था। उस सागर की छाती पर दुखद स्मृतियाँ उभर रही थी!

बीस साल पहले ही जीवन की यात्रा में, आँधी उठने लगी थी। एक दिन अचानक पत्नी जीवन के डंठल से मुरझाकर गिर गयी। वह स्निग्ध चाँदनी, जिसमें सारा जीवन प्रक्षालित होता था, हमेशा केलिए विलुप्त हो गयी। गत वसंतों की याद में दिन कटते रहे। आखिर दूसरी बार विवाह करना पडा। पत्नी तो खुबसूरत थी, यौवन युक्त थी। मन की ऊसर भूमि उर्वर बन जाएगी, इसी विश्वास में सुख पाता रहा। लेकिन एक मुक्त खग के सामने पत्नी जब कहीं निकल गयी तब अरमानों और उमंगों के सुमन सब मुरझा गए। उसकी तलाशी नहीं की गयी, क्योंकि एक आखेटक की भाँति उसको पकडकर बन्दी रखने में से मन विमुख हो उठा था।

सारी आशाओं पर पानी फिर गया। जीवन फिर रूखा-सूखा-सा लगा। वृद्ध अचानक चिन्ता से जाग उठा। अपनी पोट से सूखी रोटी लेकर भूख मिटानी चाही। उसी वक्त उसने देखा कि निकट दो नन्हें से बच्चे खडे हैं। उनकी लोलुप दृष्टी रोटी पर पडी थी। वृद्ध का दिल सहतापार्द्र हो उठा। मन से सारी निराशा और शत्रुता के भाव न जाने कहाँ नदारद हो गए। वृद्ध ने उनको पास बुलाया। कातर नयनों से उसकी ओर देखते हुए जब वे निकट आए तो वृद्ध ने रोटी के टुकडे उनको दे दिए। फिर घृद्ध ने मृदुस्वर में पूछा—

"तेरा बाप कहाँ है?"

बच्चों में से एक रोटी खाते खाते सागर की ओर इशारा करके बोला —

"उधर गया है!"

"कब?"

"माँ रोज कहती थी कि बप्पा कल आ जाएगा। आते वक्त बप्पा मुझे खिलौना ला देगा।" उसके नयनों में आनन्द झलक उठा।

"मुझे भी!" दूसरा बच्चा कह उठा। उस का स्वर कोयल की मधुर नाद सा था।

बूढे के सूखे नयनों में आँसू उमड आए। उस का हृदय आर्द्र हो उठा। ये बच्चे अपने पिता का इन्तजार कर रहे हैं जो सागर के अगाध हृदय में मिल गया है।

वृद्ध ने बच्चों को छाती से लगा लिया। फिर रुग्ध कण्ठ से बोला।

"रोज इधर आ जाना, मैं तुम्हें रोटी दूँगा।"

अपने हृदय में मृदुल भावों को सन्निवेश करते देखकर वह चौंक उठा। बरसों तक सूखे मन में आज बहार फिर भी आयी है! वृद्ध के मन में आनन्द के साथ-साथ व्यथा भी उमड पडी। वह फूट फूटकर रो उठा। उसका आँसू तप्त भूमी की प्यास बुझा रहा था।

(कहानी)

किसमत का खेल।

Vivekanandan Chempil, I B. A.

मेज़ पर निमत्रण पत्र पडा हँस रहा है। देर तक सुनील उसे धूर कर देखता रहा। सुधीरा की शादी का पत्र। बार बार पढा। सुधीरा और अजय। हज़ारों सपनों की याद आने लगी। कानों में वही मधुर शब्द गूँज रहा था — "सुनिल, मैं तुम्हारी हूँ।" ...... सुनिल का दिल नहीं पिघला। वह कमज़ोर न था; उसने निश्चय कर लिया कि उसे जाना ही चाहिए और शादी में शामिल होना ही चाहिए। उडते हुए बादलों की तरह बीते दिनों की याद दिल में उभर आती थी। दस दिनों के अन्दर सुधीरा और अजय की शादी होनेवाली है। सुनील ने तुरन्त छुट्टी का आवेदन-पत्र भेजा। छुट्टी न मिली तो आखिर दोनों को खत लिखने का निश्चय किया। हाँ, सुधीरा को चिट्टी लिखते समय उसका दिल दुख से भरा था।

"प्यारी,

..... तुम्हें भूलना आसान नहीं। मैं क्या कहूँ? यह मेरी गलती हैं कि मैं एक सिपाही बना हूँ? मैं अजय की तरह अमीर नहीं हूँ; फिर भी तुमसे प्यार करता हूँ।.... सुधीरा, तुम सुहागिन हो। अगले सोमवार को तुम्हारी शादी है। तुम एक डाक्टर की पत्नी बनोगी।... मेरे सपने मिट्टि में मिल गये; जिन्दगी में देखते देखते अन्धेरा फैल जाता है। अच्छा तुम मुझे भूल जाओ।......

तुम्हारा पुराना दोस्त,

सुनील"

सुधीरा तो नारायण चौधरी की इकलौती बेटी थी, माँ-बाप बेटी पर सब त्यागते थे। वे अपनी लाडली को एक सिपाही के हाथों देने तैयार न हुए। सुनील से नारायण चौधरी ने हाल में कहा था:— "सुनील, मेरे एक ही बिटिया है। उसके लिए योग्य एक वर मिला है — अजय। वह डाक्टर है। मुझे मालूम हैं, बचपन से सुधीरा से तुम्हारा प्यार है। पर, सुनील! सोचो। एक सिपाही का जीवन बन्दूक के साथ हैं; इसलिए मुझे डर है कि मेरी बेटी तुम्हारी पत्नी बनकर कोई सुख नहीं भोग सकती।......." सुनील देर तक सोचता रहा; उसकी आँखें भर आयी थीं। अजय उसका दोस्त था; दोनों सहपाठी थे। ओह! बचपन का वह चित्र आगे आया — जब दुख नहीं था! सुधीरा, सुनील और अजय — एक पौधे की तीन कलियाँ थीं। सुनिल ने अजय को भी एक चिट्टी लिखी।

"प्यारे अजय,

माफ़ करो। शादी के लिए मैं आ नहीं सकूँगा; क्योंकि छुट्टी नहीं मिली।.... सुधीरा अच्छी है। अब मुझे बचपन की याद आती है। क्या करूँ? सब किसमत का खेल है! अब आगे कहीं आऊँ तो मिलूँगा। मेरी शुभ कामनाएँ।

तुम्हारा प्यारा सुनील।"

* * *

अजय अमीर परिवाद का था; पर घमंड उसे छू तक नहीं गया था। सुनील का बाप एक मामूली अध्यापक था। सुनील बचपन से ही एक सिपाही बनना चाहता था। कालेज की पढाई के लिए काफी धन तो चाहिए। सुधीरा अजय से ज्यादा

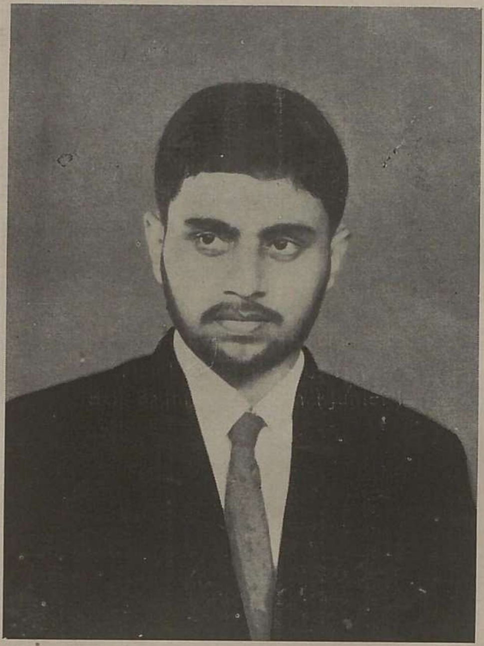

P. RATNAKARAN
College Football Captain and member of
Calicut University Football Team.

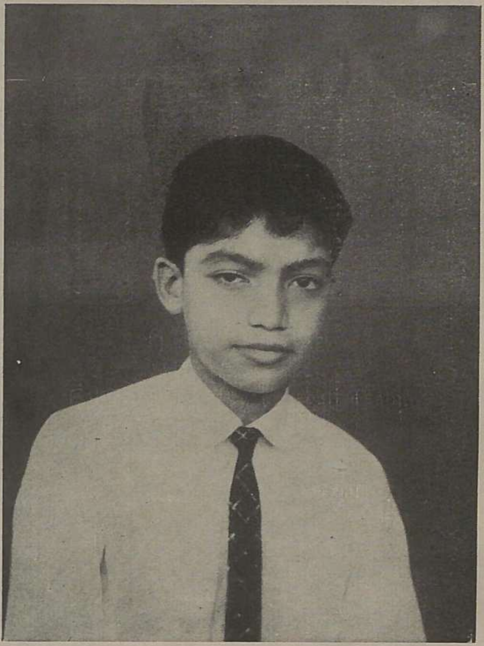

K. ABDUL RASHID
Member of District Basketball Team
(Junior)

P. RAGHUNATH
Members of the District
Ball Badminton Team (Junior)

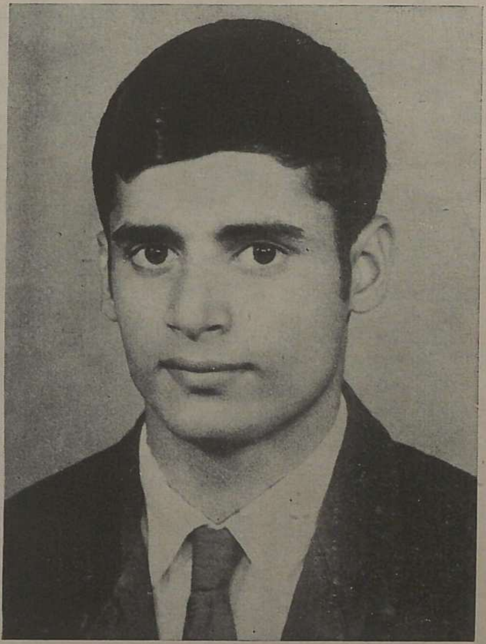

M. KRISHNADAS
Member of the
Calicut University Football Team

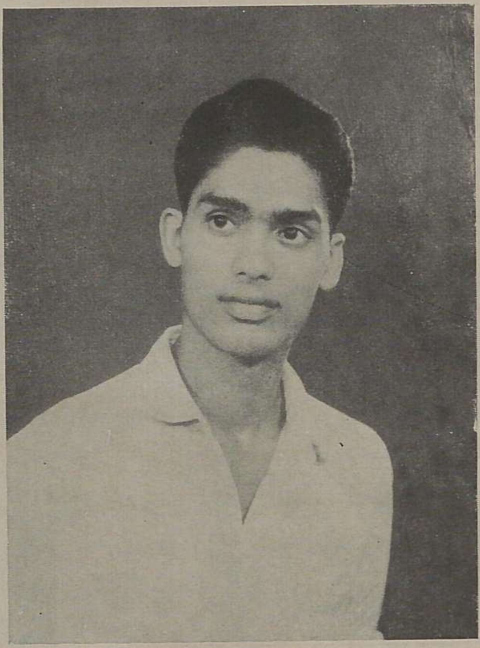

GEORGE I MAMPALLI

Represented the district in the Inter District Athletic Meet.

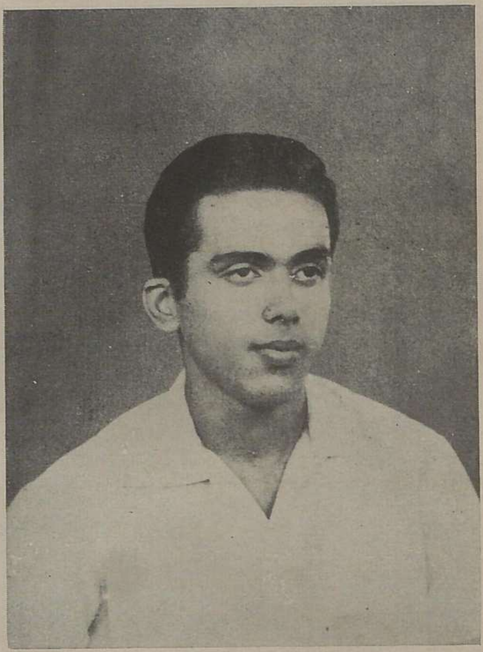

JOSE WILFRED MATHEW

Shuttle Badminton Champion.

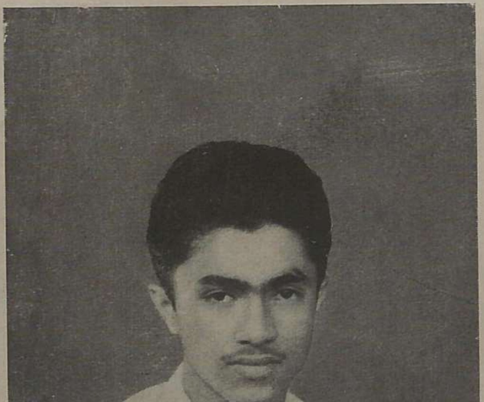

USMAN KOYA

Member of the District Ball Badminton Team

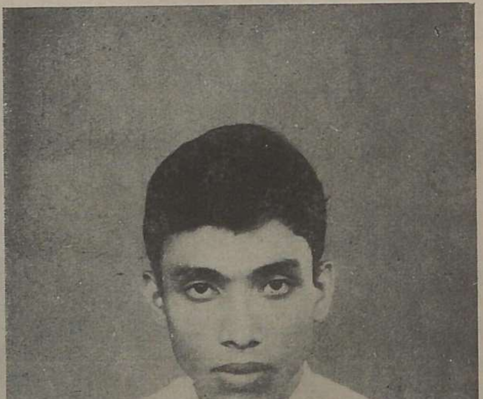

P. GOKULDAS

Represented the district in the Inter District Athletic Meet.

सुनील से प्यार करती थी। काल के प्रवाह में वह प्रेम में बदल गया। सुधीरा के बाप और अजय को इस प्रेम का पता था। चाँदनी रातों में सुधीरा और सुनील घँटों बैठकर बातचीत करते थे। सुधीरा के हाथों को पकडकर सुनील कहा करता था "तुम कितनी सुन्दर हो!" प्रत्युत्तर में वह अपनी प्रतिज्ञा दुहराती थी —"मैं तुम्हारी ही हूँ।"

मिलिटरी में शामिल होने के बाद हर साल सुनील छुट्टी में आता था। सुनील और सुधीरा एक साथ बाहर जाते थे। एक सायंकाल को जब वे सागर तट पर बैठे थे, तब उदास सुनील को प्रसन्न करने के लिए सुधीरा बोली :— "देखो, सुनील! सागर कितना सुन्दर है।"

"ठीक है, सुधीरा। पर पानी नमकीला है।"

"तुम्हारे मन में कोई दुख है। क्या है वह?"

"सुधीरा, मैं तुम्हारे बाप से हमारी शादी के बारे में कहना चाहता हूँ।"

"अच्छा, आज ही जाकर कहो। बाप तो हमारी मुहब्बत के बारे में जानते हैं। इसलिए डर की क्या बात है?"

"सुधीरा, तुम मेरे आसमान का चाँद हो, मेरी जिन्दगी का आनन्द है।"

"मेरी इच्छा बाप की इच्छा है। और किसी आदमी से शादी करना . . . . . ओह! सुनील, मैं सोच भी नहीं सकती।"

"सच है?"

"सच, सुनील! सच। तुम मेरी जिन्दगी हो।"

*　　*　　*

अजय एक डाक्टर बन गया था ; पर दोस्ती में फरक नहीं पडा था। अजय के माँ-बाप अपने बेटे केलिए एक अच्छी लडकी की तलाश में थे। नारायाण चौधरी और अजय के बाप मित्र थे। एक दिन बातचीत के सिलसिले में अजय के बाप ने अपनी इच्छा प्रकट की — "तुम्हारी बेटी मेरे अजय केलिए योग्य वधु है।"

*　　*　　*

उसी दिन सुनील भी वहाँ आया था शादी के बारे में कहने। पर उसके पहले ही चौधरी कहने लगा था। आज भी वे शब्द गूँज उठते हैं। "सुनील! मेरी एक ही बिटिया है। उसका योग्य एक वर आया है — अजय' वह डाकटर है। मुझे मालूम है, बचपन से ही सुधीरा से तुम्हारा प्यार है। पर, सोचो। एक सिपाही का जीवन बन्दूक के साथ है। मुझे डर है कि मेरी बेटी तुम्हारी पत्नी बन कर कोई सुख नहीं भोग सकती . . . ."

*　　*　　*

आसमान के तारे सोने लगे। चाँद हँसता रहा। "सुनील बाहर देखता रहा। सुधीरा के शब्ह गूँजते रहे — "सुनील, मैं तुम्हारी हूँ।" उसने अपने आप कहा — "मेरी लडकी, तुम दुनिया के बारे में क्या जानोगी? मैं एक सिपाही ही हूँ। लोग दिल को नहीं देखते, प्यार की कीमत नहीं मानते, केवल जेब का आदर करते हैं।"

आँसू टपक रहे थे। उसके स्वपनों के महल चूर चूर हो गये। चौधरी के शब्द "तुम एक सिपाही ही हो।" गूँजते रहे।

*　　*　　*

दिन बीत गए। सुनील को छुट्टी मिली। अजय और सुधीरा का कोई समाचार न मिला था। एक शामको सुनील अपने घर आया और तुरन्त पुरस्कार के साथ सुधीरा और अजय को देखने निकला। उनके अलग घर का पता न होने के कारण चौधरी के यहाँ पहुँच गया।

फाटक खोलकर अन्दर घुसा। नारायण चौधरी सिर लटकाये बैठा था। चारों ओर एक सन्नाटा फैल था।

"... . . जी।"

चौधरी ने सिर उठाया। चेहरा पीला हो गया था। सुनिल ठिठक गया।

"बेटा! तुम . . . . ." चौधरी की आवाज में कंपन थी, पश्चतावा था।

"छुट्टी में आया हूँ। सुधीरा कहाँ?"

"ओह! सुधीरा मेरे साथ ही रहती है।"

"क्या! तब अजय?"

"बेटा, मैं पापी हूँ। उसकी शादी न हुई।"

"जी, आप क्या कहते? शादी न हुई?"

"सुनो सुनील . . . . . अजय मर गया।"

"नहीं, नहीं! आप झूठ बोलते हैं। मेरा अजय मर गया!" सुनील पागलों की तरह चीख उठा।

"बेटा, जिन्दगी किसमत का खिलौना है। शादी के तीन दिन पहले बम्बई से एक तार आया कि अजय जहाज़ की दुर्घटना में मारा गया।"

सुधीरा तब तक वहाँ आयी। उसके घुंघराले बाल हवा में हिलते रहे।

"सुधीरा।"

"सुनील!"

बूढ़ा नारायण चाधरी अब भी दुख में डूबता रहा। सुनील उसे सान्त्वना देने लगा। चौधरी ने अपनी वेदना उँडेलते हुए कहा:— "बेटा, मेरी बेटी की हालत! मेरी मृत्यु के बाद . . . . ."

"जी, आप क्यों बच्चों के जैसे रोते हैं? मेरे जीते जी सुधीरा को कोई तकलीफ न होगी।" सुनील के शब्दों में भोलापन था।

चौधरी का चेहरा जरा प्रसन्न हुआ।

"मैं सुधीरा से शादी करूँगा"

"ईश्वर ने मेरी रक्षा की। मेरी बेटी भाग्यवती है।"

* * *

शादी की तैयारी शुरु हुई। अजय की याद सुनील को दुखी बनाती रही। एक दिन उसके नाम पर एक खत आया। लिफाफा फाड़कर वह पढने लगा:—

प्यारा सुनील,

सचमुच मैं नहीं मरा। मैं छिपकर रहता हूँ। मैं ने तुम्हारी शादी के समाचार सुने। शादी के दिन वहाँ आऊँगा। तुम्हारी सुधीरा से मैं शादी करुँ? मेरे माँ-बाप तुम्हारे प्रेम के बारे में नहीं जानते थे। अतः उन्होने पहले स्वीकार किया था। मैंने उनसे सब कुछ कहा। वे समझ गये। हम ने यह चाल चलायी थी। तुम सब समझ गये न? अब मैं जीत गया। सब किसमत का खेल है। तुम्हें मेरी हार्दिक शुभ कामनाएँ।

तुम्हारा दोस्त, अजय।

सुनील के आनन्द का ठिकाना न रहा। वह दौड कर सुधीरा के पास आया। घर के अन्दर पहूँचते ही सुधीरा को पुकारा:—"सुधीरा, हमारा अजय जिन्दा है।"

उसने सारी बातें बतायीं। सुधीरा के गुलाबी गालों में लालिमा फैल गयी:—"सुनील! अजय ने हमें फिर एक सूत्र में बाँधा है।"

"ठीक है, सुधीरा। दुनियाँ प्यार को भी स्थान देती है। . . . . . आज तुम मेरी ही हो। क्या तुम हँसती हो?"

BRIGHTEN YOUR HOMES

with

PLEASING PHOTOGRAPHS

Visit:

BOMBAY STUDIO

CALICUT-1

The Leading Photographic House
in the West Coast for over
Forty Five Years

Phone STUDIO: 2604. Res: 5087.

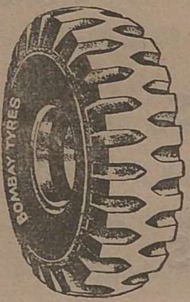

Telephone: 4220

BOMBAY TYRE RETREADING CO.,

FULL CIRCLE TYRE REBUILDERS & VULCANIZERS,

6/59, Malabar Christian College Cross Road,

CALICUT-11. (Kerala State)

TRADE MARK

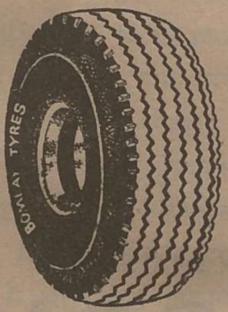

Send Your Worn-out Tyres:

For full circle retreading with guaranteed quality materials & expert workmanship

For all Photographic requirements

Peethamber Studio

CALICUT-1

Authorised

«KODAK» *Dealers*

Phone No. Studio: 2666 Residence: 3948

Phone : 4064

For All Type of Building Construction

Contact:

C. P. SREEKANTAN

ENGINEERING CONTRACTOR

CANNANORE ROAD

CALICUT-1

FOR

GUARANTEED

STAINLESS STEEL WARES

&

PRESENTATION ARTICLES

R. VARIAR SONS

COURT ROAD

CALICUT-1

PRESTIGE PRESSURE COOKERS — SPECIALLY APPOINTED DEALERS AND SERVICE STATION.

FOR

ACCURATE

OPTICAL

DISPENSING

&

SUN GLASSESS

ROYAL OPTICAL STORES

COURT ROAD

CALICUT-1

PHONE: 2352

Western Agencies

PALAYAM ROAD, CALICUT.

Authorised Dealers for

MURPHY RADIOS and

TELEFUNKEN RADIOS

Phone: 2433

Radios Available on Hire Purchase

Phone 5197 for

TONFUNK *(German) Radios*

Noted for Superb performance

MODERN RADIO HOUSE
Radio Dealers
and
Licenced Wiring Contractors
WEST NADAKKAV, CALICUT-11.

Authorised Dealers
for
Quality Steel Furniture "Chandan",
"Trigon" slotted angles, E.C.I.E. Aluminium products
and
22 ct. Guaranteed Gold Ornaments

Venkatesa Naik Mohandas
JEWELLER, CALICUT - 1, KERALA STATE
Phone : 5735

FOR

High-Class Sports Goods of Every Description

APPROACH

LOHI SPORTS & BOOT HOUSE

CALICUT-1

PHONE Shop: 3582 Residence: 5262

AUTHORISED STOCKISTS FOR

1. Slazengers Sports Goods.
2. The Pioneer Sports Works (Private) Ltd.

FOR QUALITY AND PRICE

with

Reputation of More than 50 years

"KANARANSON"

GENERAL MERCHANT

Y. M. C. A. ROAD, CALICUT

Phone: 2008

STATEMENT ABOUT OWNERSHIP AND OTHER PARTICULARS ABOUT THE MALABAR CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

FORM IV

1.	Place of Publication	Calicut, Kerala State
2.	Periodicity of its Publication	Annual
3.	Printer's Name	Rev. Fr. J. M. Vergottini, S. J.
	Nationality	Italian
	Address	Xavier Press, Calicut
4.	Publisher's Name	Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A.
	Nationality	Indian
	Address	Malabar Christian College, Calicut
5.	Editor's Name	Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A.
	Nationality	Indian
	Address	Malabar Christian College, Calicut
6.	Names and address of individuals who own the newspaper and partners or share-holders holding more than one percent of the total capital	Malabar Christian College, Calicut Kerala State

I, Mrs. Lancelot Thomas, M. A., hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

(Sd.) **Mrs. V. G. Lancelot Thomas, M. A.**

Dated August 1969

Signature of the Publisher

XAVIER PRESS
CALICUT

MAG/9